#vremdreptate

Grupul Clienților cu Credite în CHF

ROMÂNIA SUB TEROARE BANCARĂ

Vieți distruse. 100 de împrumutați în franci elvețieni rup tăcerea

Grupul clienților cu credite în CHF - GCCC

ROMÂNIA SUB TEROARE BANCARĂ

Vieți distruse. 100 de împrumutați
în franci elvețieni rup tăcerea.

Grupul clienților cu credite în CHF - GCCC

ROMÂNIA SUB TEROARE BANCARĂ

Vieți distruse. 100 de împrumutați în franci elvețieni rup tăcerea.

CUPRINS

Cine suntem? V

Prefață VII

România – bătaia de joc a clasei politice și a bancherilor? XIII

In memoriam XVII

O sută de clienți ai băncilor rup tăcerea 1

Mesaj pentru tineri 139

Informare din partea administratorilor GCCC: pentru protejarea identității debitorilor care și-au publicat propria experiență cu banca, am decis să eliminăm din text numele acestora.

CINE SUNTEM?

Oameni ca voi. Cu o mică diferență: avem credite în franci elvețieni.

Iubesc solidaritatea dintre oameni. Admir și respect curajul oamenilor. Rara avis. Dacă nu am trăi în România, poate că aceste rânduri nu ar fi fost scrise. Dar trăim aici, în țara săracă de la marginea Europei, în țara manelizată, în țara fără industrie, în țara vândută, în țara unde bunul simț a devenit o noțiune abstractă, în țara nedreptății, în țara în care oamenii se luptă vitejește pe rețele de socializare. Și totuși.

Nu mă adresez celor care nu mai știu ce să facă pentru a ne denigra, așa zișilor analiști economici vedete ale economiei-pop sau persoanelor care, sub masca anonimatului ne atacă prin ziare. Nu mă adresez BNR sau băncilor care au lansat sistematic perdele de fum și intoxicări, reușind să semene neîncredere și suspiciuni, reușind să-i întoarcă pe alți români împotriva împrumutaților în franci elvețieni, pe deponenți împotriva împrumutaților, invocând toate urgiile întru apărarea sfântului profit. Ci mă adresez unor oameni care vor să cunoască adevărul.

Cine suntem? Suntem cei înșelați și abuzați de către bănci. Suntem cei care am simțit într-o măsură greu de descris întreaga sălbăticie cu care a operat sistemul bancar în România. Suntem cei care ne-am sinucis din cauza băncilor, suntem cei dragi lăsați în urmă, suntem cei care ne-am îmbolnăvit de stres, suntem cei care au copii care vor să se sinucidă, suntem cei distruși economic și prejudiciați moral, suntem victimele sclaviei moderne introduse de către sistemul bancar în țara noastră.

Cine suntem? Suntem oameni care au rezistat, suntem cei care au spus PÂNĂ AICI, suntem cei care s-au revoltat, suntem cei care au îndrăznit să arate cu degetul vinovații: bănci, BNR, statul român. Suntem cei care se luptă pentru dreptul la viață și demnitate. Suntem cei care nu mai tolerează abuzul.

Cine suntem? Suntem cei pentru care solidaritatea nu e un cuvânt lipsit de sens, cei care au plâns împreună, au strigat împreună, s-au ajutat, s-au cunoscut și împrietenit în adevăratul sens al cuvântului.

Cine suntem? Suntem cei care nu abdică de la principii, suntem cei care nu pot fi cumpărați, suntem cei care știu foarte bine un lucru: că dreptatea este de partea noastră! Știm și noi, știu și ei. Să nu uitați asta, voi cei care ne striviți sub un munte de aroganță, voi, cei la ușile cărora batem zadarnic de ani de zile. Dreptatea este de partea noastră! Iar asta este arma noastră, a celor mulți, a

celor umiliți, a celor sfidați.

Suntem cei care au tremurat la proteste în iarnă și s-au topit la 40 de grade în vară. Noi și copiii noștri, noi și părinții noștri. Suntem mamele care au înghețat la ușa președinției cu petiții în mână.

Suntem cei care am manifestat în fața Băncii Naționale a României, primul avocat al băncilor. Suntem cei care am scris nenumărate petiții și scrisori autorităților a căror primă grijă ar trebui să fie cetățeanul. Suntem cei care nu înțelegem să fim îngropați și șterși din istorie, iar gunoiul să fie lăsat sub preșul sau în sertarele celor cu manșete albe, costume scumpe și ceasuri de zeci de mii de euro, care ne râd în față din turnurile lor de fildeș.

Suntem cei care acuză. Suntem cei care arată negru pe alb cât de singuri suntem într-o țară în care băncile și reprezentanții lor amenință, crezându-se intangibile, iar protecția consumatorului, prin autoritatea națională, este inexistentă. Suntem cei care au studiat și au demonstrat înșelăciunea și jaful, ingineriile financiare și ipocrizia sistemului bancar și le-am arătat celor care ar trebui să facă dreptate. Și nu au făcut.

Suntem cei care se luptă de ani de zile prin instanțe. În pofida BNR care instruiește periodic judecătorii pe la seminare la Sinaia.

Suntem cei care au încercat să negocieze cu băncile, primind un așteptat refuz. Suntem cei care au întins o mână, căutând soluții, și după câteva luni ni s-au pus în față oferte de conversie cu clauze abuzive.

Suntem cei care am învățat despre legi, ordonanțe de urgență, indici de referință, marje, hotărâri judecătorești, încercând să facem ce trebuia făcut demult de către alții.

Suntem cei care au scris o lege pentru oameni, legea conversiei, spulberată împreună cu viețile noastre de către Curtea Constituțională. Suntem cei care nu sunt vânduți politic și nu au încredere în niciun partid, ci numai în oameni și faptele lor concrete. Și acuzăm clasa politică de ipocrizie, nepăsare și sfidare totală față de noi, oameni în carne și oase, pentru că zornăitul aurului băncilor e mai plăcut urechilor lor și mult mai important decât viața oamenilor.

Suntem cei care au plecat din țară, pentru a ne putea plăti ratele umflate de către bănci. Suntem tineri, bătrâni, cu familii sau nu, suntem profesori, medici, muncitori, militari, manageri, polițiști, jandarmi, judecători, economiști, avocați, liber profesioniști, jurnaliști, simpli lucrători, suntem oameni.

Nu știu dacă e mult sau puțin. E adevărat. Citiți.

Adriana Necula - admin GCCC

PREFAȚĂ

Există în prezent pe teritoriul României zeci de mii de împrumutați în franci elvețieni care sunt la limită, în prag de executare sau își plătesc ratele împrumutând bani de la familie. În marea lor majoritate, debitorii în franci elvețieni sunt ruinați economic, fizic, social și moral, trăind la limita subzistenței, având familii destrămate sau pe cale de destrămare, cu copiii crescând sub spectrul sărăciei cauzate de ratele enorme pe care părinții lor le plătesc la bancă, cu grave probleme de sănătate.

Debitorii în franci elvețieni conștientizează faptul că în România zilei de azi sunt marginalizați și lipsiți de dreptul de a trăi demn, de dreptul la o viață liberă și în respect de sine, fapt de care sunt responsabile în egală măsură instituțiile statului care ar trebui să protejeze cetățeanul, băncile care au acordat credite în franci elvețieni, în mod iresponsabil, și BNR, care ar fi trebuit să supravegheze activitatea acestor bănci.

În perioada de la data contractării creditelor, 2006-2008, cursul francului elvețian s-a dublat, debitorii plătind astfel rate dublate sau triplate, întrucât băncile, profitând de unele lacune legislative sau încălcând cu bună știință legea, au majorat și dobânzile, prin clauze abuzive. Clauzele abuzive sunt o caracteristică a contractelor de credit în franci elvețieni. Dobânzi majorate abuziv, după bunul plac al băncii, comisioane necuvenite sunt clar dovedite prin miile de procese câștigate în instanță de către debitori.

Împrumutații în franci elvețieni au suportat și suportă singuri întreg riscul valutar, asupra căruia nu au fost preveniți, ci dimpotrivă, au fost înșelați prin prezentarea francului elvețian ca fiind o monedă stabilă, prin promovarea agresivă a unor reclame mincinoase, inclusiv pe pliante tipărite. De fapt, acest risc nu a existat pentru bănci, din motive care țin de finanțarea acestora atunci când au acordat aceste împrumuturi.

Debitorii nu au știut că francul elvețian este o monedă de refugiu, care prin definiție este instabilă. Moneda de refugiu înregistrează cele mai mari creșteri în perioadele de criză și deprecieri în perioadele de stabilitate. Conform unui studiu publicat pe site-ul Băncii Naționale a Elveției, în 2007, francul elvețian este moneda cu cele mai ridicate proprietăți ale unei monede de refugiu, înregistrând aprecieri semnificative în perioadele de criză, 20 la număr, între anii 1993-2006. Exemplele pot continua. Informații despre caracteristicile și evoluția acestei monede au fost publicate în mod repetat pe site-ul Băncii Naționale a Elveției, acestea nefiind deloc necunoscute profesioniștilor. Debitorii nu sunt

profesioniști, bancherii sunt.

Împrumutații nu au cerut la bancă credite în franci elvețieni. Ei au solicitat credite în LEI sau EURO. Băncile au prezentat acest tip de credit, de care clienții nici nu auziseră, și au îndrumat clienții spre a accesa credite în franci elvețieni, motivând că nu se încadrează în condițiile de creditare pentru LEI sau EURO, utilizând suplimentar sintagmele: "CHF este cea mai sigură și stabilă monedă," "Elvetia este o țară puternică și stabilă." Aceasta a fost singura informare oferită clienților, cărora li s-a ofertat o dobândă mai mică și li s-a comunicat că nu se încadrează la credite în lei sau euro, fără o dovadă clară sau scrisă a condițiilor care nu erau îndeplinite. CHF nu circulă efectiv pe piața românească și nu a fost/este utilizată în tranzacții civile sau comerciale în numerar sau prin virament bancar. Scenariul a fost același pentru toate băncile care au acordat credite în franci elvețieni.

Cele mai mari bănci din România au refuzat să acorde credite în franci elvețieni și făceau următoarele declarații, aproape de finalul creditării în CHF din România:

> **Președintele executiv al BCR, Manfred Wimmer:**„Creditarea în franci elvețieni este o activitate iresponsabilă în Romania".
>
> **Director general al BRD, Patrick Gelin:** „Dupa părerea mea, e o nebunie din partea băncilor să acorde credite în franci elvețieni în România, din cauza riscurilor pe care le implică".
>
> **Herbert Stepic, director executiv al Raiffeisen Internațional și vicepreședinte al RZB**, a cărei subsidiară din România acordă credite în franci elvețieni, credea că BNR ar trebui să ia măsuri administrative de limitare a creditelor în monede exotice: "Am vrea să renunțăm să acordăm credite în franci elvețieni în România, dar atât timp cât ceilalți o fac, nu putem să ne scoatem singuri de pe piață."

În concluzie, băncile nu au informat, nu au consiliat și nu au avertizat clienții asupra riscurilor uriașe pe care și le asumă înainte de semnarea contractelor, după cum erau obligate, clienți care au semnat contracte pe 25-30 de ani, punându-și astfel viața sub jugul contractelor vândute lor prin reclame înșelătoare.

În numai 2-3 ani, creșterea constantă a cursului valutar, dar și majorarea abuzivă din partea băncilor a ratelor de dobândă a dus la o creștere continuă a ratelor până la dezechilibrul total, în defavoarea debitorului.

Contractele în CHF sunt contracte de adeziune, respectiv nu a existat nicio posibilitate de negociere a lor cu banca. Sumele încasate de către bănci ca diferență între cursul la care se efectuează plățile și cel de la data acordării creditelor nu corespund unei contraprestații oferite de bancă.

CJUE s-a pronunțat în cauza C-26/13 Kasler vs Ungaria, referitoare la Directiva 93/13/CEE și mai precis la aprecierea caracterului abuziv al clauzelor prevăzute în contacte de împrumut ipotecar încheiat în valută garantat printr-o ipotecă. Astfel, conform deciziei CJUE în cazul Kasler, Art. 4 alin 2 din directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că în ceea ce privește o clauză contractuală, cerința potrivit căreia aceasta trebuie redactată în mod clar și inteligibil, trebuie înțeleasă ca impunând nu numai redactarea inteligibilă pentru consumator din punct de vedere gramatical, ci și să expună în mod transparent funcționarea concretă a mecanismului de schimb al monedei străine, adică ea să fie inteligibilă din punct de vedere juridic și consumatorul să poată aprecia consecințele economice negative la care se expune prin încheierea contractului.

Majoritatea covârșitoare a împrumutaților NU au primit CHF, ci euro sau lei, francul elvețian fiind doar moneda scriptica a contractului, la al cărei curs se calculează ratele, banca realizând astfel profituri fabuloase din diferențele de curs valutar. În majoritatea cazurilor, banca a virat direct către vânzătorul imobilului sumele în EURO sau LEI, câștigând din tranzacția virtuală. Creditele în CHF sunt de fapt credite indexate la CHF, băncile neavând nici astăzi franci pentru a da restul în această valută la plata ratelor.

Au avut băncile franci elvețieni astfel încât să acopere creditarea masivă din perioada 2006-2008, în condițiile în care în foarte puține cazuri împrumutații au primit efectiv CHF? Băncile au atras surse în EUR pe care i-a schimbat în CHF prin intermediul unor instrumente de tip FX SWAP. Costurile băncii legate de creditarea în CHF ar fi cele cu atragerea resurselor în EUR și de schimbul valutar în CHF. Au aplicat toate băncile aceeași strategie? Profit uriaș încasează și în prezent, fiindcă pe lângă dobândă și diverse comisioane, funcție de bancă, încasează sumele din diferența de curs valutar. O altă modalitate de finanțare a băncilor a fost linia de credit multi-valute din care au extras euro. Nu avem informații exacte asupra cuantumului sumelor folosite din aceste linii de credit sau dacă s-au folosit efectiv, însă în momentul de față liniile de credit sunt închise, nemaiapărând în bilanțurile băncilor. În concluzie, indiferent de modalitatea de finanțare folosită de bănci și de costurile presupuse de creditarea în CHF, acestea au fost acoperite.

Funcția de raportare a ratelor la CHF și indexarea acestei monede în momen-

tul plăților lunare transformă contractul de credit dintr-unul comutativ (în care se cunoaște întinderea obligațiilor) într-unul aleatoriu, ceea ce înseamnă că nu se poate estima în viitor rata de la lună la lună, contrar normelor și legilor în vigoare, și nici limita unde poate ajunge hipervalorizarea acestei monede de cont, CHF. Împrumutații au devenit jucători pe piața Forex fără să vrea și fără să știe, depinzând de fluctuațiile unei valute care nu se folosește în mod curent în tranzacții pe teritoriul României și a unui indice de referință puțin cunoscut, LIBOR.

În 2011, Banca Națională a Elveției a impus un curs de schimb fix, de 1,2 franci elvețieni pentru un euro. Era mai mult decât evident, cel puțin de la acest moment, că atunci când Banca Națională a Elveției ar fi renunțat la acel prag, francul se va fi apreciat semnificativ, putându-se anticipa un șoc valutar, urmând ca moneda elvețiană să se stabilizeze la o valoare mai mare decât cea stabilită prin impunerea pragului, menținerea pragului generând costuri uriașe în sarcina Băncii Naționale a Elveției (SNB), motiv pentru care SNB a renunțat la acest prag în ianuarie 2015. Șocul valutar reprezintă orice mișcare neanticipată a cursului de schimb față de media din trecutul recent. Băncile, profesioniști ai riscului, nu doar că știau acest aspect și aveau obligația de a consilia clientul, dar au propagat în spațiul public ideea că leul se va aprecia în raport cu francul elvețian, în contradicție cu poziția inițială a instituțiilor de credit care declarau că nu aveau posibilitatea de a previziona evoluția cursului de schimb.

Actualmente ratele se calculează la cursul de vânzare al CHF, ceea ce contravine deciziei CJUE în cauza Kasler, care statuează că nu este corect ca în cazul creditelor în CHF la acordare să fie folosit un curs (curs de cumpărare al CHF) iar la plata ratelor alt curs (curs de vânzare al CHF).

În Codul Consumului, la articolul 25, Obligațiile prestatorului de servicii, lit. b, se arată: b) să presteze numai servicii care nu afectează viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor ori interesele economice ale acestora;

Prin accesarea unor credite toxice, într-o monedă de refugiu, cu tendințe de apreciere foarte mare, pe o perioadă de 25-30 ani, consumatorilor le-au fost afectate grav viața, sănătatea, securitatea și interesele economice.

Împrumutații nu au avut asigurare împotriva creșterii cursului valutar, în timp ce băncile au avut la dispoziție un asemenea instrument.

După numai o treime scursă din perioada de creditare în CHF, s-a dovedit că aceasta a fost crimă pentru împrumutați. Ceea ce se dorește este prelungirea pe termen nedeterminat a acestei surse de profit suplimentar uriaș, rezultată

din diferența de curs valutar, eludându-se faptul că deja clienții supraîndatorați nu mai fac față și au ajuns sau vor ajunge în imposibilitatea de a-și plăti ratele, crescând ponderea neperformantelor.

Istoria creditării în CHF a început în anii '80 în Australia, Nouă Zeelandă, recent continuând cu țările din estul Europei. În Cipru, peste 20.000 de cetățeni britanici au contractat credite în franci elvețieni pentru achiziția de imobile, iar în Franța Banca BNP Paribas este cercetată penal, fiind suspectată de practici înșelătoare în procesul acordării de credite în franci elvețieni. Peste tot creditul în CHF a avut același comportament, lăsând în urmă familii distruse, faliment personal, tragedii. Aceste lucruri constituie dovezi imbatabile asupra consecințelor creditării în CHF. Mai mult, s-a identificat chiar modelul după care sunt acordate aceste credite, conform unor autori: *"Împrumuturile FX de obicei țintesc persoanele cu venituri medii sau mici din țări cu economie slab dezvoltată sau în tranziție, cu monedă națională instabilă sau lipsită de credibilitate – și/sau dobânzi mari. Băncile care creditează sunt adesea, dar nu întotdeauna, bănci străine, care operează într-un context legislativ slab, cu o protecție a consumatorului slabă sau inexistentă."*

La nivel internațional, instanțele de judecată au început să dispună, în favoarea împrumutaților, înghețarea cursului CHF la valoarea de la data încheierii contractului de credit, în procese class-action, constatând caracterul abuziv al "clauzei de risc valutar" și neîndeplinirea obligațiilor de informare și consiliere a împrumutaților asupra riscurilor la care se expun prin contractarea unui credit în franci elvețieni. Spre exemplu, pe data de 24 mai 2016, Curtea de Primă Instanță din Atena a soluționat cererea asociațiilor de protecție a consumatorului împotriva EuroBank (banca-mamă Bancpost) privind creditele în CHF. Eurobank ar trebui să accepte plăți în Euro la cursul de schimb EUR-CHF de la momentul tragerii creditului.

În România există peste 200 de sentințe de înghețare a cursului CHF – leu la cursul de la data acordării, din care peste 50 sunt definitive.

Acordarea de credite în franci elvețieni a fost o acțiune premeditată a băncilor, care fie au omis să își informeze clienții, fie, în mod deliberat, i-au informat eronat, aspect care denotă nu doar rea-credință, ci lipsă vădită de diligență profesională *(diligența profesională, în conformitate cu art. 2 litera h) din Legea 363/2007, reprezintă competența și grija așteptate, în mod rezonabil, de un consumator din partea comercianților, în conformitate cu practicile corecte de piață și/sau cu principiul general al bunei-credințe, în domeniul de activitate al acestora)* toate aceste elemente conturând ideea încălcării legislației de protecție a consuma-

torului, în vigoare la momentul acordării creditelor, în principal fiind vorba despre Legea 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii care a transpus în dreptul intern Directiva europeană 2005/29.

Odată cu introducerea în România a creditelor în franci elvețieni, principiile unei creditări corecte au murit. Este timpul ca statul român să pună capăt acestui abuz și să ofere o șansă împrumutaților în franci elvețieni, care, prin felul în care sunt tratați, se simt izolați și marginalizați, într-o țară care le refuză dreptul la un trai decent, într-o țară în care alte generații au beneficiat de Programul Prima Casă, într-o țară în care sistemul bancar promovează practici abuzive fără echivalent în alte state ale Uniunii Europene.

Va face statul român acest lucru? Faptele vorbesc, iar acestea arată că statul român este părtaș la abuzuri, este aliatul și proteguitorul abuzatorilor, acționând împotriva intereselor cetățenilor săi. Debitorilor în CHF li s-a refuzat o lege prin care relația debitor – bancă să fie adusă la normalitate, legea conversiei creditelor din CHF în lei la cursul de la data acordării.

Dincolo de fraze pompoase și promisiuni din campania electorală, citiți mai departe despre oameni. Nu întoarceți privirea. Este vina dar mai ales **RESPONSABILITATEA VOASTRĂ**.

ROMÂNIA – BĂTAIA DE JOC A CLASEI POLITICE ȘI A BANCHERILOR?

Mesaj pentru clasa politică din partea unui român care a avut tangență cu trei guverne, doi miniștri, un președinte de autoritate națională și câțiva deputați

Sunt un cetățean român, cap de familie, angajat, plătitor de impozite, contribuabil, avand studii superioare, nevoit să accept ruperea familiei (unul dintre noi a plecat să lucreze peste hotare) pentru a supraviețui unui sistem putred, toxic, pentru a nu-mi pierde locuința modestă pe care am cumpărat-o pentru copiii mei: un apartament cu trei camere construit de comuniști.

N-am avut tangență cu lumea politică din România până în ianuarie 2015. Atunci am intrat în Grupul Clienților cu Credite CHF, în primul rând pentru că aveam două nenorocite de credite în franci elvețieni și în al doilea rând pentru că am vrut să-mi ajut o fostă colegă de serviciu, cu administrarea unui grup pe facebook care creștea de la oră la oră, până când a ajuns la peste 23 de mii de oameni. Oameni care, din păcate, n-au știut să se bată pentru drepturile lor sau nu au dorit să se implice prea mult, așteptând soluția salvatoare de la cei mai vocali. Dacă toți cei 23 de mii din grup eram în stradă, la București, astăzi nu mai exista în România credit în franci elvețieni.

În acești peste doi ani de zile am cunoscut sute de persoane, am intrat în contact cu deputați, senatori, miniștri, am încercat dialogul cu administrația prezidențială și, din păcate, m-am lămurit: nu rezolvi mai nimic, ești ignorat, ironizat – un fel de bătaie de joc la fiecare nivel. Am ajuns la concluiza ca aceia care conduc țara asta nu reprezintă poporul... Mai mult, ei nu au nimic în comun cu adevăratele probleme ale populației, în ciuda declarațiilor grandioase pe care le enunță prin toate mijloacele posibile. Totul este de fațadă, o politică ieftină făcută pe facebook, certuri între partide, orgolii, lupte personale – suntem o națiune dezbinată, condusă deseori de incompetenți, agramați, nu puțini cercetați penal, oameni cu probleme în justiție, oameni cu o moralitate mai mult decât îndoielnică, oameni care promit marea cu sarea și pozează în salvatorii neamului, dar care nu fac altceva decât să-și asigure niște scaune călduțe, bine plătite, pensii speciale, oameni care fac networking pentru a urca

mai sus în poziția politică sau pentru a asigura rudelor lor un loc de muncă bine plătit de catre stat.

Experiența pe care am avut-o în acești doi ani, cu un președinte în exercițiu, cu trei prim miniștri, cu deputați, cu Parlamentul în sine, cu Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorului, cu cele două partide mari, PSD și PNL, nu a făcut decât să-mi confirme faptul că nu am greșit niciodată în toți anii de după „Revoluție", atunci când nu am participat la vot din cauză că nu am considerat că vreunul dintre candidați este capabil să contribuie pozitiv la dezvoltarea României. În plus, modul în care se desfășoară alegerile în România este unul cel puțin eronat, din punctul meu de vedere. România este o țară condusă de aleșii unei minorități. Majoritatea nu mai iese la vot de scârbă, de silă față de clasa politică. Vă propun să schimbați buletinele de vot și să permiteți oamenilor să vă dea vot de blam. Să se prezinte la vot MAJORITATEA alegătorilor și dacă această majoritate decide să vă acorde vot de blam, repetați alegerile până vor fi aleși cei doriți de majoritate. Dacă nu, PLECAȚI din politică și lăsați țara asta în pace!

Oamenii integri din națiunea asta sunt sătui de hoția, minciuna, corupția, lipsa de reacție, prostia, circul făcut de clasa politică. Ne-am săturat să vă ținem acolo pe banii noștri și să nu produceți nimic, în afară de cancan. Pentru că asta faceți, cu foarte-foarte puține excepții. N-o să amintesc aici excepțiile – sunt parlamentari cu care am putut discuta la telefon chiar în dimineața zilei de Paște, oameni cu care am vorbit de la egal la egal și care se vor recunoaște din aceste rânduri. Sistemul vostru politic, putred, nu face decât să dezbine națiunea, să ne determine să căutăm ajutorul peste hotare. Iar acolo, copiii ne sunt luați cu forța de alte sisteme bolnave și voi nu mișcați un deget (vedeți cazul doctoriței Smicală, cazul Florin Barbu ș.a). Pentru că sunteți incompetenți. Pentru că nu aveți curaj. Pentru că sunteți niște capete aplecate. Ați dezbinat România, ați pus-o pe butuci. Vă sperie FMI-ul, Banca Mondială, Europa, America, Rusia – cine nu vă sperie pe voi?

Curtea Constituțională a respins un proiect de lege pe care unii dintre dvs l-au susținut; ce-ați făcut după aceea? Oamenii suferă în continuare, sunt furați în continuare, sunt distruși încet și sigur de către un sistem bancar corupt, obraznic, infect, arogant, lipsit total de empatie și care operează, nu de puține ori, prin înșelăciune.

MESAJ PENTRU AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORULUI

Domnilor, dacă ne referim la domeniul serviciilor financiar-bancare, instituția dumneavoastră nu a acționat exclusiv în interesul consumatorului, fiind destul de frecvente situațiile în care comisarii au ținut partea băncilor. De notorietate este și adresa semnată de ANPC și transmisă Asociației Române a Băncilor în anul 2010. Există și cazuri când unii comisari au dat răspunsuri contradictorii la petițiile consumatorilor de servicii financiare. Ați rezolvat mult prea puține situații și i-ați nedreptățit pe oameni de prea multe ori. Acest aspect este absolut inadmisibil și de neacceptat pentru consumatorii de servicii financiar-bancare. Este mai mult decât evident că ANPC, la acest moment, nu este o instituție capabilă să protejeze drepturile consumatorilor din această piață. De multe ori avem impresia că se protejează alte interese și nu cele ale consumatorului.

MESAJ PENTRU BNR, ARB, CPBR

Instituții de-a dreptul urâte de către debitorii în CHF... Pe lângă crizele de isterie făcute de unii dintre reprezentații dvs la emisiuni de televiziune, pe lângă faptul că unii dintre dvs uită pe unde au avut credite și se fac de râs în public, aveți și niște discursuri care par pornite împotriva românului de rând. Nu credeți că uneori, prin ceea ce spuneți sau faceți, manipulați, ascundeți gunoiul sub preș, dezbinați debitorii sau dezinformați populația? Nu credeți că aveți o parte importantă de vină atunci când vorbim despre dramele sutelor sau miilor de familii de români care se văd forțate de împrejurări să plătească rate mărite abuziv, nemaiavând buget suficient pentru dezvoltare personală, pentru concedii, pentru mâncare de calitate, pentru haine de calitate, pentru educația copiilor și uneori pentru medicamente? Dvs sunteți oameni fără conștiință?

Ați reușit o performanță: aceea de a ne face să urâm sistemul bancar, să-l disprețuim și să ne educăm copiii în așa fel încât să evite să aibă vreodată nevoie de un credit bancar. Sunteți și niște lași, pentru că NICIODATĂ nu ați participat la o confruntare directă, televizată, cu liderii Grupului Clienților cu Credite în CHF. Trebuia să fiți în platou cu ei, să vi se expună realitatea din teren, din bancă, din cont, ca să nu mai speculați. Nu noi suntem speculatorii! Sistemul vostru bancar a speculat lipsa de cunoștințe financiare, lipsa de informare a celorlalți români. Prin atitudinea dvs faceți rău sistemului bancar din România. Pentru că-l faceți să pară inuman. Oare numai să pară? Sau chiar așa este? Să știți un lucru: nu ne-ați învins! Cel puțin nu pe toți. Și după noi se vor ridica alții...

MESAJ PENTRU ÎMPRUMUTAȚI

Mai întâi mulțumesc celor ce au contribuit la mișcarea GCCC, care și-au sacrificat timpul, familia, chiar și banii, pentru cauza consumatorului, în mod special adminilor GCCC. N-o să vă nominalizez, dar ne știm între noi. Sunteți oameni pe care, poate, România nu-i merită. Dacă toți românii ar fi ca voi, țara asta ar fi departe. Ați muncit gratis peste doi ani de zile, v-ați implicat, ați căutat soluții, ați purtat corespondență cu instituții de stat din România și cu instituții europene, v-ați documentat, ați participat la emisiuni TV, la mitinguri, marșuri, pichetări, boicotări, ați dat comunicate de presă, ați demascat ticăloșia sistemului bancar din România. Bravo, oameni buni! A fost o plăcere pentru mine să lucrez cu voi. Ați dovedit că mai există români cu coloană vertebrală, oameni însetați după dreptate. Iar, voi, ceilalți, care mai aveți credite în franci, care nu ați mișcat nimic nici măcar pentru voi înșivă, poate că ar trebui să vă gândiți că, prin neimplicarea voastră, sunteți principalii vinovați de situația în care încă vă mai regăsiți. Poate că faceți eforturi supraomenești ca să vă plătiți ratele la zi sau poate că nu faceți eforturi și vă permiteți să fiți la zi... Dar prin asta nu faceți decât să încurajați cămătăria, abuzul și, în esență, furtul. Păcat…

MESAJ PENTRU ASOCIAȚIILE CARE NE-AU SPRIJINIT - A.C.C.B.A.R., A.U.R.S.F., PARAKLETOS ȘI AVOCAȚII ACESTORA

Mulțumim mult pentru consultanță, pentru sprijinul acordat, pentru că ați fost alături de noi în lupta asta inegală. Dacă „noi nu vom mai fi", voi să duceți mai departe stindardul luptei împotriva abuzurilor de care se face vinovat sistemul bancar din România.

Mulțumim tuturor publicațiilor media și televiziunilor care au prezentat în mod obiectiv, onest și corect situația împrumutaților în franci elvețieni. Fără dumneavoastră cauza noastră, cu siguranță, nu ar fi ajuns până în acest punct.

Cristian N. Dan – admin GCCC

IN MEMORIAM

Mesaj din partea lui Sorin Augustin – admin GCCC

In memoriam – celor care s-au sinucis din cauza problemelor generate de creditele în CHF. O lumânare aprinsă și un moment de reculegere, urmate de o adâncă reverență. În amintirea celor plecați de lângă noi, a celor care au abandonat lupta cu bancherii care i-au înșelat, aduc un pios omagiu. Dumnezeu să îi odihnească în pace! Fiți umani, bancherilor! Respectați-le memoria! MĂ GÂNDESC LA VOI!

Sunt împietrit de durere și de compasiune!

Războiul dintre debitori și bănci este unul crud, în urma căruia cel puțin 30 de oameni în floarea vârstei nu mai sunt printre noi. Ei au cedat din cauza presiunilor financiare și psihologice create asupra lor de un sistem bancar murdar, abuziv, ipocrit. MĂ GÂNDESC LA VOI!

Situația zecilor de mii de oameni care au credite în CHF este una disperată. Sufocați de datorii, se împrumută pentru un trai decent, nu mai pot dormi noaptea, facând liste în care scriu la ce să mai renunțe.

S.M.: „M-am îmbolnavit de inimă, eu și copiii mei am rămas cu urmări pe toată viața din cauza telefoanelor care sunau noaptea și după ora 22, cu un tupeu și o nesimțire de nedescris. Cine ne mai dă înapoi liniștea și sănatatea?"

C.A.: „Mereu am spus că datorită băncii, noi ca familie, supraviețuim, nu trăim. Am cumpărat doar ce era mai ieftin".

Vestitul domn Vasilescu spunea că: „prostia se plătește", dar nici în Biblie, nici în Constituție nu scrie că nu ai voie să fii prost. Deci nu cei ce au luat credite în CHF sunt vinovați, ci băncile care le-au vândut produse înșelătoare ca fiind: „ieftine, durabile, stabile". Ar trebui oare să ne naștem bătrâni, să venim pe lume cu o capacitate superioară de înțelegere a lucrurilor pe baza cunoașterii și experienței? MĂ GÂNDESC LA NOI!

Am strigat disperați în piață suferința noastră la temperaturi mult sub 0°C, pe ploaie sau zăpadă. Cine ne-a auzit? A spune adevărul înseamnă a fi supus umilinței, revendicările noastre fiind mereu ignorate.

Băncile de ce nu au ieșit în stradă? Noi luptăm pentru o cauză dreaptă! Vrem dreptate pentru că bancherii ne-au înșelat! MĂ GÂNDESC LA NOI!

Eu sunt optimist și, când nu sunt, trag de mine ca să rămân optimist și zic că există un viitor pentru creditații în CHF, că adevărul va ieși la suprafață și că dreptatea nu va muri. Viața ne oferă câteodată șansa sau neșansa să fim singurii regizori, actori, spectatori ai vieții noastre. Recunoaștere, apreciere și susținere este tot ceea ce ne dorim. MĂ GÂNDESC LA NOI!

ROMÂNIA SUB TEROARE BANCARĂ

Vieți distruse. 100 de împrumutați în franci elvețieni rup tăcerea.

#001

Prefer să fiu executată silit și scoasă cu fetița în stradă pentru că efectiv nu mai pot.

Până în anul 2008 aveam o viață. Pot spune chiar fericită, o familie frumoasă și o fetiță de un an. Chiar și venituri substanțiale, eu câștigând la vremea respectivă aproximativ 3000 lei lunar, iar fostul soț, bugetar cu două joburi, tot cam atât. Doar că, într-o zi, mai exact în luna mai a fatidicului an 2008, fostul soț s-a întors de la serviciu și mi-a spus că trebuie să mergem la bancă, întrucât la ei la serviciu a venit un reprezentant OTP care le-a prezentat o ofertă de creditare foarte avantajoasă și am putea să ne luăm și noi un apartament. Zis și făcut. Ne-am deplasat frumos la bancă, la reprezentantul care fusese cu oferta la serviciu și ne-a făcut tot felul de oferte, însă, surprinzător, nu ne încadram cu veniturile decât pentru un apartament cu 2 camere în orașul meu din provincie și doar în franci elvețieni. În rest nu primeam nici măcar suma necesară unei jumătăți de apartament. Nici nu auzisem până atunci de această monedă, însă cei de la bancă ne-au prezentat un grafic și ne-au asigurat că este cea mai stabilă monedă în ultimii 20 de ani, că Elveția e neutră și așa a fost tot timpul, iar cursul acestei monede nu are nimic de a face cu moneda europeană.

Ca atare, super fericiți, am căutat și găsit un apartament cu 2 camere care costa la vremea respectivă 50.000 de euro, echivalentul a 73.000 CHF.

Banca ne-a oferit până la 100.000 de CHF, la veniturile noastre, însă am refuzat, fiindu-ne necesari doar 75.000 CHF.

Până în anul 2010 totul a fost ok, rata lunară 673 CHF, respectiv 1400lei lunar. Însă vine anul 2010, salariile bugetarilor se reduc la jumătate, iar francul crește și rata noastră la fel. Salarii înjumătățite, rata ajunge la 2200, apoi 2300 și tot crește, și crește, și crește…

Veniturile noastre ajung să acopere doar rata și facturile, nimic altceva iar apoi, în 2012, lovitura de grație: rata noastră ajunge la 2900 de lei lunar. Nu mai reușim nimic, doar să achităm rata și să ne împrumutăm la rude, prieteni pentru traiul zilnic. Să nu mai vorbim de concedii, haine (în afară de cele necesare fetiței), ieșiri sau viață socială.

Și cum toate acestea n-ar fi fost suficiente, în 2014 soțul îmi spune scurt că el s-a saturat, că nu trebuie să mai suporte o astfel de viață, și pleacă. Se mută la o altă femeie care nu are credite și divorțează.

Așa că, din iunie 2014 și până în februarie 2016, nici eu nu știu cum am achitat singură rata. Am făcut un alt credit și am achitat în avans suma de 11.000 de CHF și mi-a scăzut rata de la 2800 la 2400 lei lunar. În februarie 2016 am hotărât că nu mai plătesc și prefer să fiu executată silit și scoasă cu fetița în stradă pentru ca efectiv nu mai pot. Nu mai aveam cum și cu ce achita rata, doar să nu mai achit nimic altceva, nici facturi nici școala fetiței, nici opționale, nici mâncare.

Astfel că în luna martie am trimis băncii o scrisoare prin care am arătat ca nu mai doresc să achit și poate face ce vrea cu casa. În aprilie 2016 banca mi-a comunicat că este de acord să-mi reducă rata la 2000 de lei lunar și să-mi șteargă datoriile acumulate în ultimele două luni, aproximativ 6000 lei, dacă semnez oferta de conversie in lei.

Așa că am semnat! Acum achit 2000 lei pe lună, mai am de achitat 7 ani. Nu cred că o să mai pot. Nu cred că o să mai rezist…

#002

Avem venituri bune, muncim foarte mult, dar suntem săraci. Suntem sclavii băncii. Zilele noastre de naștere nu se sărbătoresc, se ascund. Sărbătorile sunt un chin. Mi-e rușine.

Sunt profesor de economie, doctor și director al unei școli din București. Soția mea este un economist dedicat profesiei sale. Nu ne-am dorit să trăim în capitală, dar locul de muncă al soției ne-a adus aici. Avem doi copii adorabili.

Avem un credit pentru locuință (apartament cu 2 camere într-un cartier din

București). Acum 9 ani am fost dirijați de Bancpost către un credit în franci elvețieni la care rata se anunța să fie de aproape 1400 lei, cam jumătate din salariul soției. Nu ni-l doream, am căutat varianta de credit în lei sau în euro, unde nici acum nu înțeleg de ce nu ne „încadram". În prezent plătim cu mare greutate o rata de aproape 3000lei/lună. După cum bine știți, salariile nu au crescut, astfel că a devenit imposibil să trăim după ce achităm rata către bancă (utilități, transport, educație, hrană pentru întreaga familie).

Zilele noastre de naștere nu se sărbătoresc, se ascund. Sărbătorile sunt un chin, copiii noștri stiu bine ce înseamnă să renunți la plăcerile copilăriei (teatru, excursii, jucării). Primim haine pentru ei de la cunoscuți. Mi-e rușine. Pentru niște români obișnuiți avem venituri bune, muncim foarte mult, dar suntem săraci. Suntem sclavii băncii. Ne-am asumat o rată, am semnat pentru ea. Apoi s-a dublat, ba chiar mai mult... Noi n-am semnat sufocarea noastră, banca s-a bazat pe buna noastră credință.

Prima noastra grijă este plata ratei, altfel am trăi în stradă. În fața elevilor și în fața profesorilor pe care îi conduc port aceleași costume de 10-12 ani... s-au tocit. Nu avem restanță nici măcar o zi. Plătim conștiincioși. Am ajuns să urâm pereții de beton ai apartamentului de 2 camere în care trăim. Impropriu spus „trăim" pentru că, de fapt, ne chinuim rău. Disperați, ne-am gândit de mai multe ori să renunțăm, dar asta înseamnă să rămânem cu copiii în stradă, iar banca va fi mulțumită să ne lase fără ea după 9 ani și ceva în care am achitat cu conștiinciozitate ratele.

#003

Am 47 de ani și sunt ruinată fizic și psihic de povara datoriilor.

Vrem o reparație pentru toți anii de lipsuri, de muncă până la epuizare, de nopți nedormite de spaimă că ne-am putea pierde tot ce am agonisit până acum.

Este inadmisibil să te gândești că nu-ți poți permite un control stomatologic, nu mai vorbesc de medicamente sau alte investigații sofisticate! Aveam 37 de ani atunci când am contractat acest credit, acum am 47 și sunt ruinată fizic și psihic de povara datoriilor! Urmează încă 15 ani de contract.

Am trăit în ultimele luni momente greu de exprimat în cuvinte…

#004

Problemele s-au răsfrânt și asupra copilului care a resimțit tensiunea, supărarea și stresul din familie.

După ce ne-am căsătorit, în 2006, în anul 2007 a apărut un copil. Stăteam în chirie, iar în 2008 am hotărât să facem un credit ipotecar să ne luăm un apartament la periferia orașului. După săptămâni de bătut pe la ușile băncilor am reușit să facem un credit de 79.000 la Raiffeisen Bank și da, în CHF! Doar la CHF ne-am încadrat și era valuta cea mai promovată de bănci ca fiind sigură, sustenabilă și alte atribute pozitive. Rata era de 520 CHF / lună timp de 30 ani, adică 520 x 12 luni x 30 ani însemnând 187.200 CHF, o sumă enormă de dat înapoi.

Rata era undeva la 1.100 lei, acceptabilă la acea vreme. Pe la sfârșitul anului 2008, când a început criza, prima lovitură a fost reducerea salariului cu 50%, urmată de alta de 25%. Nu a trecut mult și a sărit și cursul. Am ajuns la o rată de aproximativ 2.200 lei, o rată imposibil de suportat, în condițiile în care soția lucra pe minumul pe economie.

De aici au început tot felul de probleme medicale, soția a făcut depresie combinată cu alte probleme de ordin medical. După ce au apărut aceste probleme, am primit și amenințări din partea băncii. Am umblat ani întregi prin spitale și pe la medici cu ea și nici acum nu e ok. Apoi am început și eu să cedez, și am intrat într-un labirint medical, cu tot felul de probleme, inclusiv operații, iar aceste probleme s-au răsfrânt și asupra copilului care a resimțit tensiunea, supărarea și stresul din familie.

În afară de asta am avut probleme medicale și cu copilul, a fost operat, iar la final totul s-a soldat cu un malpraxis de toată frumusețea, cu urmări pe viață pentru copil. Am vrut să dau banca în judecată și pe medicul care l-a operat, dar nu mi-am permis un avocat.

Aș fi vrut să îi vedeți reacția (păcat că nu am filmat-o) când i-am spus că a trecut legea conversiei în Parlament și că merge la promulgare la președinte: parcă i s-a luat un bolovan din spate.

#005

Eu mănânc sticksuri și beau apă, să le umfle (...). Am un apartament pentru care muncesc, dar în el stau străinii ce îmi plătesc o chirie modică să mă ajute la plata ratei. Unde dorm eu? În mașină...

Am 32 ani și sunt din București. „Sunt posesoarea" unui credit în CHF din 2008. Aș putea spune că anul 2008 a fost anul „condamnării" mele.

În acel an stăteam cu chirie și plăteam lunar 450 Euro (aproximativ 1700 lei). Văzând că alți prieteni și-au achiziționat un apartament și aveau rată de 1000 – 1200 lei, am decis că e mai bine să plătesc o rată la bancă, dar apartamentul să rămână al meu, decât să îi plătesc unui străin care poate mâine ia decizia să mă arunce în stradă. Am fost la Bancpost (această bancă era cea mai mediatizată la vremea aceea). Aveau oferte peste oferte, care mai de care mai atractive. Astfel, am completat o cerere pentru obținerea unui împrumut în vederea cumpărării locuinței necesare.

Pe vremea aceea lucram pentru o companie străină și primeam salariul în euro. Am considerat că este un avantaj pentru mine. Însă răspunsul băncii a fost : „Nu vă încadrați la euro". "Dar am salariul în această monedă" (și un salariu destul de bun pentru acea vreme), le-am răspuns eu. Bun, văzând că nu se poate, le-am solicitat un credit în lei. Răspunsul băncii a fost același : „Nu vă încadrați la lei". Ok, atunci, în inocența mea, am întrebat: „Dar la ce credit mă încadrez? Mă încadrez la vreun credit?". Si răspunsul a venit imediat: „Sigur că da, în CHF. Și chiar vă recomandam acest împrumut pentru că veți avea o rată suportabilă (1200 lei), e o monedă stabilă, totul e în favoarea dumneavoastră". Entuziasmată că voi avea casa mea, la o rată lunară mai mică decât chiria ce o plăteam înainte, încurajată de reprezentantul băncii, am decis : „îl vreau".

Mi-am găsit locuința, un apartament cu 3 camere, într-un bloc construit în anul 1978, într-un cartier din București, la un preț care pe atunci era chiar bun: 125.000 Euro! Am mers cu evaluatorul din partea băncii, care a evaluat apartamentul la 150.000 Euro. Proprietarul, auzind asta, a și crescut pre-

țul….130.000 Euro. Ok, ce era să fac, începusem demersul, banca a acceptat, tranzacția se face, dar culmea, eu iau împrumut în CHF, sunt obligată să îmi deschid cont în euro pentru a se face transferul (tot în euro) către proprietar.

Dar unde sunt cei 184.000 CHF împrumutati? Răspuns: nu există, sunt doar fictivi, ca cifre, am și făcut schimbul valutar în euro și așa i-am plătit proprietarului (plătind și comision de schimb valutar).

Dupa o lună de stres, fericită că am obținut ceea ce mi-am dorit, o casă a mea, în care să-mi pot întemeia o familie, am început să îmi fac planuri. Dar planurile mele de atunci s-au spulberat repede, în 2009, când a început să crească francul, să crească rata. Am început să lucrez din ce în ce mai mult, să caut job-uri mai bine plătite să îmi pot permite rata. Prietenul meu de atunci, cu care urma să fac o famile, a plecat, considerând că el nu poate munci doar pentru rată. Și uite așa am rămas singură, cu o rată în continuă creștere. Ajunsesem la un salariu de 3000 lei și o rată de 2800 lei. Trăiește dacă poți cu 200 lei pe lună.

Un tânăr de 30 ani, fără șansă la tinerețe. Ce făceau parinții noștri la vârsta asta? Păi, ai mei mă aveau pe mine, îl concepeau pe fratele meu, aveau un apartament dat de Ceaușescu, fără să jupoaie pielea de pe ei, se plimbau și se bucurau de viață. Ce fac eu? Alerg prin țară, job după job, azi în Craiova, mâine în Timișoara, Iași, Copșa Mică, Zalău, Constanța, locație după locație, muncă și iar muncă. Am un apartament pentru care muncesc, dar în el stau străinii ce imi plătesc o chirie modică să mă ajute la plata ratei. Unde dorm eu? În mașină….

Așa încurajeaza statul famila! Stați singuri, munciți până muriți, plătiți băncile. Să mai faci un copil? Nici nu îți trece prin cap, cu ce îl crești? Bunica spunea că unde mănâncă 1, mănâncă și al 2-lea. Eu mănânc sticksuri și beau apă, să le umfle. Oare un copil nou născut ar crește așa?

Asta este povestea mea și probabil a miilor de români împrumutați în CHF. Da, e greu orice credit, e adevărat, dar în 2008 un Euro era 3.70 lei, un CHF 2.20 lei. În ziua de azi un Euro e 4.40 lei, un CHF este 4.20 lei…să facă alții socotelile că eu m-am săturat. Când francul ajunsese 6.00 lei am zis că nu pot trăi așa. Aveam rata mai mare ca salariul. Am rugat banca, implorat chiar, să facă ceva, ei în schimb mi-au răspuns sec : "Nu avem cu ce să vă ajutăm, descurcați-vă!".

Am ajuns de la o rată de 1200 lei, la o rată de 4500 lei pentru un apartament în București, într-un cartier de blocuri construite pe vremea lui Ceaușescu. Nu stau într-o vilă de 150.000 Euro, eu am un apartament de 60.000 Euro (la momentul acesta) pentru care plătesc 350.000 Euro, în cazul în care francul nu sare iarăși de 5-6 lei.

#006

Am 34 de ani și pot să afirm că mi-am distrus tinerețea și viața semnând acest contract.

Sunt una dintre persoanele care a contractat un credit ipotecar în CHF. Contractul este încheiat cu Raiffeisen Bank și datează din 2007.

A fost o mare bucurie pentru mine când am achiziționat casa. Nu vă gândiți că este cine știe ce, o garsonieră în Rahova, la etajul 8.

La început rata a fost una suportabilă, achitam 1100 lei lunar. Acum, după 9 ani, plătesc 2.400 lei lunar. Consider că nu are rost să umplu o pagină în care să vă arăt că, în urma unor simple calcule matematice, nu am achitat aproape nimic din principal, ci doar dobândă și comisioane. Comisioane care pentru unii dintre noi sunt declarate abuzive și pentru alții nu, cazul meu, din cauza practicii judecătorești neunitare din România.

Am 34 de ani și pot să afirm că mi-am distrus tinerețea și viața semnând acest contract.

Salariul lunar îmi permite să achit rata și să mă întreţin, dar doar atât. Nu poate fi vorba să îmi ajut mama care are o pensie modică sau să fac un curs de specialitate.

Nu cred că îmi doresc ceva exagerat…Doar o viață decentă, trăită fără sentimentul că sunt constrânsă de această casă, de acest credit și de această bancă care, din păcate, nu este aproape de clienți. Nu reușim deloc împreună cum susțin în reclamele lor, reușesc doar ei!

#007

Suspectă de cancer la 33 de ani, iar cei de la bancă mă sunau și mă amenințau că, dacă nu plătesc, mă execută! (...) Aceste bănci, în statele civilizate, nu fac asftel de abuzuri cu populația, nu măresc dobânzile și comisioanele după placul lor, când consideră ele, fără o înștiințare, fără o avertizare, fără să îți dea posibilitatea unei negocieri.

Am un credit în CHF de 85500 luat în anul 2008, la un curs de 2.1 lei/chf, de la Credit Europe Bank, o bancă inflexibilă, fără pic de dorință de a ajuta omul care se află în vădită dificultate.

Până să luăm creditul au mințit frumos, că e stabil, că e sigur, apoi, după ce am semnat, a început coșmarul: cursul a crescut, rata s-a dublat și chiar mai mult, noi am ajuns să nu mai putem plăti, să nu avem bani de mancare, bani pentru a oferi copiiilor strictul necesar. Băncile împreună cu BNR au transformat poporul român în sclavi. Nu suntem ignoranți, dar am fost mințiti, înșelați! Aceste bănci sunt cămătari cu acte. Aceste bănci, în statele civilizate, nu fac asftel de abuzuri cu populația, nu măresc dobânzile și comisioanele după placul lor, când consideră ele, fără o înștiințare, fără o avertizare, fără să îți dea posibilitatea unei negocieri!

De-a lungul celor 8 ani am trecut prin situații dificile, boli, suspectă de cancer la 33 de ani, iar cei de la bancă mă sunau și mă amenințau că, dacă nu plătesc, mă execută! Din cauza stresului am ajuns să mă îmbolnăvesc, banca mi-a mâncat jumătate din viață și banii în cei mai frumoși ani! Copiii mei sunt privați de bucuria unei vacanțe, de jucării pe care le văd la alții, de haine și plimbări, pentru că noi avem de plătit o rată la un apartament de 49 mp. Și am doar 36 de ani…

#008

Cu 5 zile înainte de perfectarea actelor banca mi-a transmis că-mi împrumută euro, dar înainte de semnarea propriu-zisă a contractului de credit în euro mi-au spus că, până la urmă, nu mă încadrez decât la creditul în franci elvețieni.

Am un împrumut la Raiffeisen Bank în valoare de 46000 CHF din anul 2007. L-am luat pentru fata mea care nu avea serviciu și era cu copil mic, ca să aibă unde să locuiască.

Sunt clientă fidelă, nu am nicio rată restantă, deși sunt multe clauze abuzive în contract.

La data acordării creditului în CHF rata era 360 CHF, adică 710 lei, iar acum este 395 CHF, în lei 1640. Plătesc și asigurare credit 104 CHF. O dată pe an rata 395 CHF, plus comision 404 CHF, plus asigurare 104 CHF, asta **înseamnă 904 CHF, respectiv 3750** lei.

Am 58 de ani și mi-am sacrificat toată viața pentru o amărâtă de casă. C**ât o să mai trăiesc** pe acest Pământ, oare merită?

Cu 5 zile înainte de perfectarea actelor banca mi-a transmis că-mi împrumută euro, dar înainte de semnarea propriu-zisă a contractului de credit în euro mi-au spus că, până la urmă, nu mă încadrez decât la creditul în franci elvețieni. Nici nu auzisem până atunci de această monedă.

Am făcut nenumărate cereri la Raiffeisen Bank (am anexat și scrisorile medicale de ieșire din spital pentru operațiile efectuate, 3 operații la număr, am indicat și medicamentele pe care le iau toată viața și care costă…) pentru eliminarea comisionului de administrare, transformare împrumut din CHF în lei, și nu s-a aprobat nimic!

Îmi doresc, în ultima parte a vieții mele, să nu las copiii cu datorii la bancă sau pe drumuri, pentru că eu am plătit rata cu mari, extrem de mari sacrificii.

#009

Copilul meu este olimpic, plătim meditații și ne dorim să investim în educația lui, să muncim pentru el, nu doar pentru bancă. Nu cred că mai este vreo țară în care oamenii simpli să ducă o asemenea povară. Nu cred...

Începând cu luna ianuarie 2015, în urma creșterii cursului francului elveți-an, am purtat cu Banca Românească o corespondență prin care am încercat o reducere a ratei lunare.

În acest sens, am solicitat băncii, prin adrese scrise, să îmi recalculeze dobânda aferentă creditului deoarece, prin Actul Adițional, mi-a fost inserată o marjă de profit a băncii, în condițiile în care în contractul inițial nici măcar nu apare precizat cuvântul marjă; am sesizat de asemenea creșterea cursului de schimb și am solicitat plata ratelor la un curs mai mic, acest lucru pe motiv că nu am dispus de o sumă de bani pentru a începe un proces pe clauze abuzive. Dar totul a fost în zadar, deoarece banca mi-a propus la cererile mele doar o reeșalonare care nu face decât să amâne situația gravă în care mă aflu și nu a fost luată nicio masură de a restabili echilibrul contractual prin calcularea unei marje corecte, așa cum unii clienți ai băncii au reușit prin sentințe definitive și irevocabile.

La data acordării creditului, în 2007, cursul de schimb la franci elveți-eni era de 1.9 lei/franc, ratele erau de 730 de lei, acum sunt 1300 lei, între timp au apărut și doi copii cărora nu le pot oferi nimic din ceea ce merită, deoarece plătim ratele duble, și acestea încă mai cresc, la orice mișcare din plan intern sau din Europa. Am plătit un avans de 25% din valoarea locuinței, la acordare, echivalentul a 50000 de lei, și din bancă am luat 160000 de lei, echivalentul a 83000 de franci. Nu pot da în plată casa pentru care muncesc de la 22 de ani, casa în care mi-am crescut copiii.

Vreau să plătesc rate corecte. Vreau să beneficiez de ce am cumpărat și de ceea ce am plătit până acum.

Am cumpărat pe credit apartamentul în care locuiesc, plătesc rate duble, soțul meu are două slujbe pentru a putea plăti ratele și a ne ocupa de educa-

ția celor doi copii. Copilul meu este olimpic, plătim meditații și ne dorim să investim în educația lui, să muncim pentru el, nu doar pentru bancă.

Nu pot să suport doar eu aprecierea unei monede cu 100% și banca nimic. Am împrumutat 160000 de lei, și după 9 ani de plată la zi a ratelor soldul meu în lei este de 289000.

Nu cred că mai este vreo țară în care oamenii simpli să ducă o asemenea povară. Nu cred…

#010

Nu am crezut că voi ajunge vreodată să nu pot cumpăra pâine copiilor pentru că toți banii merg la bancă. Pâine, nu dulciuri, nu fructe, nu alimente corespunzătoare vârstei.

Sunt posesorul unui credit (de fapt două) în CHF, acordate de Bancpost. În anul 2007 eram divorțat, cu un copil în întreținere și îmi doream să transform costurile cu chiria lunară în ratele unui credit pentru achiziția unui apartament. Ceea ce s-a și întâmplat.

În 2007 am semnat contractul prin care banca îmi acorda un credit în valoare de 48.600 CHF, la cursul de 1 CHF= 1,9084 lei, rezultând o valoare de aproximativ 93.000 lei.

Asta după ce Bancpost m-a asigurat că CHF este singura monedă în care pot obține suma dorită și este și cea mai stabilă de pe piață.

Ulterior am mai solicitat un credit de nevoi personale garantat cu ipotecă, pentru amenajarea apartamentului, în cuantum de 24.600 CHF (echivalent 52.000 lei). Tot așa, în CHF, pentru că era singura monedă la care mă încadram.

Deci la sfârșitul anului 2007 eram dator către Bancpost cu aprox. 145.000 lei. La început achitam o rată de 1.100 lei lunar și aveam un venit net de 2.500 lei. În 2010 s-au diminuat salariile și a explodat cursul valutar, ajungând să plătesc 2.000 lei și aveam un venit de 1.700 lei. M-am adresat băncii cu rugămintea de a găsi o soluție, având în vedere că, până atunci, cu toate creșterile

cursului valutar, nu avusesem nici măcar o zi de întârziere.

Am fost îndemnat să solicit părinților ajutor financiar. Cu toate că le-am pus la dispoziție adeverința de salarizare care arăta cert că veniturile sunt mai mici decât rata lunară.

Soluția salvatoare a fost o restructurare de 1 an, în care am plătit lunar 1.000 lei, considerată dobândă, cadou pentru bancă, deoarece perioada de creditare a fost prelungită cu un an.

Dar nu aveam de ales, veniturile erau mai mici decât rata. Nu aveam bani de mâncare, utilități, haine, de nimic altceva. Am făcut solicitări de diminuare a dobânzii, de conversie, dar mi s-a spus că valoarea apartamentului nu mai acoperă valoarea creditului.

Am fost sfătuit de bancă să cer părinților să gireze cu apartamentul lor pentru a-mi face conversia.

Cum puteam să fac asta, în condițiile în care eram la un pas de a-l pierde pe al meu? Am ajuns în 2015 să plătesc o rată lunară de 2.100 lei. Am în prezent 3 copii în întreținere. Nu am crezut că voi ajunge vreodată să nu pot cumpăra pâine copiiilor pentru că toți banii merg la bancă. Pâine, nu dulciuri, nu fructe, nu alimente corespunzătoare vârstei.

Cum să facem cu copiii când noi nu avem ce să le dăm de mancare? Pentru că tot ce câștigăm se duce la bancă…

#011

Am fost păcăliți în modul cel mai josnic. Suntem oameni la 45, 47 de ani, suntem albi în cap, ridați și plini de griji. Dorim să vedem în țara asta un sprijin, un lucru bun!

Suntem o familie care a luat un credit ipotecar, în 2007, în valoare de 156000 CHF, de la Piraeus Bank .

Noi am dorit să luam un credit pentru renovare locuință și pentru a cumpăra o garsonieră copilului nostru care dorea să urmeze Facultatea de Medicină. Am dorit să luăm, practic, un credit în euro, dar orice intervenție

a noastră a fost refuzată sub pretextul că nu ne încadrăm, deși la acea dată societatea noastră și salariile noastre erau mai mult decât corespunzătoare. Am ales această bancă la recomandarea unui prieten care era funcționar acolo, deși, mai târziu, am înțeles că erau setați, monitorizați de camere video, să promoveze acest produs.

După cum știți nu am primit niciodată CHF, pentru că, probabil, nici ei nu știau cum arată francul. Am întrebat de multe ori pe funcționar ce monedă este asta. Ni s-a spus că este o monedă stabilă, că toți oamenii bogați își depun banii acolo și că euro se duce, dar francul rămâne, că și el cu siguranță își va lua credit în CHF. Am citit de multe ori contractul, plin de articole și comisioane, toate în favoarea băncilor, dar ni s-a spus că toate sunt tip și că nu există posibilitatea de modificare ori negociere.

În viață faci foarte multe greșeli și cel mai mult o faci din cauza încrederii în oameni, în politicieni și în bănci!

De 9 ani și jumătate, din 156000 CHF, am achitat până acum doar 30000 CHF, mai având de plata încă 18 ani suma de 126000 CHF.

Domnilor și doamnelor, am dat dobândă 75000 CHF și băncile vă mint că rămân în pierdere!

În 2009, când a căzut piața imobiliară, mi-au trimis scrisoare că vor mări marja cu 2 procente, iar dacă nu accept, să achit creditul. Deci dupa ce că începuse CHF să crească, ei au mărit și marja.

În 2014 am intentat proces pentru clauze abuzive și am câștigat anul acesta suma de 20000 CHF, încasați abuziv de către bancă, în situația în care francul se dublase!

Nimeni nu știe cât de greu este să plătești lunar, să muncești și în weekend, câte 10-12 ore zilnic, plecând de la o rată de 2000 de lei și să ajungi la 4100 lei, să apelezi lunar la pensia părinților, frați, surori și să întreții la limită o casă și un copil student la Medicină.

Domnilor, am fost păcăliți în modul cel mai josnic, suntem oameni la 45, 47 de ani, suntem albi în cap, ridați și plini de griji, dorim să vedem în țara asta un sprijin, un lucru bun!

Eu nu vreau să dau casa la bancă, eu vreau să duc la îndeplinire contractul în mod onorabil!

#012

Cred că, după ce am servit sub drapel și am reprezentat cu onoare și demnitate armata română, merit o soartă mai bună.

Sunt unul dintre cei care au beneficiat de un împrumut în franci elvețieni. Sunt căsătorit și am un copil. Sunt cadru militar, iar soția cadru didactic. În anul 2005, forțat de procesul nesfârșit de restructurare a armatei, am decis să ma mut în București împreună cu familia. Am participat la o misiune în Afganistan în anul 2006, urmând ca banii dupa acea misiune cumulați cu banii obținuți din vânzarea locuinței din localitatea de proveniență, alta decât București, să constituie avansul pentru o locuință în capitală.

Am demarat căutările la bănci. Răspunsul fiecărei bănci a fost invariabil același: „nu vă încadrați cu venitul dumneavoastră pentru contractarea unui credit ipotecar, nici în lei nici în valută, doar dacă doriți în franci elvețieni". Menționez că la data respectivă aveam un salariu de 25 mil. lei. Eram sceptic față de această valută pentru că nu auzisem de ea. Doream în lei, euro sau dolari americani. Până la urmă, la Bancpost mi s-a spus că mă pot încadra la un împrumut în franci, ba mai mult, dacă e nevoie, mă pot ajuta apoi și cu un alt credit de nevoi personale, tot în CHF, pentru renovare, mobilare etc. Vă dați seama că am crezut că l-am apucat pe Dumnezeu de picior. Gata, să facem credit! Am căutat apartament, am găsit, doar era piața plină de oferte. Am demarat procedura de contractare a creditului, mi s-a acordat suma de 84000 CHF, rata lunară 10 milioane. Atât avea soția salariul. Păi... foarte mulțumit. Salariul meu rămânea pentru celelalte facturi și trai mai mult decât decent. Și ca orice minune...a durat puțin. A crescut dobânda, apoi a început francul să crească.

Au apărut primele întârzieri la plata ratelor...imediat amenințări din partea băncii...„vă somăm să vă achitați suma restantă, în caz de neplată demarăm procedura de executare". Eram sunat la diverse ore din zi, chiar și la ora 21 am fost sunat odată. Ce era de făcut? Raport pentru participare la misiune în Afganistan, servit țara sub drapel, revenit în țară teafăr, acoperit datorii acumulate (faptul ca toți banii se duceau la Bancpost a generat și alte datorii, asociație de locatari etc.). Păi, banca sac fără fund. Iar restanțe...și apare do-

vada de mărinimie...Restructurăm creditul...un an rată mai mică, dobândă fixă, dar anul următor poate vă reveniți cu veniturile și mărim rata de la 400 de franci la 600 cu altă dobândă, pentru că, deh, trebuia recuperată restanța, nu? Degeaba, am ajuns de unde am plecat: iar misiune, iar acoperit găuri, astfel încât, după 4 misiuni în teatrele de operațiuni...las moștenire fiului meu un credit în franci elvețieni. E de prisos să mai spun că nu am avut parte de concedii, că ne gândeam cu groază că începe școala și trebuie haine, rechizite etc pentru copil. Câte nopți nedormite, plâns și durere. Pentru ce? Pentru o casă? Nu am primit nicio ofertă din partea băncii care să mă ajute, doar că voi fi executat și cu asta basta. Cu mare greutate am reușit să duc lunar rata la banca. 2600 lei față de 1000 la început. Dar s-au strâns datorii la întreținere, și proces, poprire pe salariu. Toata vara anului 2016 am cotizat la Bancpost și executorul judecătoresc în contul datoriei la întreținere. Și noi plătim taxe către stat, nu doar cei care au beneficiat de locuințe prin ANL sau prin programul Prima Casă.

Cred că, după ce am servit sub drapel și am reprezentat cu onoare și demnitate armata română, merit o soartă mai bună!

Semnat, un cetățean care nu dorește decât să trăiască în liniște și cu demnitate în țara lui!

#013

Nu ne permitem să facem cheltuieli minimale cu sănătatea - să mergem la un dentist, de exemplu. De vacanțe nu mai discutăm pentru că nu știu ce este aceea, deși (copiii) aud diverse de la colegii lor de școală.

Sunt un debitor cu un contract de nevoi personale cu ipotecă, în valoare de 133.000 CHF, la banca Piraeus. Pentru încadrarea în condițiile băncii, aceasta a propus cel mai „sigur si stabil" produs – creditul în CHF - iar contractul a fost girat de socrii mei cu apartamentul acestora, devenind și codebitori. Creditul a fost contractat pentru construcția unei locuințe.

La începutul contractului am plătit rata la marja stipulată în contract + Libor la 3 luni, echivalentul în lei fiind de circa 1900 lei/lună.

În luna iulie 2009, banca a majorat abuziv marja cu 2 puncte procentuale, rata crescând abuziv și semnificativ - cu aproximativ 200 CHF. În toată perioada dintre iulie 2009 - prezent, am plătit aproximativ 200 de CHF în plus din cauza creșterii abuzive a marjei de dobândă. Deși am încercat să găsesc înțelegere din partea băncii pe cale amiabilă, aceasta a refuzat orice dialog. Deși a intervenit situația nefericită a creșterii exponențiale a francului elvețian la începutul lui 2015, banca nu a acceptat nici sa revină la condițiile inițiale de creditare, ci se luptă să înșele cât mai mult clienții. Astfel a înțeles banca să ajute clienții cu probleme.

În prezent plătesc o rată de cca 3400 lei/ lună, ceea ce este mult peste puterile mele.

Deși se vorbește că există aproximativ 50.000 împrumutați, vă spun că în realitate greutatea este pe umerii întregii familii. Astfel un credit în CHF are repercusiuni asupra întregii familii, 8 persoane: subsemnatul, soția, cei doi copii, cei doi socri și cei doi părinți ai mei. Toată lumea face eforturi însemnate să plătim la timp ratele, iar din ceea ce rămâne să putem întreține copiii, în primul rând. Celor doi copii, în continuare, le lipsesc lucruri indispensabile pentru școală, nu ne permitem să-i ducem la un sport sau nu ne permitem să facem cheltuieli minimale cu sănătatea – să mergem la un dentist, de exemplu. De vacanțe nu mai discutăm pentru că nu știu ce este aceea, deși (copiii) aud diverse de la colegii lor de la școală.

#014

Trăiesc și muncesc doar pentru bancă.

Am un credit în CHF la BancPost, din 2008. Am luat 41.000 CHF din care, după 8 ani de plată lunară și fără întârzieri, mai am de plată încă 35.000 CHF.

Inițial plăteam o rată de 500 lei, încurajată fiind de situația financiară de atunci și, mai ales, „încurajată" de către bancă care îmi spunea că francul este o monedă stabilă. Atât de stabilă încât astăzi achit o rată dublă, de cca 1000-1100 lei. Precizez că am pus întotdeauna pe primul loc datoria către

bancă, asta deși mi-a scăzut salariul, și mai grav e că m-am îmbolnăvit, am hernie de disc. Pentru tot ce scriu aici am înștiințat banca, am dovezi scrise, și drept „ajutor" banca mi-a restructurat creditul, asta însemnând că o perioadă de 2 ani am plătit doar dobândă, principalul rămânând același.

În consecință, viața mea din 2008 este un calvar, trăiesc și muncesc doar pentru bancă, mă tem de o depresie pentru că nu mai găsesc soluția problemelor financiare.

#015

Ore muncite peste program, probleme în familie, divorț, stres, boli pe fond de stres.

Sunt una dintre persoanele care, la 25 de ani, în 2008, a avut proasta inspirație de a accepta oferta băncii Raiffeisen și s-a îndatorat pe viață, luând un credit ipotecar în CHF.

Povestea mea începe în februarie 2008 când am identificat un apartament pe care doream să îl achiziționez împreună cu fostul meu soț. După multe drumuri la toate băncile și după multe simulări de credite în lei sau euro, am acceptat soluția „salvatoare" a celor de la Raiffeisen și am semnat un contract de credit ipotecar în CHF. Deși tranzacția s-a facut în euro (proprietarii au solicitat euro), am fost nevoită să accept un credit în franci. Menționez că în acea perioadă dobânzile la creditele în lei și euro erau mari și nu îmi permiteau accesarea unui credit suficient pentru a achiziționa un mic apartament într-un bloc construit în 1977, într-un oraș din provincie. Argumentele celor de la Raiffeisen au fost credibile: monedă sigură, dobândă mică și oferte promoționale greu de refuzat pentru un tânăr care își dorea o casă.

După primul an de creditare, datele problemei s-au schimbat. Dobânda promoțională nu mai era valabilă, francul începea să crească și când am fost la bancă să vedem ce este de făcut, am primit un răspuns nonșalant din care a trebuit să înțeleg că banca este o instituție care nu poate să negocieze cu fiecare muritor de rând în parte. Au trecut opt ani de sacrificii, de înrobire la patroni, fără să mă bucur de rezultatul muncii. Ce munceam, duceam la bancă. Micile plăceri, pe care și le dorește orice tânăr cu două facultăți și un master, le-am putut avea cu multe sacrificii, economii și sprijin de la părinți.

După primul an de creditare, rata se dublase, drept urmare orele de lucru s-au dublat. Rezultatul: ore muncite peste program, probleme în familie, divorț, stres, boli pe fond de stres. De patru ani sunt singură și „mă lupt" cu ratele la banca care îmi dau mari bătăi de cap.

Sunt multe persoane care se află în aceeași situație, care muncesc 10-12-14 ore pe zi pentru a-și plăti rata, care încă mai speră în puterea și implicarea clasei politice alese. Așteptăm o soluție salvatoare, un motiv în plus să rămânem în România, să muncim și să plătim taxe și să nu luăm cu disperare drumul străinătății.

#016

Am fost nevoit să-mi las familia și să plec în străinătate unde sunt și acum. Pentru faptul că mi-am dorit un minimum de confort pentru familia mea, am nenorocit viitorul întregii familii.

În 2007, după ce reușisem să-mi întemeiez familia mult dorită, am considerat că trebuie să facem ceva pentru a avea «cuibul» nostru. La momentul acela stăteam cinci persoane adulte și un copil într-un apartament cu 2 dormitoare. Ne-am interesat peste tot care ar fi cea mai bună variantă și am decis să cumpărăm un teren și să ne construim o casă. Am mers la mai multe bănci pentru a împrumuta suma de bani care ne-ar fi ajutat să ne începem căsuța, neavând altă soluție. Salariile fiind foarte mici, ne-am încadrat doar la nenorocitul de credit în CHF, care ne-a fost prezentat ca cea mai bună alegere și cea mai stabilă monedă. Am reușit, într-un final, să ni se aprobe suma de 44000 CHF, credit de nevoi personale cu ipotecă (apartamentul socrilor), cu care ne-am cumpărat un teren de 200 mp, la țară, și ne-am ridicat o casă. Toate au fost frumoase până a început să crească cursul...care creștea...creștea…iar salariile erau aceleași.

Am solicitat ajutorul băncii pentru că intrasem în incapacitate de plată. Ni s-a oferit restructurarea creditului pe un an (plăteam dobânda). Prin acea restructurare ne-am nenorocit și mai mult, pentru că am avut încredere în „profesionistul" din fața mea (banca). În actul adițional de restructurare a fost introdusă majorarea dobânzii de la 5.9 la 8.5 procente, lucru constatat și

de ANPC, ulterior, ca fiind abuziv. Ba mai mult, odată cu verificarea făcută de instituția pentru protecția consumatorului, am aflat că banca îmi externalizase creditul încă din primul an, când nu avusesem nici măcar o zi întârziere la plata ratelor. Banca nu a putut face dovada înștiințării mele. Văzând că francul elvețian creștea din ce în ce mai mult, am solicitat conversia la cursul din 2009, lucru care nu s-a putut face pentru că valoarea garanției nu mai acoperea valoarea creditului. Ni s-a cerut să mai aducem garanții. Pentru a putea plăti în continuare am fost nevoit să-mi las familia și să plec în străinătate unde sunt și acum. După nouă ani constat că din cei 44000 CHF mai am de plată 42000 CHF. Rata inițială a fost de 650 ron, rata de acum este de 1500 ron. Pentru faptul că mi-am dorit un minimum de confort pentru familia mea, am nenorocit viitorul întregii familii.

Nu suntem doar povești, suntem oameni cu familii distruse din cauza sistemului bancar nesupravegheat din România.

#017

Mai putem numi acest loc acasă, aici, unde parcă totul e împotriva noastră?

Am luat credit în anul 2008 deoarece stăteam cu chirie și am zis să avem căsuța noastră, urmând să ne căsătorim și să începem o viață de familie frumoasă. Când ne-am hotărât cu ce bancă să semnăm, nu ne mai încadram nici la credit în lei, nici la credit în euro. Ni s-a oferit varianta francilor elvețieni, „cea mai sigură monedă", Elveția fiind o țară foarte stabilă. Rata ajungea undeva la 1050 lei, cât plăteam chirie pentru o cameră.

Am semnat actele și în foarte scurt timp rata noastră s-a transformat în 2100 lei. Am luat împrumut de la rude pentru că în acea perioadă soțul meu nu lucra, iar salariul meu era de 1200 lei și am rambursat echivalentul a 10000 euro pentru a avea o rată „decentă" și măcar bani de mâncare.

A scăzut valoarea ratei la 1350 ron. Asta până cand francul a început să crească. În momentul de față avem o rată de aproximativ 1800 ron. Ne-am săturat pur și simplu să fim hărțuiți de cei de la bancă, deoarece nu reușim să plătim la scadență rata. Vreau pur și simplu să plătesc rata la care m-am angajat atunci, vreau să pot trăi, nu să lupt în fiecare lună pentru supraviețu-

ire. Cum să facem copii? Cum să ramânem în țara noastră dacă nimănui nu îi pasă de așa escrocherii? În scurt timp va rămâne țara bătrânilor, toți vom renunța la apartamente și la ce avem aici și vom pleca într-o țară străină, unde suntem tratați mai bine decât la noi în țară. Mai putem numi acest loc acasă, aici, unde parcă totul e împotriva noastră?

#018

Nu doar corupția ucide! Băncile sunt la fel de criminale.

În momentul de față mă aflu într-o relație contractuală cu OTP Bank, prin derularea unui contract de credit ipotecar pentru achiziția unui apartament în București, în moneda CHF. Contractarea creditului a avut loc în anul 2008, fiind convinsă de bancă asupra faptului că CHF este o monedă sigură.

În acest sens, mă văd nevoită să fac afirmația că am fost mințită, fiind determinată cu bună-știință de către angajații OTP să iau acest credit. Îmi amintesc că la vremea respectivă banca avea un fel de broker, un angajat cu contract de colaborare pentru atragerea clienților (mai târziu am aflat că acesta nu mai era de găsit !) care mă stresa cu telefoane explicându-mi cât de avantajos este să iei un credit în CHF. Totodată, mă asigura de stabilitatea cursului de schimb leu-CHF – e adevărat că nu mă încadram la un credit în lei sau euro. Nu mai trecusem prin astfel de situații, era prima oară când făceam un credit și nu mi-am dat seama că astfel de practici comerciale erau un mod de manipulare a potențialilor clienți.

Nu vă imaginați că am cumpărat un apartament de 200 de metri pătrați într-un ansamblu rezidențial, ci un apartament normal, într-un bloc ceaușist, la marginea Bucureștiului. Ca orice român și părinte responsabil, am considerat că e mai bine să ofer copiiilor mei condiții decente de trai, astfel că am vândut o garsonieră proprietate personală fără datorii și am ales să fim slugile băncii pe viață, privându-mi copiii de bucuriile copilăriei și, în loc de condiții decente, ofer stres, lacrimi, durere și neputință.

Am avut ghinionul să iau acel credit în primăvara anului 2008. Din toamnă a venit criza financiară, economia României era în cădere continuă, culminând cu înjumătățirea salariilor. Cu toate acestea, plătesc de 8 ani din acest

credit și nu am nicio zi de întârziere.

În decembrie 2014, însă, începe coșmarul. Creșterea cursului leu-CHF m-a adus în pragul disperării. Am fost la bancă, dar, deși am încercat soluționarea pe cale amiabilă, răspunsul băncii nu a fost în măsură să soluționeze problemele apărute.

Precizez că OTP nu a dorit să negocieze contractul de credit cu subsemnatul.

Nu doar corupția ucide! Băncile sunt la fel de criminale atunci când încheie cu clienții lor contracte împănate cu clauze abuzive, clauze care, prin efectul lor, nu în puține rânduri, i-au determinat pe unii debitori să își pună capăt zilelor.

Dintr-o relație abuzivă cu banca nu ai ieșire. O rată lunară mare, deloc justificată, lipsa deschiderii băncilor de a negocia cu debitorii, amenințările cu executarea silită sau scadența anticipată, hărțuirea constantă din partea colectorilor bancari, lipsa oricărei soluții care să vină în ajutorul clienților duc adesea la stări de disperare, depresie și în final, pentru cei care nu mai găsesc puterea necesară să reziste în această luptă, la decizia de a se sinucide.

#019

Poate ar trebui să vă spun cum e să plătești întreținerea casei și utilitățile, după care să trăiești la modul propriu cu bonurile de masă în valoare de 200 lei/lună, cum e să nu îți iei concediu de odihnă pentru că altfel nu ai mai fi beneficiat de acele bonuri, din care practic îmi asiguram, timp de o lună, mâncarea, obiectele de uz casnic etc.

Am contractat în 2008 un credit de nevoi personale cu ipotecă de la OTP Bank după ce m-am informat și am primit asigurări, pliante și informații care îmi garantau că este o moneda stabilă. Ca doar vorbim de Elveția, nu?

Nu după mult timp am ajuns să plătesc mai mult, și mai mult, astfel încât, după o plată anticipată, să plătesc în martie 2016 (fără să am întârzieri nici

măcar de 1 zi) o rată de 2.100-2.200 lei la un salariu de 2.500 lei. Poate ar trebui să vă spun cum e să plătești întreținerea casei și utilitățile, după care să „trăiești" la modul propriu cu bonurile de masă în valoare de 200 lei/lună, cum e să nu îți iei concediu de odihnă pentru că altfel nu ai mai fi beneficiat de acele bonuri, din care practic îmi asiguram, timp de o lună, mâncarea, obiectele de uz casnic etc. Dar nu aș vrea să plictisesc....Am notificat banca cu privire la faptul că nu și-a îndeplinit obiectul contractului, acela de a-mi da franci (bănuiesc că dumneavoastră cunoașteți faptul că această monedă nu a existat fizic). Am încercat să negociez, iar cele 2 oferte puse la dispoziție sunt de un cinism înfiorător, în condițiile în care rata nu ar scădea cu mai mult de 50 lei. Mai mult de atât, pentru a nu fi executată, am depus notificare de dare în plată, însă nici până acum nu am reușit să negociez cu ei.

Sunt bănci în care nu ai cu cine să discuți, agențiile nu au capacitatea de a negocia, hotărî etc, iar la factorii de decizie nu ajungi. Unde este Banca Națională a României acum, când, deși a recomandat aplicarea de soluții individuale, băncile nu vin cu nicio propunere?! Sunt bănci care au restituit clienților banii încasați abuziv. Eu trebuie să îi dau în judecată pentru a intra în posesia banilor încasați abuziv, timp de 7 ani, în baza unor clauze deja stabilite de către instanțe și ANPC ca fiind abuzive. Credeți că avocatul primește onorariu în bonuri de masă?

Am un apartament confort 2 care valorează în jur de 35-38.000 euro. Mai am un sold de 68.000 euro. Mă rog de bancă să-mi facă o ofertă decentă și să-mi restituie banii încasați abuziv. Nu vreau pomeni. Au trecut 7 luni de când am notificat banca, nu există nicio conciliere, banca refuzând să se prezinte când am apelat la organisme specializate în rezolvarea conflictelor de acest gen. Am făcut tot ce era omenește posibil și nu înțeleg cum este posibil ca aceste bănci să nu răspundă, chiar penal, pentru faptul că prin comportamentul pe care îl au față de noi, datorită cărora există până la urmă, dau naștere la drame ireversibile.

Dreptul la viață este un drept fundamental, dreptul la o viață decentă (și este decent să ai un acoperiș deasupra capului) este un drept constituțional. Nu vrem să ne mai moară părinții, frații sau copiii. Suntem în anul 2017…

#020

M-am săturat să fiu ajutat financiar de părinții mei (din două pensii) și socri (un salariu). M-am săturat să mă ascund de copii când plâng și mă frământ. M-am săturat să-mi văd copiii toată vacanța de vară în parcul din spatele blocului. Îmi doresc să pot să-mi ajut eu părinții. Îmi doresc să pot dormi seară de seară liniștit.

În 2007 ne-am căsătorit, după 10 ani de prietenie, după ce am terminat studiile și după ce am reușit să ne angajam amândoi. Ne doream copii. Ne trebuia un "cuib". Pentru a cumpăra o locuință ne trebuiau bani, mulți bani. Am fost nevoiți să ajungem la "pact cu diavolul (PIRAEUS BANK)" în 2007.

- *Bună ziua, mă numesc….aș* avea nevoie de 100000 lei pe o perioadă cât mai lung*ă, pentru a cumpăra o locuință.*
- *Unde lucrați?*
- *Eu inginer la SC…,*iar soția profesoară.
- *Ce venituri aveți?*
- 1250 lei net - eu și 800 lei net – soția.
- *Aaaaa…nu putem să vă dăm…*nu vă calificați. Dar putem să facem o simulare în CHF.
- *Ce este aia CHF???*
- *Franci elvețieni….avem o ofertă cu dobândă foarte mică la această valută.*
- *Dar în euro nu pot lua?*
- *Nu vă calificați nici în euro.*
- Atunci am să iau contravaloarea a 100000 lei în CHF pe 30 de ani.
- Va fi un credit de 49500 CHF pe 30 ani cu rata de 320 CHF/lună și veți primi în cont 98000 lei.
- Cum așa?! Păi, 49500* 20470 = 101326 lei ???
- 49500-990 (taxe, comisioane etc.) = 48510CHF * 2,0200 lei (curs valutar) = 98000 lei

Am zis ok, deși nedumerit și oarecum fericit că o să avem și noi acoperișul nostru.

Perioada octombrie 2007 – decembrie 2009 a fost decentă. Am reușit să ne luăm un apartament, să mobilăm o cameră și bucătăria. În decembrie 2009 SC-ul (firma de construcții) la care lucram a decis să „ne premieze" cu un șomaj de minimum 3 luni. Am reușit să ne plătim ratele la timp (aproximativ 700 lei/lună) din salariul soției, șomajul meu și ajutorul părinților. În 2010 s-a născut fetița noastră, iar eu am reușit să mă reangajez (la un alt SC, tot firmă de construcții) pe un salariu mai bun decât înainte. A reînceput iarăși o perioadă liniștită din punct de vedere financiar. În 2011 Dumnezeu ne-a mai făcut un cadou, pe mezinul familiei, iar în 2012 SC-ul la care activez a făcut reduceri salariale (1650 lei net/lună) și a intrat în insolvență.

În perioada 2012-2016 am mers la bancă conștiincioși și am plătit lunar cei 320 CHF, plus 170 euro anual (asigurări de viață și imobil). Probabil o să reușim și de azi inainte să ne achităm datoriile din veniturile pe care le avem (aproximativ 3000 lei), dar este un efort mare, imens și m-am săturat să fiu ajutat financiar de părinții mei (din două pensii) și socri (un salariu). M-am săturat să mă ascund de copii când plâng și mă frământ. M-am săturat să-mi văd copiii toată vacanța de vară în parcul din spatele blocului. Îmi doresc să pot să-mi ajut eu părinții. Îmi doresc să pot dormi seară de seară liniștit. Îmi doresc să-mi pot permite să merg cu copiii în concediu la mare. Îmi doresc să putem trăi în România și să nu fim nevoiți să cedăm apartamentul.

#021

Înainte cu 24 de ore de semnarea contractului de credit ipotecar, am fost sunată de directoarea de la sucursala Volksbank și mi s-a spus să vin la semnarea contractului cu echivalentul a 1000 de euro în lei. În momentul în care am întrebat pentru ce sunt acești bani, mi s-a răspuns că această valoare reprezintă diferența de la schimbul valutar din franci elvețieni în euro, la cursul practicat de către bancă (...) În acel moment am rugat să mi se dea în franci elvețieni. Au revenit telefonic

după 10 minute și mi s-a transmis că nu mai e necesar să aduc niciun leu.

Împreună cu soțul meu am luat un credit ipotecar, în anul 2007, în valoare de 75300 franci elvețieni, de la Banca Volksbank, pentru achiziția unui apartament cu trei camere în cartierul Militari, București, respectiv locuința noastră.

Banca ne-a spus că în urma analizei veniturilor noastre cumulate nu îndeplinim condițiile acordării unui credit ipotecar în euro, dar nici în lei, ci doar în franci elvețieni.

La momentul acordării creditului nu eram căsătoriți, eu având numele de fată, dar ni s-au luat veniturile împreună pentru creditul ipotecar în franci elvețieni, moneda despre care ni s-a făcut precizarea că este sigură și stabilă.

Evaluarea apartamentului a fost făcută de un evaluator impus de Volksbank, iar valoarea dată în urma evaluării a fost exact valoarea creditului acordat.

Înainte cu 24 de ore de semnarea contractului de credit ipotecar, am fost sunată de directoarea de la sucursala Volksbank și mi s-a spus să vin la semnarea contractului cu echivalentul a 1000 de euro în lei. În momentul în care am întrebat pentru ce sunt acești bani, mi s-a răspuns că această valoare reprezintă diferența de la schimbul valutar din franci elvețieni în euro, la cursul practicat de către bancă. În acel moment am rugat să mi se dea în franci elvețieni.

Au revenit telefonic după 10 minute și mi s-a transmis că nu mai e necesar să aduc niciun leu (tot nu reușesc să îmi dau seama de unde au scos această valoare și, cel mai sigur, văzând că eu vreau franci elvețieni, bani pe care ei nu îi aveau în sucursală și probabil nici în sediul central, au renunțat și nu mi s-a mai cerut nimic).

Nu ni s-au acordat franci elvețieni, ci euro, spunându-ne banca că nu au avut atâția franci elvețieni în sucursală niciodată (vorbim de suma de 75300 franci elvețieni, echivalentul a 46500 euro, suma în euro au avut-o în momentul semnării contractului de credit, deși nu am fost întrebată în ce valută se va face retragerea pentru a plăti vânzătorului).

La momentul acordării acestui credit rata lunară a fost de 1000 lei. Astăzi rata este în cuantum de 1600 lei la un curs de 4.10 lei/chf, și asta după ce banca a scăzut din sold comisionul de risc recunoscut a fi clauză abuzivă.

În anul 2010 Volksbank m-a sunat să-mi spună că trebuie să evalueze apartamentul ca să fie siguri că valoarea apartamentului acoperă creditul și, în cazul în care valoarea a scăzut, va trebui să vin cu garanții suplimentare, altfel banca poate declara scadent tot creditul. Am refuzat această evaluare și această discuție s-a încheiat aici.

În anul 2012 Volksbank mi-a pus rata la asigurarea pentru locuință, în condițiile în care asigurarea le-am dus-o personal, am primit număr de înregistrare, dar au rătăcit-o și, pentru a îmi recupera banii ce mi-au fost reținuți timp de 6 luni, am dat telefoane, e-mail-uri și am făcut deplasări la bancă cu copilul de 1 an în brațe.

La conversia propusă în luna mai 2015, Banca Transilvania nu a dorit să facă o simulare a valorii ratei în condițiile unui ROBOR care ar fi crescut cu 1%, motivând că nu are timp. Indiferent de cât de greu ne-a fost, am plătit rata la timp, făcând acest lucru posibil prin scoaterea de pe cardul de credit, acordat la salariu de către altă bancă, a valorii necesare pentru rata din franci elvețieni.

Cursul de schimb al francilor elvețieni la Banca Transilvania este mai mare decât la majoritatea băncilor, deși ponderea creditelor în franci elvețieni este mai mare la BT și ar putea exista un curs mai mic, tranzacțiile în franci fiind ceva mai multe, ceea ce arată că Banca nu sprijină clienții, ci urmărește un profit cât mai mare.

Relația cu Banca Transilvania este bazată întotdeauna pe remarca: „Dacă nu vă convine, asta e!", inclusiv când am sesizat o sucursală că au cursul valutar afișat pentru franci elvețieni diferit de cel de pe buletinul de schimb valutar și, deși era greșeala lor, nu au vrut să se facă schimbul valutar la cursul mai mic afișat, motivând că pun angajații bani din buzunar dacă ar face acest schimb valutar.

Nu am apelat la ANPC deoarece aș pierde timp cu plângerile, timp pe care îl valorific, iar cu rezultatul acestei valorificări plătesc rata la bancă.

Este dureros să încerci sa-i explici unui copil de 5 ani că banii pe care îi retrag de la bancomat, în preajma datei de 15 ale lunii, nu sunt banii noștri, ci ai băncii, ca să putem sta în locuința noastră.

Este dureros că am un serviciu de 9 ore și lucrez și acasă suplimentar, în loc să petrec timp cu copilul meu și soțul meu, ca să pot plăti rata în franci elvețieni. Este dureros că îmi este teamă să mai fac un al doilea copil din cauza acestei rate care te determină să nu poți prevedea o traiectorie în viitor.

#022

... Și mai iese un copil de 7 ani, cu ghiozdan second-hand (mi-e rușine să zic second) și care știe, când vede o vitrină, că acele jucării le va lua când va avea el un serviciu, că atunci se vor termina ratele părinților. Dumnezeule, aici este raiul pașalâcurilor bancare care ne omoară existența. (...) să fie, măcar de acum încolo, viață liberă și nechinuită.

Noi, de 10 ani de zile, din 2006, suntem subjugați, neavând posibilitatea de ieși în oraș precum un cuplu obișnuit. Am luat, precum doi dintre consilierii bancari dintr-o sucursală bancară a Raiffeisen Bank, un credit în CHF. Ei nu au spus decât neoficial că au credite, că și lor le-au spus mai-marii lor șefi că este o monedă de încredere. Așa mă văzui că din 850 lei la început să ajung să plătesc acum 2250 lei, pentru un credit de 75000 CHF. Au văzut că sunt bun platnic și au mărit dobânda de la 4.9% la peste 7%, în condițiile în care francul elvețian și-a dublat valoarea.

Pentru un apartament de provincie, de 70mp, fără centrală și acum, din care ies zilnic doi bugetari care au plătit bună parte din credit, până anul trecut, din pensia socrilor… Și mai iese un copil de 7 ani, cu ghiozdan second-hand (mi-e rușine să zic second) și care știe, când vede o vitrină, că acele jucarii le va lua când va avea el un serviciu, că atunci se vor termina ratele părinților.

Ce dobânzi avem în România! Dumnezeule, aici este raiul pașalâcurilor bancare care ne omoară existența. Să fim serioși, ne-au vândut un produs „neviabil".

Am albit de tot. Stresul m-a îngrășat, am obosit, mă consider 90% învins de bancă și de tot sistemul ăsta. Doamne, poate reușesc și eu un concediu la anul, pe banii mei, cu soția și pruncul meu. Să fie, măcar de acum încolo, viață liberă și nechinuită.

Nu a fost să fie…

#023

Copilul s-a îmbolnăvit, mâncam doar covrigi ca să ne păstrăm casa și copilul sănătos.

În anul 2008 am contractat un credit imobiliar cu ipotecă, în CHF (63000), de la Banca Românească, la cursul de 1,9 lei/chf. Rata era de 300-310 CHF/lună, deci în medie cca 570 lei. În prezent rata este de 233 CHF, respectiv 971 lei. Totodată, lucrând în instituții bugetare de stat, atât eu cât și soțul meu, în decembrie 2009 ne-a fost tăiat fiecăruia salariul cu 25%. Subliniez: fiecăruia i-a fost diminuat salariul cu 25%. Ca urmare, un sfert din venituri s-a dus, dar rata a crescut. A urmat o perioadă criminală pentru noi, copilul s-a imbolnavit, mâncam doar covrigi ca să ne păstrăm casa și copilul sănătos.

Totodată, neavând bani de avans, am contractat în 2006 un credit în euro (17.000 euro). Ca atare, mai este și aici o rată de 88 euro/lună.

Vă dați seama, aproape un salariu merge la bănci. Din al doilea plătim facturi, medicamente, haine, școală pentru copil, mâncare etc.

Aveam nevoie de legea conversiei. Nu ne mai permiteam să așteptăm. Așteptăm pe sănătatea noastră fizică și psihică!

Însă, nu a fost să fie…

#024

Nu vă doresc să fiți părinții ce nu își văd copiii crescând (...) avem nevoie de ajutor.

Am ajuns a trăi doar pentru a achita rata la casă.

Povestea începe în 2005-2006, perioadă în care am început căutările unei locuințe. Sub nicio formă nu mă încadram să achiziționez ceva. Dar surpriza vine în anul 2007, când reușesc să mă încadrez la un credit în CHF, și uite

așa reușesc să achiziționez un apartament de 2 camere în București, prima mea locuință... Am avut avans 20% - bani strânși cu mare greutate – iar restul am luat de la Bancpost.

Am luat un credit în valoare de 107500 CHF (apartamentul a costat 83.000 euro).

Am avut o strângere de inimă când am făcut acest pas, mă tot gândeam eu cât de rău se poate devaloriza (a fost 1.8, deci cât să ajungă în următorii 5 ani?? 2.3-3 lei/CHF). Și am făcut pasul cel mare… În primul an nu am avut restanță - a fost anul în care s-a plătit doar dobândă.

Începând din anul 2008 - practic din luna a 13-a - creditul meu a fost externalizat. Ce puteam face ... Nu mai plăteai, îți lua casa!

Mai departe, probabil cu toții am suferit financiar în perioada crizei economice din 2010. Nici eu nu am sărit acest pas. În această perioadă foarte grea am restructurat creditul, plătind doar dobândă vreo 2 ani. Asta ca să nu am întârzieri la Bancpost.

Veșnicele soluții ale Bancpostului sunt : 1.Restructurarea 2. Conversia la cursul zilei.

Să vă spun de la câte a fost privată fetița mea în această perioadă? Cel mai de preț este timpul petrecut departe de ea. Timp petrecut la muncă pentru a acoperi deprecierea leului față de moneda elvețiană. Nu vă doresc să fiți părinții ce nu își văd copiii crescând. Dar nu v-am spus câți CHF am plătit până acum… Undeva la 65.000 în nouă ani. În principal, mai am 98.500 la această dată. Cum să susțin acești 98.500 la un curs de 4.2 când eu am luat la 1.8?

Avem nevoie de ajutor. Nu vrem să pierdem tot ce am plătit în ultimii 9 ani, anii tinereții noastre. Ani în care am crezut că există dreptate și corectitudine în Țara Românească. Dorim a plăti ceea ce ni s-a promis, nu ceea ce ni s-a pregătit. Sincer vă spun că mă simt ca un sclav al băncilor. În fiecare zi mă trezesc dator. Rata la acest moment este 593 CHF - aproximativ 2500 lei / lună.

Scadența este în 2041. Dacă acum, la 39 de ani, îmi este greu, peste 5 ani cum va fi? Nu văd un pas înainte al României în care trăim. Și câte mai pot povesti…

#025

Cum poate să progreseze o țară, o națiune, fără bunăstarea familiei?

Am două credite în CHF, din 2007, luate prin Raiffeisen Bank, în următoarele condiții: în 2004 am contractat, prin Alpha Bank, un împrumut cu ipotecă de 15.000 euro pentru cumpărare de locuință. În iulie 2007, am solicitat acestei bănci un nou împrumut (în lei sau euro) pentru modernizarea acesteia, dar am fost refuzat pe motiv că nu ne încadrăm din cauza veniturilor. Astfel, am apelat (acum regret) la Raiffeisen Bank pentru acest nou împrumut și ni s-a comunicat că nu ne încadrăm cu veniturile pentru lei sau euro, dar că putem să accesăm un credit ân CHF, chiar cu o sumă mai mare decât aveam nevoie. Am fost mirați de această posibilitate, pentru că nu auzisem de împrumuturi în CHF, ci doar în LEI, EURO sau USD.

Ofițerul de credite ne-a spus că este o monedă sigură și că toată lumea accesează acest tip de împrumuturi în franci. Am fost convinși de acest argument și am solicitat și noi împrumutul în CHF. Raiffeisen ne-a spus că ne acordă împrumutul cu condiția de a refinanța împrumutul de la Alpha Bank prin conversie din EURO în CHF! Iar pentru a accepta acest lucru ne-a spus că vor păstra dobânda fixă timp de un an. În acest fel am fost păcăliți de două ori!

Ulterior, am mai fost păcăliți de încă două ori, în 2009 și 2010, când au apărut primele probleme de plată, ca efecte directe ale crizei financiare și bancare, prin faptul că Raiffeisen ne-a propus două rescadențări, dar prin care ni s-au mărit considerabil ratele, cu aproape 50 CHF, în condițiile în care și cursul CHF a crescut considerabil. Pe scurt, la începutul creditării plăteam cam 800 de lei, acum plătim cam 2.000 de lei, în condițiile în care salariile cumuleaza încă de atunci 3.500 lei!

Băncile au cea mai proastă reputație, constatată de marea majoritate a populației. Nu contează bunăstarea cetățenilor, ci doar profiturile nesănătoase ale bancherilor. Aceiași care au produs criza financiară și care au fost salvați tot din banii noștri!

Suntem umiliți continuu de bancheri. Am fost înșelați cu creditele în această monedă și nu o spunem numai noi, românii, ci și ungurii, polonezii, croații

și alții. De ce Victor Orban a rezolvat această problemă în cateva săptămâni, fără tot felul de scenarii teatrale? Au fugit băncile din Ungaria, au dat faliment? NU! Să nu credeți că suntem câteva sute de creditați în CHF, care avem mofturi si acum nu mai avem chef să plătim ratele! Ne-am născut pe acest pământ pentru că așa a vrut Dumnezeu și nu ca să fim bătaia de joc a bancherilor. Vrem promulgarea unor legi drepte. Aceasta e esența democrației! Cel puțin așa ni s-a spus! Altfel, atunci regret că am trecut de la comunism la capitalism! Nu am avut nevoie de franci în 2007, am avut nevoie să asigur un minim de bunăstare a familiei. Aceasta înseamnă să asiguri familiei un cămin!

Cum poate să progreseze o țară, o națiune, fără bunăstarea familiei? Iar băncile se folosesc de nevoia de bunăstare a oamenilor oferindu-le credite cu clauze abuzive sau, mai rău, în valute volatile, mizând pe lipsa de informații din acest domeniu sau pe apatia BNR. Nu sunt împotriva băncilor sau a activității lor, dar sunt împotriva felului cum își fac activitatea managerii lor și a planului lor managerial. De ce în țările de origine ale băncilor străine din România nu sunt asemenea probleme, iar dobânzile sunt mult mai mici decât la noi, contractele nu au clauze abuzive, în condițiile în care beneficiarii au salarii mult mai mari decât la noi?

Cer să puneți capăt, de urgență, acestor înșelătorii ale băncilor! De ce marea majoritate a băncilor existente în 2007-2008 nu au acordat credite în CHF? Pentru că au știut că sunt credite neperformante! Băncile care au acordat credite în CHF ar trebui anchetate penal pentru înșelăciune!

De ce a ținut BNR dobânzile foarte mari la RON și, în loc să favorizeze creditarea în moneda națională, a favorizat creditarea în valută? Nu a știut ce face ori a fost rea intenție? Mai miră pe cineva, în aceste condiții, că băncile care activează în România au cele mai mari profituri din UE, în timp ce oamenii au de plătit cele mai mari dobânzi și comisioane?!?

Poate că a venit momentul ca Parchetul General/DNA să se sesizeze puțin și să verifice activitatea BNR și a guvernatorului! Niciodată BNR și băncile (cele care au acordat credite în CHF) nu au fost profesioniste, iar acum nu vor să-și asume niciun risc. Aceste bănci au lansat produsele, ele trebuie să răspundă.

#026

Negocierile cu băncile nu au existat niciodată, ele ne-au impus de pe poziții de forță condițiile de creditare, abuzive, necinstite, înșelătoare, falimentare pentru noi. BNR și-a dovedit rea-ua-credință prin patronarea acestei înșelăciuni.

Sunt un cetățean onest al acestei țări, care are un credit în franci elvețieni. Iată și povestea mea...

În anul 2007 locuiam, împreună cu partenerul meu de viață, într-o casă naționalizată, când ni s-a adus la cunoștință că proprietarul a câștigat casa și avem termen de doi ani să ne mutăm. Cum aveam deja achiziționat un teren, ne-am gândit să ne construim o căsuță.

Să ne mutăm cu chirie într-un apartament nu constituia o opțiune pentru noi, deoarece partenerul meu lucra în amenajări interioare și deținea multe scule și echipamente pentru activitatea lui, acestea neîncăpând sub nicio formă într-un apartament. Am început să cutreier băncile pentru a vedea dacă este posibil să luăm o sumă care să ne ajute să construim o casă, oricât de mică, pentru a nu rămâne pe drumuri.

Am primit oferta creditului în CHF care permitea și un grad de îndatorare mai mare decât celelalte (nu am înțeles atunci de ce, cu aceleași venituri, nu mă încadram pentru un credit în lei și euro dar eram acceptat pentru un credit în CHF). Produsul mi-a fost prezentat ca fiind cea mai bună ofertă de pe piață, cu dobândă fixă, iar moneda mi-a fost prezentată că fiind cea mai stabilă monedă din piață. Am luat în final un credit în CHF care mi-a fost virat în euro. Am plătit o scurtă vreme sume apropiate, apoi francul a început să crească.

Eu am rămas fără serviciu și suma era de la lună la lună tot mai mare. Am cerut o restructurare a creditului, pe care am primit-o, care a constat în a plăti, pentru doi ani, numai dobândă băncii. Apoi au început să mă înștiințeze la fiecare trimestru asupra ratei dobânzii. Prin contract, dobânda mea era fixă. Am depus de fiecare dată cereri la bancă pentru a-mi explica de ce se modifică dobânda fixă. Aștept și azi răspunsuri, dar degeaba.

Văzând că situația se înrăutățește de la lună la lună și nu-i nicio șansă de dialog cu banca, am demarat o acțiune în justiție privind modificarea dobânzii și eliminarea celebrului comision de risc. Am câștigat procesul, dovadă clară că banca mă înșela de ceva ani, nu era corectă față de mine și nici de bună-credință, ci se ocupa de abuzuri și înșelătorii.

În prezent lucrez cu jumătate de normă, iar veniturile mele actuale sunt mai mici decât rata lunară la credit. Cu toate acestea, am plătit lună de lună, nu am întârziat nici măcar o dată, așadar, dintre noi, cele două părți din contractul de credit, până acum numai eu mi-am dovedit bună-credintă.

Banca despre care vorbesc este Volksbank România S.A. Creditul a fost luat pentru nevoi personale cu ipotecă (pentru construire casă) în anul 2008. Cursul leu/franc era 2,3 lei, plăteam atunci o rată de 660 lei/lună. Când i-am dat în judecată pentru că mi-au modificat dobânda din fixă în variabilă, plăteam cam 1500 lei/lună, după ce am câștigat procesul rata a scăzut la 1000 lei/lună. În prezent rata lunară pe care o plătesc este de 1200 lei, iar veniturile mele sunt de 1000 lei.

Negocierile cu băncile nu au existat niciodată, ele ne-au impus de pe poziții de forță condițiile de creditare, abuzive, necinstite, înșelătoare, falimentare pentru noi. BNR și-a dovedit reaua-credintă prin patronarea acestei înșelăciuni. Dar nu de la BNR cerem dreptate.

#027

Când s-a efectuat schimbul valutar, pentru că suma am ridicat-o în lei, am avut curiozitatea de a vedea o bancnotă în moneda contractului, pentru că nu văzusem niciodată franci elvețieni. Doamna director ne-a spus că nu au franci în bancă, deci nu se poate.

Suntem o familie și ne rugăm să avem șansa de a duce o viață normală, fără pretenții de îmbogățire. Povestea noastră a început în anul 2007, sau mai bine zis coșmarul nostru, când nevoia de a ne termina casa ne-a făcut să ne

gândim la un credit. În acea perioadă prețurile la materiale de construcții explodaseră. După ce timp de două săptămâni am intrat din bancă în bancă căutând cea mai bună ofertă, ne-am oprit la Volksbank .

După o întâlnire cu ofițerul de credite cu care am discutat despre posibilitatea de a lua un credit în euro, pentru ca în lei nu ne încadram din cauza dobânzii foarte mari, am completat actele necesare dar de la bancă am primit un telefon prin care eram chemați în sucursală. Am fost înștiințați că nu ne pot da nici credit în euro, însă avem posibilitatea de a lua credit în franci elvețieni. Am rămas uimiți pentru că nu știam nimic de această monedă.

Doamna D., angajata băncii, ne-a explicat de ce nu trebuie să ne facem griji, pentru că moneda este una stabilă, nu ca euro, ne-a arătat chiar și un grafic de stabilitate al francului și ne-a spus că și dânsa a luat un credit în franci pentru o casă. Noi aveam nevoie de aproximativ 125000 de lei iar banca ne oferea 170000 de lei, dar în franci. Inspirație sau divinitate, am refuzat suma oferită de bancă.

Am luat acest credit în valoare de 62000 de franci elvețieni. Când s-a efectuat schimbul valutar, pentru că suma am ridicat-o în lei, am avut curiozitatea de a vedea o bancnotă în moneda contractului, pentru că nu văzusem niciodată franci elvețieni. Doamna director ne-a spus că nu au franci în bancă, deci nu se poate.

Și uite așa a început coșmarul. Am început cu o rată de 880 de lei și am ajuns să plătesc în luna ianuarie 2015 suma de 1900 lei. Enorm pentru veniturile noastre. Neliniștea a început după aproximativ 6 luni, când la fiecare rată achitată suma creștea constant. M-am adresat băncii și ne-a liniștit spunându-ne că pe piață a fost o mică fluctuație. Dar nu s-a întâmplat așa, deci am revenit în banca pentru o soluție.

Soluția era o refinanțare dar nu ne încadram. Am apelat la mai multe bănci și răspunsul a fost același-nu vă încadrați! Și așa am dus ratele până în 2010 când a apărut OUG 50/2010 și am solicitat băncii eliminarea din rată a comisionului de risc pe care această ordonanță îl elimina. Dar, șocant pentru noi, banca ne-a redenumit acest comision în comision de administrare, fără să îl elimine. În momentul acela am început să analizăm acel contract și ne-am dat seama că plătim enorm de multe comisioane fără nicio acoperire. La o rată de 430 CHF comisionul de risc era de 93 CHF. Dar ce risc își asumă banca în condițiile în care care casa era ipotecată băncii iar valoarea casei era de 3 ori mai mare? Am făcut plângere la ANPC și am sesizat această ne-

regulă. ANPC-ul a dat o amendă infimă pentru o bancă așa de mare.

După acel moment m-am adresat instanței pentru a se face dreptate, pentru a-mi curăța contractul de clauze abuzive. Am avut mari așteptări și sunt de aproape 7 ani în proces cu banca..... Banca a plecat din România dar eu sunt încă în proces.

Tot sistemul bancar, dar și oamenii politici și nu numai, ne îndrumă să negociem cu banca. Care negociere? În momentul când mie și soțului ni s-a diminuat salariul în urma tăierilor de salarii, am mers la bancă pentru a găsi o soluție. Am prezentat băncii situația noastră financiară, iar banca a și găsit soluția: trebuie să vindem mașina, să închidem abonamentul la firma de cablu și mai facem câteva economii. Și ne-a mai spus că pentru siguranța băncii ar trebui să mai aducem o garanție imobiliară, și au găsit tot ei soluția-casa părinților. Am plecat din bancă plângând și m-am convins că negocierea cu banca nu există.

Plăteam cu greu ratele, ajunsesem să mâncăm de la părinți și să îmbrăcăm copilul cu bani de la rude. Cum credeți că ne simțeam când mama îmi strecura în geantă 10 sau 20 lei? Pica cerul pe mine. Toată lumea aruncă cu pietre în noi, spun despre noi că am fost lacomi, că am vrut să profităm de dobânzi mici, că am vrut să avem casa, dar noi nu am cerut gratis o locuința, ba chiar am plătit nejustificat de mult pentru ea. Nu vreau să-mi pierd casa pentru că acolo este viața mea.

Vreau însă să plătesc niște rate corecte, atât cât erau când am semnat contractul și le-am asumat. După 9 ani de plătit rate însumând 45000 CHF (principal+dobanda+comisioane), am plătit din credit 16000 CHF, restul fiind profitul băncii. Am ajuns la capătul puterilor! Vreau echitate. Nu vreau decât un acoperiș deasupra capului. Și familia mea este una din miile de familii îngenuncheate de povara ratelor.

#028

Aceste credite au fost aduse să îmbogățească pe unii, dar cum? Cu prețul subzistenței noastre? Al educației și traiului decent al copiilor noștri?(...) Parteneriat, nu relație sclavagistă.

Sunt cetăţean român si am rugămintea să citiţi rândurile de mai jos.

În 2008 am luat de la Bancpost un credit în franci elveţieni în valoare de 75.000 CHF, care echivalau atunci cu 42.000 de euro. Rata lunară aferentă era de 650 CHF (1300 de lei). Am plătit până în prezent ratele, cu mare dificultate în ultimii ani, din cauza conjuncturilor economice, însă acum a devenit practic imposibil să mai plătesc 2100 de lei/lună la bancă. Această sumă depăşeşte cu mult venitul meu, soţul meu trebuind să completeze suma, iar apoi să acopere restul obligaţiilor financiare dintr-o familie.

În aceşti 8 ani, din cei 75.000 CHF au fost achitaţi doar 20.000 CHF, restul de aproximativ 25.000 CHF plătiţi fiind dobânzi și comisioane. Adica părticică din megaprofitul băncilor. Suma rămasă de plată, adică 55.000 CHF, echivalează acum cu 50.000 de euro. Rata în prezent este de 510 CHF (2100 lei), ajungând, astfel, de la 650 la 510 CHF ca urmare a extinderii perioadei de creditare de la 15 ani la 19 ani. Suma la care ajunsesem era de 2700 de lei și devenise imposibil de plătit, de aceea ne-am prelungit coşmarul cu încă 4 ani.

Am fost înşelaţi dându-ni-se impresia că suntem protejaţi. Aceste credite au fost aduse să îmbogăţească pe unii, dar cum? Cu preţul subzistenţei noastre? Al educaţiei şi traiului decent al copiilor noştri? Al sănătaţii noastre?

Aşadar, după 8 ani de eforturi financiare (făcând CAR-uri suplimentare și amanetând ani de zile până și verighetele etc.) pentru a plăti o rată în lei devenită din ce în ce mai mare, când veniturile scădeau considerabil, inclusiv alte surse de venituri din colaborări, bonuri de masă etc. dispărând, a apărut o mică speranţă pentru a avea în sfârşit o viaţă cât de cât normală: Legea conversiei. Dar...n-a fost să fie. Totuși, sperăm să existe un parteneriat, nu o relație sclavagistă.

#029

Trăim la limita sărăciei, în condițiile în care o răceală banală ne poate destabiliza financiar, deoarece costă 10 lei cutia de ibuprofen și nu ne-o putem permite!

Sunt cetățean român, divorțată de un fost soț violent, mamă singură, am în îngrijire doi copii înrolați în sistemul educațional, ”fericita” posesoare a unui credit în franci elvețieni.

Mă adresez tuturor ca un cetățean care simte că e la capătul puterilor și forțele cu care se luptă sunt inegale față de puterile sale.

Am divorțat deoarece fostul soț devenise violent, dăduse în patima alcoolului și de câteva ori, din cauza comportamentului său abuziv, am chemat poliția, am ajuns la spital în ambulator, am pierdut o sarcină. După mai mulți ani de chin, am decis că atât copiii, cât și eu, meritățm un mediu liniștit, armonios, astfel că, în 2006, ca urmare a divorțului, a trebuit să îmi cumpăr o locuința, pentru mine și cei doi copii, fată și băiat.

Aveam un salariu de 2500 lei, echivalent a cca 700 euro, salariu bunicel în vremurile acelea, fiindcă lucram la o companie privată care mergea bine, aveam contract de muncă pe durată nedeterminată, aveam speranța, entuziasmul de a porni o nouă etapă în viață și mai presus, încredere în forțele mele și dorința de a oferi copiilor mei o viață normală.

Cu salariul meu de 2500 lei, am cerut oferte la toate băncile. În 2006, înaintea anului de aderare la UE, prețurile apartamentelor creșteau la două săptămâni mai ceva ca Făt Frumos, iar eu, din simulările primite de la bănci, aș fi putut împrumuta doar maximum 25.000 euro. Mama mea, pensionară în vârstă de 73 ani și sora mea, angajată cu carte de muncă la vremea respectivă, mă ajutau cu banii de avans, respectiv 30%, cât cereau băncile.

În București, în funcție de zonă, prețurile erau cam așa: 50.000-58.000 o garsonieră, 60.000-75.000 apartament 2 camere, 78.000-85.000 apartament 3 camere, 85.000-105.000 apartament 4 camere.

Având 2 copii (băiat și fată), speram să cumpăr măcar un apartament de 2 camere. Și iată că, după 6-8 luni de umblat și vizionat, am găsit un apartament de 3 camere, construit în 1960, încadrat, la vremea respectivă, pe listele Primăriei București, la potențial risc seismic și cu preț apropiat de 2 camere.

Am reluat tatonările la bănci și, după refuzuri și “neîncadrări” la credite în Lei și Euro, dar și după ce relația de rudenie dintre mine și sora mea, pe care am convins-o să fie codebitor, nu era luată în considerare de către bănci, la OTP am găsit condiții care mă ajutau să pot lua creditul pentru apartament,

negociat cu proprietarul la 75.000 euro.

Oferta băncii OTP a fost așa: la credit ipotecar în euro vă putem da 35.000 euro, la lei nu îmi mai amintesc, dar era și mai puțin, dar vă dăm în CHF, echivalentul a maximum 55.000 euro (toate simulările făcute pe o evaluare de venituri cumulate, al meu și al sorei mele). Deci împrumutul în CHF era singura variantă la care mă încadram, iar avansul de 20.000 euro urma să-l împrumut de la rude.

Tot la propunerea băncii OTP, dacă nu aveam bani de avans pentru achiziție, în aceeași zi cu creditul ipotecar în CHF, puteam să solicit și să accesez și un credit de nevoi personale, evident tot în CHF, că să îmi acopăr avansul la credit, conform condițiilor băncii.

Mi s-a părut ciudată propunerea OTP, să îți spună că nu te încadrezi la o valoare mai mare la un credit, dar mai poți lua încă 50% față de valoarea primului credit, printr-un alt credit. Ulterior am aflat de la alte personae că era o practică curentă a băncilor pentru a facilita creditarea în CHF.

Am întrebat de asemenea, despre francul elvețian: care e stabilitatea, care este gradul de risc valutar, având în minte devalorizarea leului față de dolar în timp. Răspunsul consilierilor de credite de la OTP a fost: cea mai mare valoare de schimb a fost 2.5 lei/1 CHF și mi-au arătat un grafic al evoluției în ultimii câțiva ani, ai ratei de schimb leu/CHF. Apoi, am fost asigurată verbal de nenumărate ori, pe parcursul procesului de creditare, că CHF este monedă stabilă a unei țări stabile și neutre chiar și în cel de al II lea război mondial, plus alte asigurări în direcția stabilității CHF.

În fine, a venit ziua minunată în care am semnat contractul, pe care l-am văzut doar atunci când am ajuns împreună cu proprietarul, dar și cu sora mea, în calitate de codebitor. La bancă nu am negociat nimic, mi s–a comunicat ca acela e contractul și, dacă vreau să îl semnez, bine, dacă nu, nu primesc creditul. Am semnat. Plata de la OTP către fostul proprietar s-a făcut în Euro, se poate verifica pentru că a fost obligat să își deschidă la OTP un cont în Euro.

Ca să scurtez povestea, conform cu scadențarul generat de bancă la data tranzacției, în 2006, am împrumutat 89.800 CHF, echivalent a 193.000 lei și a 55.000 Eur, iar conform cu ultimul scadențar la zi, după 10 ani de plată a ratelor, am achitat 24.000 CHF, echivalent a 99.600 lei și 22.200 euro. Am plătit, de asemenea, în 10 ani, dobânda creditului, aprox 47.000 CHF, echi-

valent a 195.000 lei.

Mai am de plată încă 14 ani, soldul actual al creditului este de 65.000 CHF, echivalent a 270.000 lei sau cca 60.000 Eur.

Un an am plătit rata de 1200 lei, iar apoi, banca a făcut tot felul de artificii dublând dobânda, caz amendat în instanță, de ANPC, cu efect erga omnes, dar fără restituirea banilor încasați abuziv, astfel încât rata mea actuală este de 2500 lei.

De asemenea, mă consider printre cei privilegiați din cei cu împrumuturi în CHF, am lucrat mereu la companii private, am studii superioare și alte cursuri, astfel încât am un salariu bunicel, de 4.000 lei. După ce plătesc rata lunară la credit, ne mai rămân, pentru traiul a 3 persoane și facturile la utilități, exact 1500 lei. Cum facturile sunt și ele între 600-750 lei, în funcție de anotimp, noi ajungem să trăim, 3 persoane, din care 2 copii, cu 750 lei lunar, 100 lei fiind cheltuielile pentru abonamentele de transport în comun.

Deci, ne mai rămân cca 650 lei/lunar, ceea ce înseamnă aproximativ 20 lei/zi hrană și necesar pentru 3 persoane. Ce pot mânca într-o zi, cu 7 lei, copiii mei? Nu le pot da bani pentru un covrig la școală, sau 0,5 litri de apă, fiindcă nu am. Să vă spun cum mă simt când vreunul din copii are nevoie de 20 lei pentru cărți/caiete suplimentare la școală? E bugetul nostru de hrană pe o zi! Ca să iau rechizite și îmbrăcăminte pentru copii, mă ajută mama mea, acum în vârstă de aproape 84 ani, cu bani din pensia ei. În ultimii 5 ani, copiii mei nu au mers într-o excursie cu școala, că nu am avut bani, nu am plecat nicăieri din București în vacanțe, își iau o pereche de pantaloni și o pereche de încălțări de câte 100 lei fiecare, pe an. Tatăl lor nu le dă pensie alimentară, de aproape 5 ani, acum suntem și în procese pe acest motiv, iar eu nu mă mai descurc și nici nu vreau să ajung în stradă cu copiii!

Anul acesta, OTP a făcut o ofertă de conversie din CHF în lei, pentru contractul de credit ipotecar și zic bine ofertă, pentru că nu s-a negociat nimic. Mi s-ar fi redus, pe moment, rata cu 200 lei lunar, dar, la solicitările mele scrise, atât la sucursala la care am accesat creditul, dar și la Centrala OTP, deși au trecut 7 luni de atunci, nu am primit răspuns legat de primirea din partea băncii a unei prognoze cu evoluția indicilor LIBOR și ROBOR pe măcar următorii 5 ani. Tot ce am primit a fost un număr de înregistrare… În aceste condiții de ignorare profundă a drepturilor mele de a fi informată și consiliată corect și profesionist, nu am acceptat oferta băncii.

Trăim la limita sărăciei, în condițiile în care o răceală banală ne poate destabiliza financiar, deoarece costă 10 lei cutia de Ibuprofen și nu ne putem permite!

Băncile nu negociază, nici individual, nici colectiv, nici prin avocat. Băncile nu negociază. Pentru bănci, noi suntem doar niște cifre în tabele, niște cifre din care se extrage profit.

Au rămas, conform statisticilor BNR, cca 50.000 de contracte în țară; căci BNR nu știe câte contracte au fost externalizate, prin cesiune, unor entități financiare înrudite cu băncile la care am făcut credite.

Mai sunt vreo 23.000 care au acceptat ofertele băncilor, din disperare de cauză; la care se adaugă cei executați silit, cei care au dat în plată etc. Trist este că unii și au luat viața pentru că nu și-au mai putut plăti creditele.

BNR, prin diverși reprezentanți, ne–a acuzat fie de lăcomie, fie de prostie, fie de profit prin ofertele cu o dobândă mai mică (marja de la dobândă din contractual meu este de 6.5% + Libor. În lei, aceeași bancă oferă acum credit ipotecar cu 3.9% marjă!).

Eu am vrut un acoperiș cât de cât decent și noțiunea de "acasă" pentru copiii mei. Atât! Și am fost și sunt dispusă să plătesc conform condițiilor de care am fost informată de către bancă, la momentul la care am semnat contractul. Și probabil că și ceilalți împrumutați în CHF la fel. Dar am vrut o ofertă corectă și să fiu corect informată. Am fost înșelată de către partenerul de contract, respectiv banca OTP, prin dezinformare, sau prin informare înșelătoare, am avut clauze dovedite în instanță că fiind abuzive, care există și acum în contract. Cert este că decizia finală am luat-o ca urmare a informațiilor mincinoase prezentate de bancă.

#030

Toți acești ani au fost un zbucium continuu care ne-a măcinat fizic, psihic, moral.

Sunt client S.C.BANCPOST S.A., cu credit de nevoi personale cu ipotecă, în valoare de 93000 CHF, contractat în anul 2008. Povestea mea începe prin refinanțarea unui credit ipotecar avut la o altă bancă, un credit luat pentru

achiziționarea unui imobil mai spațios decât cel anterior. Am doi copii, adolescenți la vremea aceea, și am considerat necesar un spațiu mai mare, unul dintre copii având înclinații artistice (olimpic național, 2 ani consecutiv în specialitatea graphic-design) trebuia să-i asigur spațiul necesar desfășurării acestei activități. Nu pot da timpul înapoi și renunța la acea nefericită alegere! Nimic nu prevestea ce avea să urmeze. Am consultat un broker de credite, comparând ofertele mai multor bănci. Doream credit în euro sau lei, însă la toate simulările, îmi era recomandat cel în CHF, pentru că la lei sau euro nu mă încadram, cu asigurări că este produs nou pe piață, stabil și cu costurile cele mai avantajoase.

Mi-am făcut calculele, considerând că la un grad de îndatorare de 30% pot susține fără probleme acest credit. După contractare, acest grad de îndatorare a crescut constant, devenind din ce în ce mai greu de susținut rata lunară. În 2010 am mers la bancă, încercând să găsim împreună o soluție de ușurare a poverii, cursul ajungând deja la 3.5 lei/CHF. Am cerut chiar să schimb contractul în lei, deoarece cursul CHF părea a avea un trend ascendent. Mi s-a sugerat să nu fac acest lucru, că trebuie să-și revină și aș pierde enorm. Iată că în momentul ianuarie 2015, cursul CHF a depășit toate barierele! Practic, în acel moment, am intrat aproape în incapacitate de plată, ajungând la un grad de îndatorare de peste 85%. Au început să se acumuleze datorii la utilități, chinuindu-ne să achitam băncii, în timp am început să acumulăm restanțe la bancă, și așa ne învârtim într-un cerc vicios, neștiind ce să achităm mai întâi.

Toți acești ani au fost un zbucium continuu care ne-a măcinat fizic, psihic, moral. Și stai și te întrebi, cu ce ai greșit? Ai luat un credit asumat în condiții decente (grad de îndatorare de 30%) pe care îți dorești să-l achiți în condiții decente, dar nu ți se acordă nicio șansă, știindu-se că aceste credite au fost înșelătoare și pline de clauze abuzive, toate acestea fiind dovedite în instanțe și recunoscute de Comisia Europeană și Parlamentul European. N-am cunoștințe în domeniul bancar, dacă aveam, nu aș fi contractat în veci un credit în CHF!

Problemele de sănătate ivite în această perioadă (două intervenții chirurgicale), au adâncit mai mult prăpastia în care ne aflam. Sunt situații neprevăzute, care se petrec în viața unui om, a familiei. Nu ți le dorești, dar se întâmplă. Am avut părinții bolnavi în această perioadă, au decedat, sunt întâmplări dureroase care se petrec într-un interval de 8-9 ani și cărora trebuie să le faci față, dar te macină pentru că te lovești de lipsa banilor. Și nu ar tre-

bui, pentru că tu știi că nu ți-ai dorit acest lucru când ai contractat creditul.

Este de neconceput și, totodată, de neînțeles atitudinea părtinitoare a instituției BNR față de băncile care au acordat credite în moneda CHF când două foruri europene constată că aceste credite au fost înșelătoare. Banca Națională a României apăra interesele unor instituții străine în detrimentul cetățenilor români, când rolul său este acela de a supraveghea comportamentul acestora.

Ajutorul oferit de bancă a fost un program de restructurare a creditului pe o perioadă determinată, în care s-a plătit în principal dobândă. După expirarea acestei perioade, cuantumul ratei, implicit al dobânzii, a suferit majorări substanțiale. Ulterior s-a dovedit a nu fi ajutor, ci mai degrabă o împovărare pe termen lung.

Am solicitat sprijin băncii, în martie 2015, pentru a soluționa pe termen lung situația creditului prin împărțirea poverii creșterii cursului, soluția transmisă prin poștă fiind tot restructurare pe perioadă determinată, soluție ce s-a dovedit a fi împovărătoare prin creșterea costurilor după expirarea perioadei. La toate solicitările mele de a găsi o soluție mi se spunea că am semnat un contract pe care trebuie să-l respect și să mă împrumut la rude, prieteni, să fac CAR, să-mi mai iau un job. Am un job stabil și bine plătit, peste media din România. Dacă aș avea un credit luat prin programul Prima Casă probabil că nu aș depăși gradul de îndatorare de 30%.

Consider că împrumuturile în CHF au fost acordate într-un mod cu totul înșelător, am fost aduși în situații disperate, mulți dintre noi nu au rezistat și și-au pus capăt zilelor și este evident că această situație nu mai poate continua.

#031

Avem dreptul la o viață normală.

Va rog să îmi permiteți să va prezint pe scurt situația mea, ca debitor în franci elvețieni. În decembrie 2007, după mai mulți ani în care am locuit cu chirie, eu și soțul meu am hotărât să ne achiziționăm prin credit ipotecar un apartament cu 2 camere în București. Pentru aceasta, aveam nevoie de 86.000 euro, la momentul respectiv acesta fiind prețul pieței.

După ce am cercetat oferte din partea mai multor bănci am hotărât să mergem la o sucursală a băncii Credit Europe Bank. Funcționarul ne-a comunicat că nu ne încadram pentru un credit în lei, iar în euro puteam lua doar suma de 60.000 euro. Așadar, ne-a fost prezentat creditul în franci elvețieni, „cea mai stabilă monedă de pe piață", în această monedă putând lua echivalentul a 150000 euro. Am contractat împrumutul pe 30 de ani, iar banca a virat vânzătorului suma necesară, echivalentul a 86000 euro (adică 146000 CHF).

Menționez că nicio tranzacție nu s-a făcut în franci, iar când soțul meu a vrut să plătească o rată în franci elvețieni (a făcut schimbul valutar la o casă de schimb), banca nu a avut franci pentru a da rest – ceea ce ne face să credem că nu a existat această monedă în bancă, ci a fost doar fictivă pentru a ne ademeni să luăm creditul.

Din momentul contractării creditului și până în prezent francul elvețian a crescut de la 2.11 lei/CHF la 4.2, ceea ce a dus la dublarea ratei – în acest moment plătim 700 CHF pe lună, adică 2920 lei. Facem eforturi foarte mari să putem plăti rata lunară, însă în acest ritm nu putem avea o viață normală și să oferim un trăi decent fetiței noastre de 4 ani.

În această perioadă am făcut mai multe solicitări verbale și scrise către bancă, în care îi rugam să ne ajute cu conversia creditului la un curs negociat între cele două valori (2.1 – 4.25), astfel încât să nu mai suportăm doar noi creșterea cursului de schimb. Ne-am dorit să putem împarți într-un mod echitabil instabilitatea monedei care ne-a fost prezentată atât de frumos ca fiind cea mai stabilă, însă răspunsul băncii a fost mereu același, și anume că nu se poate realiza conversia creditului la un alt curs decât cel din prezent.

După 9 ani cu ratele plătite la termen, soldul nostru actual este 129 663 CHF (119 533 euro). Ne considerăm înșelați, deoarece acest tip de credit ne-a fost foarte frumos prezentat de către bancă și am fost nevoiți să îl acceptăm întrucât nu ne încadram pentru un credit în euro sau lei. Practic, am avut încredere în furnizorul de servicii, așa cum este normal într-o societate civilizată și normală. Cert este că avem dreptul la o viață normală.

#032

Credeți că banca a încercat să preia o parte din această creștere? Nicidecum!

Sunt biolog, iar actualmente sunt șef de laborator, am 42 de ani și locuiesc într-o garsonieră de 30 mp. În urmă cu 8 ani, când am reușit prin muncă multă și un doctorat terminat (doctorat neplagiat, muncit timp de 6 ani de zile) să fiu propusă ca șef de laborator, mi-am zis că e momentul să-mi iau căsuța mea.

Știam că nu pot să sper la mult așa că am căutat o garsonieră. În 2007 garsonierele costau în jur de 50000 de euro. Aveam bani strânși doar pentru avans, așa că pentru 3-4 luni am cules informații despre ofertele băncilor, și mai ales dacă mă încadrez cu salariul meu la un credit în LEI sau EURO. Nu am să uit fețele consilierilor-operațiuni care râdeau de mine că îndrăznesc cu salariul meu să sper că pot obține un credit de aproximativ 35000 de euro. Dar imediat îmi prezentau o ofertă la care mă încadrez.....creditul în CHF. Deși mă consider o persoană citită, habar nu aveam ce sunt francii elvețieni.

Iată însă cum am devenit, fără să vreau, pradă pentru prădătorii băncii. Acești lucrători bancari au făcut tot ce au învățat să mă convingă. La orice îndoială a mea aveau răspunsul pregătit. Cei mai agresivi au fost cei de la Raiffeisen. Când a văzut nehotărârea mea, doamna consilier mi-a cerut numărul de telefon și a început să mă sune. Mi-a făcut simulări cu o dobândă de 5%. Apoi, când a văzut că nu sunt convinsă, mi-a zis că a obținut pentru mine, fiind singură plătitoare a creditului, dobânda de 3,9%. Mi-a garantat că dacă la începutul creditului voi avea o rată de 300 CHF (în jur de 700 de lei), pe viitor aș putea ajunge la o rată de 1000 de lei doar în caz de calamitate. Și am acceptat un credit de 60000 CHF pe 28 ani. De la început am fost șocată, pentru că mi s-a perceput comision de procesare de 900 CHF (1700 de lei) și prima rata a fost de 450 de chf.

Dar altă minciună....comision de administrare, care pe parcurs mi-am dat seama că este o dobândă mascată, este trecut în contract în contextul în care el este perceput în primul an de creditare, după al doilea an de creditare Banca putând să renunțe la el. De 8 ani rog banca (inclusiv în instanță) să

îmi explice pentru ce îmi iau, pe lângă dobândă, aproape 400 lei echivalent în franci elvețieni.

Pentru 30 mp, după 8 ani de credit, am plătit din suma creditată doar 10000 CHF principal, dar totodată am achitat 22000 CHF dobândă și 11500 CHF comision de administrare. De observat că până la acest moment am achitat, doar cu titlu de dobândă și comision, mai mult de jumătate din valoarea împrumutată.

Pe lângă nedreptatea din contractele bancare, am suferit mai ales din cauza dublării valorii francului elvețian.....de la 1,8 lei la 4,2 în prezent. Credeți că Banca a încercat să preia o parte din acesta creștere? Nicidecum.

Deși am o corespondență bogată cu Raiffeisen legată de renunțarea la comisionul de administrare, totul a fost fără succes. Nu le-a păsat și nu le pasă.

Astfel că, dacă în 2007 am împrumutat suma de 60000 CHF, adică 108 000 de lei, acum, după 8 ani de plată, suma datorată are valoarea de 207 500 de lei.

#033

Am ajuns să mă consider un om fără demnitate. Trăiesc un calvar zilnic, nu mai am nicio soluție, nu mai am cui să mă mai adresez. Înțeleg că banca trebuie să aibă profit, dar după mintea mea, ar trebui să câștige din dobândă, nu înșelând clienții, nu speculând cursul valutar.

Am 39 de ani, și în anul 2003 am îndrăznit să-mi caut un serviciu în București. Îmi doream mult să muncesc, să mă dezvolt pe plan profesional, să câștig bine și să scap de traiul modest în care am crescut, iar viitorii mei copii să ducă o viață normală.

M-am mutat cu chirie în 2003, dar după ce am început să câștig destul de bine, m-am gândit că ar fi bine să-mi cumpăr un apartament, gândindu-mă că plătesc rata un pic mai mult decât chiria, că o să mă căsătoresc, că o să am copii, să avem casa noastră.

Așa că, în iunie 2008, am mers la diferite bănci să cer un credit în LEI sau EURO, dar absolut toate la care am fost, m-au îndrumat către un credit în CHF, spunându-mi că nu mă încadrez la LEI sau EURO deoarece dobânda este mare, iar la CHF voi avea costuri mici, plus că este o monedă foarte stabilă, nu este expusă riscului valutar; îmi aduc aminte ca și ieri, când îmi spuneau că "și în caz de război este cea mai sigură monedă".

Atunci m-am hotărât să merg mai departe cu Credit Europe Bank, am găsit un apartament de 2 camere în valoare de 100.000 euro, în București, într-un bloc vechi, pentru care mi-au acordat o finanțare de 160.550 CHF, monedă pe care nici nu am văzut-o, doar am semnat contractul în CHF, iar ei au plătit apartamentul în euro.

Astăzi, din împrumutul de 160.550 CHF, am plătit în 8 ani aproximativ 80.000 CHF, din care doar 13.520 CHF din credit, rămânând cu un sold de 147 030 CHF, pe care trebuie să-l returnez în următorii 22 de ani, cu o rată de aproximativ 4200 LEI/lună, pentru un apartament modest de 2 camere (50 mp) în București. Menționez că în 2008 rata mea era de aproximativ 2280 lei/lună. Când am contractat creditul 1CHF= 2,2442 LEI, iar acum, când scriu aceste rânduri, 1 CHF= 4,1367 LEI, însemnând o creștere 84,3%. Concluzia: am împrumutat 360.306 LEI la cursul din 2008 și după ce am plătit 8 ani aproximativ 80.000 CHF, mai am de returnat 608.219 LEI la cursul actual, la care se mai adaugă dobânda și comisionul de administrare (240 CHF/lună), declarat abuziv. Dacă la momentul acordării creditului imobilul a fost evaluat la 100.000 euro, în prezent acesta nu mai valorează decât 65.000 euro.

Înțeleg că banca trebuie să aibă profit, dar, după mintea mea, ar trebui să câștige din dobândă, nu înșelând clienții, nu speculând cursul valutar, care pentru valutele exotice a explodat. Din câte știu eu asta o fac cămătarii, dar este ilegal, sunt trași la răspundere. Plus că mi-au externalizat creditul din 2009, deci băncile nu mai plătesc nimic statului și sunt mii de credite externalizate.

În anii 2010-2014, din cauza creșterii graduale a cursului, am ajuns în imposibilitate de plată, a venit criza, mi-au scăzut veniturile, așa că am fost de nenumărate ori la bancă să discut, să încercăm să găsim o soluție, măcar să-mi elimine din contract comisionul de administrare de 240 CHF/lună (un salariu minim pe economie), să găsim o soluție de împărțire a poverii, dar singurul răspuns a fost că trebuie să-mi respect contractul.

Văzând că nu rezolv nimic cu banca, am reclamat comisionul abuziv la

ANPC, dar mi-au spus că nu au ce să facă și-mi sugerează „neoficial" să merg în instanță. Am fost și în instanță, unde, la Judecătoria sectorului 6 am câștigat eliminarea comisionului abuziv și returnarea sumelor încasate ilegal de către bancă, dar banca a făcut recurs la Tribunalul București și în octombrie anul trecut am pierdut definitiv procesul pe clauze abuzive, în condițiile în care, pe această speță, se câștigaseră sute în țară. Dezamăgirea a fost maximă, nu am putut să le înțeleg decizia. Când vor răspunde și magistrații pentru deciziile pe care le iau? Cine ne apără drepturile? De ce a trebuit să ajungem aici?

Tragedia însă a început din ianuarie 2015, de când a explodat CHF-ul, am ajuns să fiu susținut de sora și de mama mea pensionară și sincer, în această situație, am ajuns să mă consider un om fără demnitate. Îmi este rușine de soție, copil, familie și prieteni, pentru că nu am bani și apelez la ei tot timpul.

Trăiesc un calvar zilnic, nu mai am nicio soluție, nu mai am cui să mă mai adresez.

Fără să vreau, zilnic mă macină întrebările de genul: de ce banca nu-și asumă nimic? Nu te poți ascunde în spatele unui contract știind că împrumutații în CHF trăiesc zilnic drame, sunt 33 de cazuri de sinucideri, familii pe drumuri, familii care muncesc doar pentru bancă. Unde era BNR-ul în 2007-2008 când putea să interzică aceste credite, știind istoricul CHF-ului? Ce face acum BNR-ul? Luptă pentru bănci și dezinformează. Ce face ANPC-UL? Ce fac instanțele?

A apărut o speranță cu legea dării în plată, dar după ce am plătit atâția ani, îmi vine greu să renunț la casă. Nu mai pot suporta ratele atât de mari, zilnic trăiesc cu teama că nu o să mai pot plăti, că eu, soția și copilul o să fim aruncați afară din casă, cu datorii pentru tot restul vieții.

#034

Pentru mine matematica e sfidătoare. Iau 38, returnez 20, mai am de dat 51.

N-aș dori decât să vă spun că n-am mai fost în concediu de vreo 6 ani, copilul meu are cele mai urâte haine de la școală, am cea mai veche și defectă mașină, nu mi-am mai scos soția la restaurant de nu știu când...

Pe scurt, în septembrie 2006 am semnat un contract ipotecar în CHF cu OTP si de atunci a început calvarul. Cum spunea un cunoscut: „te vei bucura doar o lună, până la prima rată...". Cam așa a fost și este!

Am luat un credit de 67 500 chf, convertiți în lei și apoi în euro la cursul băncii, echivalentul a 38.000 euro la data respectivă. Am achiziționat un apartament confort 2 de 35mp cu prețul de 44.000 euro. Am achitat până acum aproximativ 20.000 euro, însă soldul creditului este de 54.000 chf, adică vreo 51.000 euro. Apartamentul mai valorează doar 25 000 euro. Pentru mine matematica e sfidătoare. Iau 38, returnez 20, mai am de dat 51. Fie-mi cu iertare, dar nici Nuțu nu cred că practică așa ceva.

Ne gândisem să dăm în plată, dar unde să mergem apoi? Ne-am îngropat tinerețea în acest credit și în acest apartament. Aveam 20 și ceva de ani atunci, acum aproape 40! Ce să facem de-acum înainte? Avem și noi dreptul la viață, la bucurii, avem și noi copii, avem și noi vise, aspirații!

#035

Astfel, în plină criză, familia primește un nou credit în loc de ajutor!

2007 - mai
Un tânăr necăsătorit, 29 ani, angajat de 7 ani la o firmă privată, locuiește cu chirie și dorește să-și achiziționeze un imobil pentru a locui în el. A muncit mult și a pus ceva bani deoparte! După o vizită pe la bănci, OTP Bank îi poate oferi doar credit în moneda CHF. Și dorința devine realitate.
Se limitează la o garsonieră de 30 mp, într-un cartier muncitoresc, preț 47500 euro, însorit, vandabil, cu gândul că după o perioadă de timp și bani economisiți poate trece la o locuință mai spațioasă, împreună cu familia. Tânărul are 11000 euro și plătește avansul, peste 20 %, necesar achiziției și restul de 36 523 euro îi împrumută la OTP bank.
Achită taxa de acordare credit, taxă evaluare, diverse alte taxe etc.
Dar ce face omul meu cu CHF în România? Răspuns?! Nimic. Trebuie să-i schimbe în lei și apoi în euro - banca câștigă din nou din schimbul valutar încă 800 euro!

În cifre, omul rămâne cu :
Credit ipotecar : 62 115 CHF (1.9646 / CHF) = 36 523 EUR = aproximativ 122 031 lei.
Perioada : 35 ani, 420 luni.
Rata lunara : 333 CHF = 699 ron.
Dobanda : 5.5 % pe an .

2008 – iunie
Tânărul se căsătorește și continuă fericit munca la aceeași firmă.
Rata lunară crește : 368 CHF = 900 ron.
Dobânda : crește la 6.99 % pe an.

2009
În România se instalează criza.
În luna septembrie în familie se naște un copil.
În luna decembrie tânărul căsătorit devine șomer pentru următoarele 5 luni.
Soția intră în concediu creștere copil.

2010
Bugetarilor, inclusiv mamelor în concediu de creștere copil, li se taie 25 % din venit!
Apare ordonanța de reglementare a marjei băncii + indice valută (LIBOR CHF), iar banca o aplică după bunul plac, adică stabilește o marjă foarte mare.
Având venituri sub limita cheltuielilor curente, familia solicită sprijinul băncii, iar OTP Bank oferă soluția unui alt credit: o reeșalonare pentru a acoperi o parte din rata lunară pentru 24 luni, stabilește o sumă de plată mai mică decât rata, iar diferența o adaugă la sold, astfel crește datoria cu 2400 CHF împărțite pe 390 luni + dobândă! Astfel, în plină criză, familia primește un nou credit în loc de ajutor!

2011 si 2012
Familia respectă promisiunea și plătește rata fără întârziere!

2013
Rata revine la graficul de rambursare cu un sold mai mare.
Rata lunară crește la 380 CHF = aprox 1400 ron / dublu față de prima rată.
Dobânda : 6.29 % pe an (marja băncii 6.28!!! + Libor 0.01).

2014
Familia plătește fără întârziere în continuare.
ANPC este asaltată de reclamații și acționează în judecată OTP Bank pentru clauze abuzive în contractele de credit.

2015
Banca Elveției nu mai susține cursul CHF, curs ce crește brusc cu peste 20%.
OTP hotărăște să aplice o reducere de 1.5% din dobândă pentru 3 luni, astfel:
Rata lunară devine : 325.49 CHF = 1450 lei (curs : 1CHF= 4.4 lei)
Dobânda: scade cu 1.5 la 4.79 % pe an, pentru 3 luni!
După 3 luni, OTP prelungește oferta de reducere doar cu 1% din dobândă pe 6 luni și aplică Libor CHF de -0,92, astfel :
Rata lunară devine : 311 CHF = 1300 lei
Dobânda: 6.28 - 1 - 0.92 = 4.36 % pe an, pentru 6 luni!
Cu mari eforturi, familia trece anul cu plățile „la zi".
Se înființează diverse asociații și grupuri care militează pentru rezolvarea acestei situații.
Acum îmi era clar: am cumpărat un produs nesigur!

2016
OTP face oferta de conversie a creditului în lei de la care aveam speranțe mari.
Oferta băncii :
Soldul este de : 60 000 CHF x 4.15 =249 000 ron
Este redus cu 25% la 45 000 CHF sold conversie: 189 133 ron = 42 030 euro (omul meu împrumutase 36 523 euro)
Dupa 9 ani de plată!

Alte informații:
Valoarea de piață a imobilului de 30 mp = 30-32 000 eur
Total achitat în cei 9 ani și 5 luni = 122 483 ron, aprox. 30 000 euro plătiți!
Plată avans imobil = 11000 euro
Îmbunătățiri imobil = 8000 euro
Nenumăratele solicitări la adresa OTP Bank au fost fără răspuns!
Astfel, am hotărât să dăm în plată și să ne mutăm cu chirie, deși încă nu am făcut demersurile necesare în acest sens.

#036

Asta, domnilor, este cel mai dureros: să te uiți în ochii copiilor tăi și să simți lipsa.

Împreună cu familia mea am contractat, în 2008, un credit imobiliar de 47 700 CHF (echivalent 28.000 EURO) pentru o garsonieră. În plin boom imobiliar această garsonieră a costat 30000 EURO, deși în același bloc imobile similare se vindeau cu prețul de peste 40.000 EURO.

"Profitând " de această oportunitate m-am îndreptat spre instituțiile financiare în vederea găsirii soluției de finanțare. M-am informat la mai multe bănci, însă Credite Europe Bank a fost singura bancă ce mi-a oferit suma care se apropia de nevoile noastre. Întrucât eu eram singură și aveam doar 23 de ani, nu m-am încadrat pentru credit, iar ofițerul mi-a sugerat că pot aduce veniturile părinților dacă acestea erau eligibile.

I-am convins pe părinți să facă cea mai mare greșeală a vieții lor**,** să facă un credit imobiliar, în condițiile în care ei nu au avut niciodată un împrumut. Am adus documentele necesare și ne-au făcut o ofertă preliminară în EURO. Bucuroși, am dat avansul și am făcut antecontractul. Cu câteva zile înainte de termenul limită de semnare a contractului de vânzare-cumpărare, ne-au sunat și ne-au spus că nu ne mai încadram la un credit în EURO. Am intrat în panică, nu voiam să pierd garsoniera și în aceste condiții ofițerul mi-a transmis că aveam două variante:

1. Pierdeam imobilul și avansul dat;
2. Creditul în CHF (monedă stabilă, dobânda mai mică, rata mai mică, suma de care aveam nevoie).

Îmi făceam probleme deoarece prețul în antecontract era stabilit în euro, iar de CHF era prima dată în viață când auzeam. Banca mi-a oferit și soluția, proprietarul va primi diferența în euro. Ulterior am constatat că această "soluție" m-a costat echivalentul a 1700 EURO doar din diferența de curs valutar.

Din păcate, am ales varianta 2, creditul în CHF, care în scurt timp a devenit coșmarul vieții noastre. O monedă despre care nu auzisem până atunci. Am înțeles mai târziu motivul pentru care Credite Europe Bank a fost singura la care m-am încadrat (probabil băncile la care am fost să mai iau oferte nu vindeau acest tip de credit).

La câteva luni după contractarea creditului ne-am dat seama că este atipic. Am fost creditați în CHF, dar nici angajații băncii nu știau cum arată. Într-o lună am încercat să plătesc cu CHF schimbați la o casă de schimb valutar (cu greu am găsit), deoarece cursul la Credite Europe era foarte mare. Am constatat cu stupoare că nu pot plăti în CHF, deși am credit în CHF, și a trebuit să mă întorc la casa de schimb să-i schimb din nou în lei și să plătesc. Dar lucrurile nu s-au oprit aici, între timp a venit criza, valoarea imobilului a scăzut la jumătate, m-am căsătorit, a venit pe lume și un copil, am rămas fără serviciu și cu greu făceam față ratei. Începând cu anul 2010 am avut constant întârzieri la plata ratelor, la început până în 30 de zile, ulterior 30 de zile, 60 de zile. În 2013 am făcut o reeșalonare/restructurare, nemaifăcând față ratei. Am primit o restructurare pe 6 luni, timp în care am plătit doar dobândă+comisioane+dobândă și comisioanele restante. În această perioadă am făcut față ratei, întrucât se apropia de rata pe care ne-am asumat-o în contract la momentul semnării. După cele 6 luni de restructurare am început să avem din nou întârzieri și a mai venit pe lume încă un copil.

Deși am terminat două facultăți în domeniul economiei, în acești 8-9 ani de când avem acest credit nenorocit, chiar am învățat zi de zi ce înseamnă economie, ce înseamnă să-ți drămuiești ultimul bănuț. Cel mai greu este atunci când vin sărbătorile și vacanțele și copiii te întreabă ce primesc de Moș Crăciun și unde pleacă și ei în vacanță. Asta, domnilor, este cel mai dureros: să te uiți în ochii copiilor tăi și să simți lipsa. Băiețelul meu, deși are numai 6 ani, știe ce înseamnă rată, bancă, pentru că atunci când mă întreabă de ce nu poate avea o jucărie îi spun lună de lună că trebuie să plătim rata la bancă. Faptul că acest credit era pe numele părinților care urmau să fie executați silit, să li se pună poprire pe salarii, că vor să execute un apartament al părinților pe care îl au de-o viață din agoniseala lor, m-a făcut să merg mai departe în fiecare lună și să plătesc.

Mulțumesc pentru "Legea Dării în plată". Acela a fost primul moment în care am simțit slăbit lanțul sclaviei care ne-a ținut 8 ani strânși ca într-o menghină și pentru prima oară ne-am permis un concediu. Nu am mai plătit rata la bancă și eram convinși că o să dăm în plată. Ajunsesem la 150 de zile de întârziere, în prag de executare silită. Am stat de vorbă cu familia și le-am comunicat că o să dăm în plată și o să scăpăm odată pentru totdeauna, chiar cu marele regret că am pierdut 8 ani din viață zbătându-ne pentru această garsonieră. Dar îi scăpam de la executare silită pe părinții mei, pe care cu greu îi pot privi în ochi după ce i-am convins să facă această greșeală.

#037

BNR a emis în decursul anului 2008: 44 circulare, 14 ordine, 3 reglementări, 1 modificare, 12 norme și 77 comunicate de presă. Credeți-mă că m-am uitat prin toate și în niciuna nu se face referire la riscul valutar al francului elvețian.

Împreună cu soția mea am contractat, în 2008, un credit imobiliar ipotecar de la Piraeus Bank, în valoare de 47.500 CHF, pe o perioadă de 25 ani. Ceea ce părea la început un vis frumos, un vis care ar fi avut ca finalitate casa pe care ne-am dorit-o, s-a dovedit de-a lungul anilor a fi un coșmar, o povară tot mai greu de dus în fiecare zi. Amândoi avem studii superioare, suntem ingineri bine pregătiți în domeniile în care lucrăm, dar nu avem pregătire în domeniul financiar-bancar pentru a fi putut evalua corect riscurile unui credit în franci elvețieni.

Închipuiți-vă acum un posibil client de 30-40 ani, studii medii (sau chiar superioare) intrând pe ușa băncii cu un vis: o casă pentru el și familia lui. Ofițerul de credit îi expune toate variantele dar îi spune că poate lua o sumă mai mare cu un credit CHF plătind aceeași rată echivalentă în lei (datorită dobânzii mici și stabilității francului elvețian). Îi spune în continuare că: *„ Elveția este caracterizată în același timp de o economie sănătoasă, cu o creștere sustenabilă și sănătoasă, fără dezechilibre majore și cu inflație redusă. Rata scăzută a inflației, susținută de o creștere economică echilibrată, a permis rate ale dobânzii scăzute, ceea ce reprezintă un alt avantaj major pentru moneda elvețiană*". Voi ce ați fi făcut?

La data acordării creditului cursul de schimb leu-CHF era de 2,27 lei/CHF iar acum, după cum bine cred că știți, „sare" de 4,2 lei/CHF, iar suma pe care o plătesc în lei la rata lunară este ucigătoare pentru venitul total al familiei mele - 1350 lei (în condițiile în care am 2000 lei venit net, iar soția are cam același venit net. Vă rog să adăugați la asta că avem și un copil minor în întreținere).

Pentru a mă putea atrage mai ușor în această capcană, banca mi-a acordat și

niște facilități la plata creditului:

- în primele 6 luni de la derularea creditului nu am plătit nicio suma (zero lei)

- timp de 2 ani (deci 24 de rate) de când am început să plătesc creditul, în ianuarie 2009, banca a fost „amabilă" și a încasat doar dobânda la credit și zero lei la sold. Rata evident că era foarte mică, în jurul sumei de 650-700 lei.

Și pentru că multe persoane spun că dl. Mugur Isărescu ne-a avertizat încă din 2008 despre riscul creditării în CHF, am decis să accesez site-ul BNR, unde, ce am găsit referitor la acest an? Ei bine, BNR-ul a emis în decursul anului 2008: 44 circulare, 14 ordine, 3 reglementări, 1 modificare, 12 norme și 77 comunicate de presă. Credeți-mă că m-am uitat prin toate și în niciuna nu se face referire la riscul valutar al francului elvețian. Cum se poate una ca asta? Înseamnă că BNR-ul știa dar nu a vrut să deranjeze cu vreo normă, circulară sau reglementare tendința haiducească a băncilor de a împrumuta cât mai mulți fraieri în CHF. Sau nu știa, și atunci e la fel de grav!

Aș vrea să știți că timp de 8 ani am făcut eforturi foarte mari pentru a plăti rata la timp și a nu rămâne restant. Pentru că mi-am dorit și îmi doresc în continuare casa în care locuiesc. Am ajuns să plec în concediu împreună cu familia exact cum pleacă sportivii la Olimpiadă – o dată la 4 ani (iar atunci cu eforturi foarte mari).

La data contractării creditului, soldul era 107.000 lei echivalent în lei la cursul zilei, iar acum, după 8 ani de plată fără restanțe sau penalizări, am ajuns să „posed" un sold la credit de 172.000 lei, echivalent sold CHF în lei la cursul zilei. E normal așa ceva? Plătesc de 8 ani și suma crește în continuare?

De ce bancherii și băncile cred că noi putem suporta la nesfârșit povara asta atât de grea? Vrem să ne recăpătăm viața!

Cu tristețe în suflet, ștearsă uneori de zâmbetul copilului de acasă, vă spun că sunt încrezător că în final se va face ceva și pentru noi, cei țepuiți în franci elvețieni!

#038

Diferența de bani rămasă după ce plătim rata, să știți că nu o bem, nu o fumăm și nici nu ne destrăbălăm cu ea, o folosim pentru voluntariat. Eu și soția suntem salvatori voluntari la Salvamont și Crucea Roșie pentru că ne pasă de țara asta și de oamenii din jur care sunt în nevoie.

Suntem o familie din Cluj-Napoca, o familie disperată și împovărată de un credit în franci elvețieni pentru care nu aveam până acum nicio speranță că o să-l putem plăti vreodată.

În anul 2007 ne-am adresat Băncii Românești în vederea achiziționării unui apartament cu 2 camere, nefinisat, dintr-un bloc vechi, la etajul 9, în care funcționează un lift „în vârstă" de 40 de ani. Nu am fost lacomi sau speculatori așa cum spun cei din lumea bancară, plăteam chirie 800 lei și ne-am dus la bancă pentru un credit în euro. Ne încadram cu succes la suma de 42000 euro, cu o rată de 850 lei pe lună, dar banca a reușit să ne convingă că facem o greșeală dacă luăm creditul în euro și că varianta nemaipomenită este creditul în franci elvețieni, tot la aceeasi rata lunară de 850 lei, dar mult mai profitabil în timp.

În 2007, când am contractat creditul, aveam un loc de muncă stabil în sistemul energetic (ambii soți în același loc), dar acum, după cum știm cu toții, sistemul energetic a fost furat și prădat încât firma noastră a ajuns în pragul falimentului. În 2007 plăteam 850 lei pe lună, astăzi plătim 1500 lei, iar veniturile noastre sunt 3500 lei. Creditul nostru inițial a fost de 42000 euro (72000 franci). Am plătit rate în valoare de 32000 euro și mai avem sold de 55000 de franci elvetieni, echivalent 50000 euro. Nu am nici o speranță că vom trăi să plătim acest credit și nici că al nostru copil va avea o casă în viitor.

Nici dacă moștenim ceva în viitor nu putem să acoperim acest credit care tot crește în loc să scadă. Diferența de bani rămasă după ce plătim rata, să știți că nu o bem, nu o fumăm și nici nu ne destrăbălăm cu ea, o folosim pentru

voluntariat. Eu și soția suntem salvatori voluntari la Salvamont și Crucea Roșie pentru că ne pasă de țara asta și de oamenii din jur care sunt în nevoie. Mașina personală o punem de fiecare dată la dispoziție cu benzina noastră, în 80% din cazuri cu echipamentele noastre de munte care costa foarte mult, iar din 2000 lei pe lună ne chinuim să trăim, să mâncăm și să salvăm vieți.

#039

Viața asta de sclavi bancari ne-a obligat să învățăm și să luptăm, o luptă între David și Goliat. Văzând rata de suicid, depresii, familii distruse din rândul clienților CHF-iști nu cred că este un cuvânt mai potrivit când dorim să caracterizăm acest tip de credit decât criminal!

Și familia mea este una dintre "fericitele" posesoare ale unui credit în CHF. M-am gândit că ar fi „politically correct" să luați în considerare și opiniile celor împovărați de aceste credite criminale, și nu folosesc ghilimelele când utilizez cuvântul „criminal", căci văzând rata de suicid, depresii, familii distruse din rândul clienților CHF-iști nu cred că este un cuvânt mai potrivit când dorim să caracterizăm acest tip de credit decât CRIMINAL!

Povestea mea nu cred că diferă cu nimic de cea a celorlalte zeci de mii de împrumutați în CHF, colegi de suferință. Era în anul 2008, o tânără familie proaspăt formată, de 27 și 25 ani. Soția mea cadru didactic în învățământul primar, iar eu inginer. Eram tineri, ambițiosi și dornici să ne croim propriul nostru drum în viață, iar pentru a avea un punct de pornire am decis că este important să ne creăm propriul nostru cămin, să avem un loc pe care să-l putem numi "acasă". Am găsit un micuț apartament cu două camere, la periferia Clujului, la un preț de 55.000 euro, nefinisat. Aveam puținii bani rămași de la nuntă cu care am plătit avansul, 10.000 euro, dar mai aveam nevoie de încă 50.000 euro din care să achităm diferența și să amenajăm apartamentul. Pentru a face rost de acei bani bineînțeles că a trebuit să apelăm la bănci, bănci pe care atunci, în naivitatea noastră, le consideram niște sfinți coborâți pe pământ pentru a ne ajuta pe noi, și nu niște cămătari cu acte cum s-au dovedit a fi (de apelam la cămătari cu siguranță era mai bine).

Dar surpriza a fost că nu ne încadram la un credit în euro cu veniturile noastre, în schimb ne încadram la CHF, cu aceleași venituri. Normal că a venit întrebarea: cum se poate ca cu aceleași venituri să nu putem lua un credit în euro, dar unul în CHF putem? Au urmat o ploaie de explicații, despre grad de îndatorare, despre stabilitate, siguranță…. Nu doar că ne-a convins, dar în acel moment mă gândeam că a pus Dumnezeu mâna în capul nostru, ce oportunitate incredibilă ni s-a ivit, cel mai bun credit posibil.

Ei, acela a fost momentul în care ne-am îngropat viitorul. Am semnat un contract de credit cu Piraeus Bank, pentru suma de 82 800 CHF (echivaletul a 50 000 euro), pe o perioadă de 30 ani. Am început cum nu se poate mai bine, cu o rată de 800 ron, ceea ce era mai mult decât decent pentru noi care aveam venituri de 2500-3000 lei. Dar cum tot ce este frumos nu durează mult, în 2009, pe fondul crizei, Piraeus a considerat că e momentul oportun să-și mărească profitul și a decis unilateral să crească marja cu 2%, creștere venită și pe fondul primei explozii a francului. Cu o viteză amețitoare am ajuns la o rată de 1700 lei. Salariile cadrelor didactice erau reduse cu 25%, veniturile mele erau considerabil mai mici și ni s-a născut primul copil, eram într-o situație imposibilă. Așa se face că apartamentul nostru nou a ajuns în chirie înainte să reușim să ne mutăm în el, iar cu chiria și ajutorul părinților reușeam să supraviețuim și noi, fără să mai conteze condițiile și confortul la care cu puțin timp înainte visam. Era începutul coșmarului nostru.

Am început lupta cu banca, căci simțeam abuzul băncii până în măduva oaselor, cu notificări spre bancă, plângeri la ANPC. După aproape doi ani de luptă am reușit să ne recuperăm cei doi la sută, dar a fost o victorie de scurtă durată, căci o nouă explozie a francului a dus rata la 1800 lei, iar ultimul salt al francului din 2015, la 2100 lei (după această ultimă creștere a ratei, din cauza stresului continuu, am avut și o cădere psihică, de care mă mai îngrijesc și astăzi).

Deși băncile ne-au dovedit calitatea lor, ne-a rămas speranța în Mugur Isarescu, guvernatorul BNR, pe care-l vedeam singurul capabil să mai facă ceva pentru noi. Din păcate, s-a dovedit a fi din același aluat ca și oamenii din băncile pe care le supraveghează cu mare grijă, astfel încât acestea să poată raporta profituri imense an de an, peste tot ce vedem în Europa civilizată, profituri realizate pe spatele amărâților ca noi, care ne luptăm să plătim rate imense și să ne și asigurăm un trai decent.

În 2008 nici nu știam ce este francul, am ajuns la un nivel de cunoștințe financiare de ați putea să ne confundați cu niște experți bancari. Viața asta

de sclavi bancari ne-a obligat să învățăm și să luptăm, o luptă între David si Goliat.

#040

Facem eforturi foarte mari să putem plăti rata lunară, însă în acest ritm nu putem avea o viață normală și să oferim un trai decent fetiței noastre de 4 ani.

Vă rog să îmi permiteți să vă prezint pe scurt situația mea, ca debitor în franci elvețieni.

În luna decembrie, anul 2007, după mai mulți ani în care am locuit cu chirie, eu și soția am hotărât să ne achiziționăm prin credit ipotecar un apartament cu 2 camere, într-un bloc vechi din cartierul Rahova, București. Pentru aceasta, aveam nevoie de 86 000 euro - la momentul respectiv acesta fiind prețul pieței.

Dupa ce am cercetat oferte din partea mai multor bănci, am hotărât să mergem la o sucursală a băncii Credit Europe Bank. Funcționarul ne-a comunicat că nu ne încadram pentru un credit în lei, iar în euro puteam lua doar suma de 60 000 euro. Așadar, ne-a fost prezentat creditul în franci elvețieni, „cea mai stabilă monedă de pe piață", în această monedă puteam lua echivalentul a 150 000 euro. Am contractat împrumutul pe 30 de ani, iar banca a virat vânzătorului suma necesară, echivalentul a 85 895 euro (adică 145 895 CHF). Menționez că nicio tranzacție nu s-a facut în franci, iar pe lângă asta a fost nevoie să suport o diferență de curs valutar (ei transformând CHF în RON și RON în EURO) în valoare de aproximativ 6500Ron (pot dovedi prin chitanțe, extrase de cont etc) – ceea ce ne face să credem că nu a existat această monedă în bancă, ci a fost doar fictivă pentru a ne ademeni să luăm creditul.

Mai mult decât atât, luna trecută am vrut să plateasc rata în franci elvețieni (pentru a nu fi nevoit să cumpăr la cursul băncii, curs care este mult peste cursul afișat de BNR, am cumpărat de la o casă de schimb valutar) iar banca nu a avut franci pentru a da rest. Am semnalat această situație la ANPC, mi-au spus că nu este normal și că este o practică comercială incorectă, iar

banca urmează să fie sancționată.

Din momentul contractării creditului și până în prezent, francul elvețian a crescut de la 2.11 ron la 4.2 ron, ceea ce a dus la dublarea ratei – în acest moment plătim 704.21 CHF pe lună, adică 2920 lei. Facem eforturi foarte mari să putem plăti rata lunară, însă în acest ritm nu putem avea o viață normală și să oferim un trai decent fetiței noastre de 4 ani.

În această perioadă am făcut mai multe solicitări verbale și scrise către bancă, în care îi rugam să ne ajute cu o conversie a creditului la un curs negociat între cele două valori (2.11 – 4.2) astfel încât să nu mai suportăm doar noi creșterea de curs. Ne-am dorit să putem împărți într-un mod echitabil instabilitatea monedei care ne-a fost prezentată atât de frumos ca fiind cea mai stabilă, însă răspunsul băncii a fost mereu același, și anume că nu se poate realiza conversia creditului la un alt curs decât cel din prezent.

După 9 ani cu ratele plătite la termen, soldul nostru actual este 129 663 CHF (119 533 euro). Ne considerăm înșelați, deoarece acest tip de credit ne-a fost prezentat foarte frumos de către bancă și am fost nevoiți să îl acceptăm întrucât nu ne încadram pentru un credit în Euro sau Lei. Practic, am avut încredere în furnizorul de servicii, așa cum este normal într-o societate civilizată și normală.

#041

De ce mă tem?! Mă tem că deși am plătit până acum cca 45.000 euro (aproape ¾ din credit), reprezentând 90% doar dobândă, suma rămasă de rambursat este de 75.000 euro. Cu toată buna-credință, probabil că aș putea rambursa creditul doar dacă aș mai trăi încă o viață.

Sunt mama unei fetițe de 17 ani și doresc să vă relatez cum am ajuns, fără voia mea, să trăiesc cu frică, de la o zi la alta, că îmi pot pierde casa, și chiar viața, din cauza abuzurilor băncii Raiffeisen Bank.

După mai mulți ani în care am stat cu chirie, fiind nevoită să îmi mut fetița din școală în școală, am hotărât că cel mai bun lucru pentru amândouă ar

fi să avem și noi un loc de unde să nu ne mai spună nimeni că ar trebui să plecăm dacă nu acceptăm o chirie mai mare. Am hotărât astfel, în 2008, să încerc să contractez un credit pentru căsuța noastră. Am mers din bancă în bancă pentru a vedea ofertele și condițiile (nici vorbă de posibilitatea unei negocieri) și nicio bancă nu îmi acorda un credit în Lei sau Euro, pe motiv că venitul salarial nu era suficient, însă câteva bănci mi-au spus că singura soluție este un credit în franci elvețieni, subliniindu-mi stabilitatea acestei monede. Am contractat astfel de la banca Raiffeisen Bank un credit în valoare de 99.000 CHF în 2008 (contravaloarea a cca 60.000 euro), cu scopul de a achizitiona un apartament de 2 camere și 54 mp, pentru care am plătit un avans de aproximativ 30.000 Euro.

Contractul de credit mi-a fost arătat cu 1 oră înainte de semnare, în prezența vânzătorului (motivând că procedurile băncii spun ca nu au voie să îmi prezinte contractul decât cu 2 ore înainte de semnare), însă acest lucru nu mi-a creat suspiciuni că aș putea fi păcălită, nu mi-am pus problema nicio clipă că banca ar putea prin acel contract să mă transforme în sclavul ei pentru toată viața.

Prima mea rată a fost de cca 1.400 lei, dar nu am avut timp să mă bucur prea mult, pentru că la 2 luni distanță, deja, rata a început să crească, să crească și să tot crească …. Timp de 7 ani și jumătate m-am chinuit să plătesc o rată de cca 2.500 lei, dublă față de cea inițială. Majorarea ratei s-a datorat creșterii cursului valutar, dar și majorării de dobândă (pentru că în contract era stipulată o clauză conform căreia banca îmi putea majora dobânda în funcție de condițiile generale de afaceri ale băncii). Doresc să vă spun că în toți acești ani am inaintat către bancă nenumărate cereri de diminuare a ratei, de eliminare a comisionului de administrare, însă…fără nicio rezolvare. Banca parcă nu mai există. Sunt angajații de la ghișeu care încasează și dau neputincioși din umeri. Totul se hotărăște în centrală, însă centrala asta este ceva de tip OZN, la care nu ai acces și te gândești că probabil acolo lucreaza niște roboți. Vă întrebați probabil cum m-am descurcat în toți acești ani. Am învățat, am învățat, am dat examene și, la 40 de ani, reusesc să câștig mai mult, însă tot ceea ce câștig merge către rata de la bancă. În toți anii ăștia nu am putut rambursa anticipat niciun leu.

De ce mă tem?! Mă tem că deși am plătit până acum cca 45.000 euro (aproape ¾ din credit), reprezentând 90% doar dobândă, suma rămasă de rambursat este de 75.000 euro. Practic, îmi este imposibil să mai duc acest credit până la final. Imposibil! Cu toată buna-credință, probabil că aș putea ram-

bursa creditul doar dacă aș mai trăi încă o viață.

Da! Am obosit să lucrez 12 ore pe zi numai pentru bancă, am obosit să îmi fie frică permanent că îmi pierd casa, am obosit! Sunt un om obosit, sunt o mamă obosită. Banca spune că daca mi-am plătit rata lunar, înseamnă că pot! Nu conteaza cum, dar pot. Așa a înțeles ea, nu contează că am fost client bun platnic. Pentru bancă am fost un client care poate și atât. Nu mai vreau această casă, nu mai vreau un credit niciodată. Nu mai vreau să fiu sclava băncii Raiffeisen Bank .

Aș dori să vă mai spun că și noi, cei care am luat credite acum 8 ani, eram tineri și am plătit avansuri mari. Și nu am beneficiat de programul „Prima casă".

#042

Ani de zile am fost omul slab din echipă, care poate să „înghită" absolut orice, că oricum nu pleacă nicăieri pentru că are nevoie de un loc de muncă. Am devenit încet-încet un sclav al sistemului. Munceam doar ca să plătesc rata și utilitățile.

Am un credit în CHF la banca Bancpost. În 2008, la 28 de ani, sătulă de stat cu chirie și vrăjită de reclamele „îmbietoare" ale băncilor, am luat un credit ipotecar pentru achiziționarea unui apartament de 44 metri pătrați, într-un bloc din 1973, în cartierul Drumul Taberei, la prețul de 70.000 euro. Din calculele făcute de bancă a reieșit faptul că mă încadrez perfect doar la un credit în CHF. 95.100 CHF rambursabili în 35 de ani. Cursul Leu-CHF în momentul încheierii contractului era 2.3953RON, iar astăzi este în jur de 4,3 RON. La euro sau lei nici vorbă să obțin un credit care să îmi permită achiziționarea unei case. Astăzi apartamentul valorează în jur de 35.000 EUR. Eu mai am un sold de 81.500 CHF, aproximativ 75.000 EUR.

La scurt timp după contractarea creditului, CHF a început să crească, astfel că mai tot salariul se ducea pe rată. Odată cu venirea crizei, nici salariile nu au mai crescut, iar oportunitățile de dezvoltare a carierei erau aproape nule.

Ani de zile am mers la muncă și am fost extrem de stresată că, dacă îmi voi pierde job-ul, nu numai că îmi voi pierde casa, dar îmi voi lăsa pe drumuri și părinții deoarece valoarea apartamentului nu mai acoperea decât pe jumătate creditul. Ani de zile am fost omul slab din echipă, care poate să „înghită" absolut orice, că oricum nu pleacă nicăieri pentru că are nevoie de un loc de muncă. Am devenit încet-încet un sclav al sistemului. Munceam doar ca să plătesc rata în cuantum de 2000 – 2050 RON, plus întreținerea, lumina, factura de internet și telefonul, abonamente RATB și metrou.

M-am bucurat enorm la apariția legii dării în plată, am început să îndrăznesc să sper că va veni ziua când ni se va face dreptate. Eu vreau să îmi plătesc în continuare creditul. Ni s-a vândut stabilitate, însă realitatea este cu totul alta. Din păcate, încă nu mi-am permis să mă judec cu banca.

#043

Avem nevoie să ne continuăm viața! Altfel, cine știe?! (...) Este mai mult decât umilitor și frustrant să muncești o lună de zile, să ai două joburi și să dai toți banii pe rată și alte datorii.

Suntem o familie disperată, o familie de bugetari care, în anul 2008, din dorința de a-și cumpăra o casă, au mers la bancă să facă un credit. Deoarece suntem bugetari, iar salariile erau și sunt și în prezent mici, doar la Piraeus Bank a fost acceptată cererea noastră.

Am cerut un credit în lei pentru că noi suntem plătiți în lei, dar nu ne calificam pentru un credit în lei deoarece veniturile erau destul de reduse. Îmi amintesc și acum cum doamna de la Piraeus Bank ne-a recomandat cu toată încrederea un credit în franci elvețieni, la care ne încadram cu succes. Convinși de consilierul bancar că am făcut cea mai bună alegere, am luat creditul de 115.000 CHF pentru o perioadă de 20 de ani.

In luna mai 2008 am semnat contractul de credit. Francul elvețian avea cursul de 2.2 lei. „Este stabil". Asta ne spunea doamna de la bancă. Rata noastră lunară este și în prezent 900 CHF. Am pornit de la o rata de 1980 de lei, iar în prezent avem o rată de 3800 lei. Din 2008 și până în prezent am plătit lună

de lună cu mari sacrificii…

Pe lângă faptul că valoarea francului elvețian în raport cu leul s-a dublat, salariile noastre au fost reduse, veniturile s-au înjumătățit. Suntem disperați! Avem un copil crescut cu mari eforturi, mai mult singur pentru că noi avem două servicii pentru a putea achita gazele, lumina și pentru a avea posibilitatea de a cumpăra copilului ceva bun de mâncare. Este mai mult decât umilitor și frustrant să muncești o lună de zile, să ai două job-uri și să dai toți banii pe rată și alte datorii.

Nu mai putem continua așa! Viața noastră este un coșmar! Faceți dreptate! Gândiți-vă că am fost înșelați, mințiți și păcăliți de cei de la bancă care erau și sunt dornici profit cu orice preț. De ce timp de 8 ani cei de la bancă ne-au hăituit și ne-au sunat zi și noapte când întârziam cu plățile pentru că nu aveam bani?! Noi am platit! Am plătit mult, banca nu pierde nimic!

Sper să înțelegeți că povara este doar pe umerii noștri. Avem nevoie să ne continuăm viața! Altfel, cine știe…?!

#044

Această creștere constantă a valorii ratelor ne-a determinat să nu avem curajul de a face un copil și ne-a adus multe privațiuni în viață.

Sunt un cetățean al acestei țări și vreau să vă prezint pe scurt povestea mea:

1. În 2008, când am fost pe la bănci, să iau împreună cu soția un credit pentru o locuință, ofițerii de credite ne îndrumau să luam creditul în franci elvețieni, prezentând moneda elvețiană ca fiind extrem de stabilă;
2. Ratele lunare pentru același credit luat în lei sau în euro erau mult mai mari (practic, indirect ne determinau să contractăm un credit în CHF);
3. Valoarea ratei lunare a crescut de la 1200 de lei în 2008 la aproape 2300 de lei în 2016. Această creștere constantă a valorii ratelor ne-a determinat să nu avem curajul de a face un copil și ne-a adus multe privațiuni în viață: lipsa concediilor, frica pierderii locului de muncă pentru a avea de unde să plătim rata, o teamă constantă și un stres imens la plata fiecărei rate, din ce

în ce mai mari;

4. Noi nu dorim să cedăm casa băncii prin legea dării în plată, deși valoarea imobilului a scăzut la mai puțin de jumătate. Noi nu ne dorim decât să achităm creditul, în continuare, în condiții normale. Am fost conștienți de la început că un credit luat trebuie și returnat, dar se pare că am fost înșelați, cu premeditare, de către bancă pentru a deveni, practic, sclavii acestui credit;
5. Pentru o valoare împrumutată de 94.000 CHF (216.000 lei la data acordării) am plătit, deja, în primii 8 ani, 200.000 de lei! Conform scadențarului mai am de plată către banca încă 373.000 lei în următorii 12 ani;
6. Nici eu și nici vânzătorul imobilului (este vorba despre o garsonieră în cartierul Militari) nu am văzut vreodată francii elvețieni, această monedă nefiind decât o inginerie financiară a băncii pentru a mă subjuga;
7. În 2015, după ce cursul CHF a crescut foarte mult, împreună cu alți 1500 de clienti bancari, am constituit un grup și am mandatat Asociația Utilizatorilor Români de Servicii Financiare pentru o negociere cu banca. Banca nu a dorit să negocieze absolut nimic.

   În speranța că cele descrise mai sus v-au trezit câtuși de puțin interesul și compasiunea, așteptăm cu toții, cei umiliți de bănci până acum, soluționarea acestei probleme.

#045

Familia este dezbinată de 3 ani! O familie cu doi copii și cu părinți de 41 de ani care trăiesc din pensiile părinților lor, și nu de o lună-două, ci ani la rând, nu cred că este un lucru normal pentru vremurile prezente.

Sunt posesoarea unui credit în CHF și vreau să vă prezint situația mea. Am contractat un credit în franci elvețieni în iulie 2008 pentru a cumpăra un apartament cu 3 camere, situat într-un bloc vechi din cartierul Drumul Taberei, București. Am achitat un avans de 40.000 euro, iar pentru diferența de 81.000 euro necesară cumpărării apartamentului, am luat un împrumut în valoare de 138.000 CHF. Aveam, așadar, de rambursat către bancă suma

de 289.000 lei (curs 2,1 lei/CHF). Dupa circa 8 ani de plată a ratelor, mai am de achitat către bancă încă 495.600 lei (aproximativ 121.000 franci elvețieni), iar rata lunară s-a dublat, ajungând de la 1250 lei în 2008 la 2450 lei în prezent.

Apartamentul este singura proprietate a familiei. Familia are doi copii minori și pentru o perioadă de aproximativ un an am avut doar un salariu în valoare de 2500 lei.

O familie cu doi copii și cu părinți de 41 de ani care trăiesc din pensiile părinților lor, și nu de o lună-două, ci ani la rând, nu cred că este un lucru normal pentru vremurile prezente. Să nu poți oferi, în anul 2016, copiilor tăi lucrurile de bază, alimente, îmbrăcăminte, și nu mai vorbim de jucării, este cel mai frustrant lucru pentru un părinte. Să nu poți petrece timpul cu copilul tău pentru că pe lângă serviciul de 9 ore mai faci și altceva în plus pentru un bănuț…. Sau să pleci în străinătate, la muncă, pentru acoperirea ratei…

Creștem copii frustrați, cu părinți preocupați de grija zilei de mâine, părinți care nu au timp de o plimbare în parc. Mi se pare inadmisibil ca un părinte să nu-și poată permite (din cauza ratei) să plătească o grădiniță de stat! Familia este dezbinată de trei ani (din cauze financiare): un copil la bunici, unul crescut de mamă, iar tatăl în străinătate și, din nefericire, nu este o situație unică. Nu ne-am permis un avocat, motiv pentru care nu am dat banca în judecată.

#046

Nu ne-am „lăcomit" la o vilă sau un apartament cu 3 sau 4 camere, așa cum am fost acuzați în timpul crizei francilor.

Suntem o familie din Iași, titulari ai unui contract de credit în franci elvețieni contractat în luna februarie 2008. Trăim de 8 ani și jumătate un coșmar care a început imediat după declanșarea crizei financiare din 2008, la câteva luni după ce am cumpărat o locuință pentru copiii noștri.

La momentul respectiv, soția, T.M., era angajată în sistemul bugetar, fiind educatoare, iar eu, T.G., eram pensionar. Înainte de a contracta creditul, am vizitat și am purtat discuții cu aproape toate băncile comerciale existente pe

piață. Ținând cont de veniturile noastre și de nivelul prețurilor de achiziție a locuințelor la acel moment, la toate băncile de la care am încercat obținerea unui credit ni se prezentau creditele în euro sau lei, dar la care nu ne încadram spre aprobare, apoi, ca soluție salvatoare, ni se prezentau creditele în franci elvețieni, care, datorită dobânzilor mai mici, permiteau încadrarea în valorile solicitate.

Cele trei bănci de la care am primit oferte pentru creditul în franci elvețieni au fost Bancpost, Credit Europe Bank și OTP Bank. Dupa ce am analizat ofertele, am contractat, în luna februarie 2008, de la banca Bancpost, un credit în valoare de 97.000 franci elvetieni, echivalentul a 60.000 euro, respectiv 200.000 lei, cu rata lunară de 860 franci elvețieni. Până la acest moment am achitat 98 rate x 3.000 lei, adică aproximativ 300.000 lei, iar soldul la zi este de 75.000 franci elvețieni, adică aproximativ 315.000 lei

La întrebările noastre legate de nivelul mai mic al dobânzii, de evoluția cursului franc/leu, ofițerii de credit de la cele 3 bănci ne spuneau că sistemul financiar elvețian este cel mai sigur din lume, acolo existând cele mai sigure bănci din lume, că de la sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial francul nu s-a devalorizat, ca atare să nu ne facem nicio grijă. În niciun moment nu am fost atenționați că ar putea exista o devalorizare a leului ori o apreciere a francului elvețian, și nici nu ne-a fost prezentat modul în care se stabilește cursul leu-franc în România.

Un aspect foarte important este că „nu ne-am lăcomit" la o vilă sau un apartament cu 3 sau 4 camere, așa cum am fost acuzați în timpul crizei francilor, ci am achiziționat un apartament modest, cu două camere, în unul din cartierele Municipiului Iași.

După declanșarea crizei financiare din 2008, fapt care a condus la creșterea constantă a cursului de schimb leu-CHF, și după reducerea salariilor bugetare din 2010, am discutat și obținut de la Bancă unele restructurări temporare ale creditului. În tot acest timp am considerat că obligațiile față de Bancă trebuie onorate și, cu mari sacrificii, am achitat permanent ratele, dar suntem la capătul puterilor. Veniturile noastre la acest moment sunt în cuantum de 4000 lei, iar rata lunară este de 3150 lei (echivalent 750 franci elvețieni).

#047

Dar surpriza vine exact în ziua în care am mers la bancă pentru a semna actele.

În toamna anului 2006 m-am căsătorit. Cu un curaj nebun al tinereții ne-am avântat să ne cumpărăm un apartament de 39 mp, cu 2 camere, nedecomandat, fără îmbunătățiri. Fiind tineri și neinițiați în ale imobiliarelor, am apelat la o agenție care ne-a ajutat să căutăm apartamentul dorit, dar și banca care să ne acorde un credit. Într-un final, am găsit „căsuța" pentru care ne încadram la credit. Banca ne acordase consiliere și ne-a transmis suma la care ne încadram. Dar surpriza vine exact în ziua când am mers la bancă pentru a semna actele. Nu ne mai încadram la creditul in Euro (vânzătorul fiind de față), ci doar la creditul în CHF care era prezentat ca fiind extrem de avantajos din punctul de vedere al dobânzii, iar francul elvețian promovat drept o monedă stabilă.

În noiembrie 2006 am semnat pentru suma de 40.000 CHF, cu dobânda 4,9%, rata de 235 de CHF, la un curs leu-chf de 2.21, rezultând o rată de 480 lei în primul an.

Începând cu anul următor a crescut dobânda fără acordul nostru, plătind 650 de lei pe lună. În momentul de față plătim o rată în cuantum de 1.060 de lei pe lună.

Dupa 10 ani de plătit ratele la scadență (aproximativ 27.000 CHF), mai avem de rambursat 30.000 CHF. Menționez că în acești 10 ani am fost binecuvântați cu 2 copii. Soțul a trebuit să plece în străinătate ca să mai putem plăti creditul și să ne întreținem copiii. Vreau un viitor mai fericit pentru copiii mei!

#048

Ni s-a spus că la nevoie „îl putem lăsa moștenire”...creditul.

Numele meu este C.V. (47 ani), iar împreună cu soția mea C.M. (46 ani) și băiatul nostru C.V.M.(15 ani) suntem „un contract” din zecile de mii de împrumutați în CHF și am decis să scriem câteva rânduri, în speranța că vă veți apleca atenția, mintea și sufletul și înspre versiunea noastră de poveste reală, de aici din România.

În anul 2008, la 10 ani după căsătoria noastră, am hotărât să contractăm un credit bancar ipotecar pentru achiziționarea unui apartament de 41 mp suprafață utilă, cu două camere, în cartierul Giulești din București, bloc construit în anii ’60. Perioada aceasta de 10 ani a fost o perioadă de acumulare, special pentru a avea bugetul necesar avansului pe care băncile îl solicitau la acordarea creditului. Am strâns împreună 25.000 euro. Apartamentul l-am achiziționat în luna august 2008 la prețul de 86.500 euro.

Pentru a completa suma cerută de vânzător a trebuit să ne îndreptăm către o bancă pentru a împrumuta acești bani. După ce am depus cereri la 6 bănci pentru eligibilitate, acestea ne-au răspuns că ne pot împrumuta suma cerută doar în valută, și aceasta în CHF. Surprinzător este că toate băncile ne-au răspuns în același fel, că nu ne putem încadra la un credit în euro, și în niciun caz în lei. Salariile noastre cumulate, al meu și al soției, erau în valoare de 4.400 lei/lună. Gradul de îndatorare, rata plătibilă lunar nu trebuia să depășească 25% din venituri, ceea ce reprezenta o rată de 1.100 lei/lună. Așa că am fost îndrumați către creditul ipotecar în CHF ca unică soluție, iar dacă nu aveam suma pentru avans, în ziua contractării creditului banca ne mai acorda un credit de nevoi personale. Am pus întrebări cu privire la această soluție oferită de către bancă - creditul în CHF - având îndoieli în legătură cu stabilitatea francului elvețian în raport cu leul. Ne-au fost prezentate grafice cu evoluția CHF pe o perioadă de 10 ani și ne-au asigurat că acest împrumut este la „modă” în întreaga Europă central-răsăriteană. Contractul de credit bancar ipotecar l-am semnat în august 2008, la Banca Românească, pentru un împrumut de 102.400 CHF și o perioadă de rambursare de 30 ani, iar la nevoie ni s-a spus că „îl putem lasă moștenire” (creditul)! Nu am obținut creditul în vederea efectuării de investiții sofisticate, ci pentru a

locui în acel apartament.

Ca împrumutat am primit efectiv Euro, CHF fiind doar moneda scriptică a contractului, la al cărei curs se calculează ratele.

În urma creșterii cursului de schimb și în cei 8 ani după acordarea creditului, după ce am plătit la timp ratele, am de rambursat o sumă cu aproximativ 20.000 euro mai mare! Ca să înțelegeți mai bine dezechilibrul în care sunt obligațiile mele față de cele ale băncii, fac mențiunea că în prezent soldul împrumutului plus dobânda totalizează cca 110.000 CHF, reprezentând la cursul de astăzi aproximativ 456.500 lei, respectiv 101.000 Euro.

#049

De multe ori îmi venea gândul sinuciderii, dar am rezistat datorită copiilor pe care nu-i puteam lăsa singuri pe lume. Mă mai aveau doar pe mine. [...] Este casa la care a muncit tatăl lor.

Mă numesc C.M., văduvă din august 2014, cu doi copii, debitoare în CHF la Raiffeisen Bank. În anul 2007, împreună cu soțul meu, am hotărât să ne construim o casă, având și unele economii și un teren de la părinții mei. Am mers la bancă și am cerut un credit cu ipotecă. Ofițerul de credit ne-a îndrumat spre creditul în franci elvețieni, prezentând produsul ca fiind optim datorită costurilor mici de rambursare, dobânzii foarte mici, de 5.2 % etc. Mi s-a părut o dobândă suspect de mică față de creditele în lei sau alte valute. Întrebând ofițerul de credite despre acest lucru, am primit drept răspuns faptul că francul elvețian este moneda cea mai stabilă, fiind moneda de referință a Elveției, o țară neutră, cu stabilitate economică etc.

Atunci nu realizasem nici eu, și nici soțul meu, că, de fapt, am fost atrași și îndrumați de către ofițerul de credite către acest tip de credit riscant, noi neavând cunostință despre aceste inginerii financiare practicate de bănci la momentul respectiv. Am împrumutat 57.000 CHF, în mână primind contravaloarea în lei, la un curs de schimb de 2.12 lei/chf. Și așa am inceput construcția casei.

În anul 2008, ghinionul a fost că cei de la bancă au sunat ofertându-ne cu o refinanțare, deoarece ne încadram cu veniturile, și în felul acesta, având nevoie, am ajuns la un credit total de 117.000 chf, pe termen de 26 de ani, suma lunară de rambursat fiind la acel moment de 1.780 lei, respectiv 750 chf/lună.

Odată cu apariția crizei am avut probleme la rambursare deoarece crescuse foarte mult cursul, așa că soțul meu a mers la bancă, obținând o reeșalonare pe termen de 3 ani, cu rate de 570 CHF, urmând ca din al patrulea an să plătim lunar rate de 1000 CHF/lună. Am semnat acele acte adiționale la contract neavând încotro, altfel riscam să fim executați.

Ratele către bancă creșteau simțitor, ajungând de la 1.780 lei la 4.250 lei pe lună, copiii la fel, dar și greutățile de zi cu zi. Soțul meu se trezea noaptea deoarece nu mai avea somn, îl găseam plimbându-se prin bucătărie, iar eu eram neputincioasă în fața situației în care ne aflam, sperând că francul să atingă un anumit prag, dar apoi să scadă și să revină la normal. Doar cu asta îl mai puteam liniști.

În august 2014, de parcă nu era destul, soțul meu a trecut în neființă, din cauza organului tăcut – ficatul. Făcuse ciroză, boala care ia naștere și de la supărări, nefiind consumator de alcool.Am rămas singură, cu datoriile mari pe cap, cu doi copii în întreținere, de multe ori îmi venea gândul sinuciderii, dar am rezistat datorită copiilor pe care nu-i puteam lăsa singuri pe lume. Mă mai aveau doar pe mine.

După ce am terminat cu înmormântarea și pomenile am fost la bancă să-mi acorde o solutie și vă informez că n-am gasit niciun fel de înțelegere. Am reușit să plătesc ratele, până în noiembrie 2015 inclusiv.

La bancă m-am interesat de sold și cu surprindere am aflat că mai aveam de rambursat principalul de 111.000 CHF. Timp de 9 ani de zile am plătit băncii aproape numai dobânzi și comisioane abuzive.

Scriu cu lacrimi că am luat decizia de a da în plată casa, chiar dacă am pus suflet, și eu și sotul meu, plus ceva economii, contravaloarea unui apartament vândut, copii sacrificați, viața noastră ca familie și soțul pierdut. Pierd tot dar sunt conștientă că-mi voi recupera libertatea.

Încă sper să pot păstra casa în amintirea soțului meu, copiii având mari așteptări de la factorii de decizie. Este casa la care a muncit tatăl lor!

#050

În cei aproape 10 ani de când am acest credit mi-am pierdut prietenii, sănătatea s-a deteriorat, am uitat cum e să zâmbești sincer, cu seninătate!

În ianuarie 2007 aveam 31 de ani și am făcut pasul de a cumpăra un apartament cu 2 camere în București. Prețul pentru care m-am înțeles cu vânzătorul a fost de 58 500 euro. Am apelat la o firmă de brokeraj financiar pentru a căuta oferte de la toate băncile, în vederea contractării unui credit ipotecar. Venitul meu în acel moment era de 2700 lei.

Singurele bănci care au răspuns pozitiv cererilor au fost cele care ofereau credite ipotecare în CHF. Pentru un credit în altă monedă nu mă încadram, pentru că singura monedă pentru care gradul de îndatorare fusese ridicat la 70% din venit era francul elvețian. Oare de ce? Raiffeisen Bank a venit atunci cu cea mai bună ofertă în CHF.

Moneda elvețiană mi-a fost prezentată ca cea mai stabilă, având o dobândă mică tocmai datorită stabilității acesteia. Când am aflat că banca și-a dat acordul pentru împrumut am luat, tot cu împrumut, de la un membru al familiei, 15000 euro pentru a achita avansul pentru acest credit.

Vânzătorul a vrut să primească banii în euro, din acest motiv Raiffeisen a achitat pentru mine cei 58.500 euro, după care a convertit aceasta sumă în CHF. Bineînțeles, conversia s-a facut din euro în lei la cursul Raiffeisen (au câștigat o dată), dupa care au convertit din lei în CHF tot la cursul Raiffeisen (au câștigat a doua oară), iar soldul rezultat a fost supus calculelor pentru a stabili graficul de rambursare. Practic, nu am văzut în niciun moment francii elvețieni.

Soldul inițial a fost de 69.000 CHF. Dobânda inițială a fost 4,9%. Conform graficului inițial de rambursare aveam să dau înapoi băncii, până în ianuarie 2032, suma de 121.000 CHF, la care se adăugau încă 9700 CHF comisioane de administrare. La data acordării creditului cursul de schimb era 1 CHF = 2,1 LEI. Adunând și comisioanele de administrare trebuia să returnez băncii 275.000 LEI. Rata inițială a fost de 400 CHF, adică 840 LEI.

După apariția crizei, după cum bine știți, cursul de schimb CHF/LEU a început să crească și a fost din ce în ce mai greu să plătesc. De multe ori mă împrumutam la prieteni sau familie. La începutul anului 2013 nu mai puteam plăti și am cerut băncii să discutăm despre soluțiile pe care le am pentru a păstra apartamentul. În acest timp făceam tot posibilul pentru a achita ratele la timp. Din cauza faptului că nu am primit niciun răspuns la solicitarea mea, am sunat la bancă pentru a întreba ce se întâmplă cu respectiva cerere. Mi s-a transmis că atâta timp cât îmi plătesc ratele la timp banca nu are motive să ia în considerare această cerere. În următoarea lună nu am mai plătit rata și am fost sunat pentru o restructurare.

Dar întâlnirea cu banca nu a fost în niciun fel o negociere. Mi-au pus în față un contract, mi-au spus că nu pot să plec cu el din agenție, iar oferta este valabilă doar pentru 5 zile. Am văzut acest lucru ca pe o oportunitate de a păstra casa. De fapt a fost o amânare și, totodată, o majorare a datoriei. Ce conținea acest act adițional? Ei bine, dobânda a fost majorată la 7,11%; perioada creditului a fost majorată cu 4 ani, până în 2036; următorii 2 ani urma să plătesc doar câte 15 CHF din sold, restul reprezentând doar dobândă.

În acest moment, conform noului grafic de rambursare, mai am de rambursat băncii 123.000 CHF (dupa cum puteți observa, mai mult decat aveam la începutul creditului). În acest fel decurge o negociere cu banda... mă scuzați, cu banca, în România!

Pe 15 ianuarie 2015, când cursul de schimb a sărit la 1 CHF = 4,4228 LEI, soldul rămas de achitat către bancă ajunsese la 61.000 CHF. Datoram în acest moment băncii circa 118.000 CHF, reprezentând peste 520.000 LEI. Asta în condițiile în care plătisem 8 ani, iar sacrificiile făcute pentru a plăti spre sfârșitul acelei perioade nu sunt calculate nicăieri.

Dincolo de aceste calcule reci, vreau să vă spun câteva cuvinte despre dimensiunea „umană" a relației cu banca. În cei aproape 10 ani de când am acest credit mi-am pierdut prietenii, sanatatea s-a deteriorat, am uitat cum e să zâmbești sincer, cu seninătate! Am ajuns să muncesc uneori și 12-14 ore pe zi pentru a putea plăti sau pentru a pune deoparte rata pe o lună pentru că nu se știe mâine dacă mai avem de lucru.

Noi, cei care am fost păcăliți cu aceste credite, nu vrem niciun privilegiu. Vrem doar să se facă dreptate!

#051

Copilul nostru este lipsit de multe lucruri. Trăim din ajutorul părinților pensionari și al fraților!

Eram tineri, proaspăt căsătoriți, amândoi cu locuri de muncă stabile și cu dorința de a ne clădi un viitor împreună. Acela a fost momentul când am luat cea mai proastă decizie din viața noastră. Am luat decizia de a face împrumut la bancă pentru a ne cumpăra un apartament cu 2 camere în Suceava, într-un cartier mărginaș al orașului. Menționez că am avut și avans, aproximativ 15000 de euro. Astfel, am împrumutat de la Credit Europe Bank suma de 60.000 CHF, la recomandarea ofițerului de credit care ne-a transmis că francul elvețian este cea mai stabilă monedă, pe de o parte, iar pe de altă parte datorită faptului că la un alt împrumut nu ne încadram cu veniturile noastre.

De atunci a început coșmarul. De la o rată de 800 lei cât credeam noi că vom plăti, am ajuns să achităm 1700 lei. Ne descurcăm din ce în ce mai greu, având și un copil mic, iar toate veniturile noastre se duc către rata lunară de la bancă pe care o plătesc parțial din întregul meu salariu și jumătate din salariul soțului, iar celelalte cheltuieli ne rămân restante de la o lună la alta. Copilul nostru are multe lipsuri. Trăim din ajutorul părinților pensionari și al fraților!

Din 2008 și până în prezent am avut numeroase greutăți. Copilul a fost bolnav, soțul a fost în șomaj și nu mai puteam face față acestei rate care ne-a distrus anii tinereții. Pur și simplu ne sugrumă pentru că este aproape cât tot venitul familiei. Am cerut sprijin și înțelegere din partea băncii, dovedind cu acte că situația noastră este jalnică și practic nu mai putem plăti, dar nu am primit decât o reeșalonare care ne-a îndatorat și mai tare, majorând perioada creditului și costurile acestuia. După 8 ani de plată de rate exagerat de mari pentru veniturile noastre, am reușit să achităm din soldul nostru doar 6800 CHF, restul până la 38000 de CHF (cât am achitat noi către bancă) fiind doar dobânzi și comisioane.

Faceți dreptate și redați-ne libertatea!

#052

Am plătit lună de lună rata la bancă cu foarte mari sacrificii. În schimb ni s-a oferit dispreț, superioritate și o atitudine de tip stăpân-sclav!

În 2008 am încheiat alături de soțul meu un contract de credit cu Credite Europe Ipotecar IFN S.A. pentru cumpărarea unei locuințe în valoare de 148.000 CHF.

Banca a avut un comportament abuziv încă de la început. Oferta pe care banca ne-a făcut-o, și pe care doream să o acceptăm, și de care aveam cunoștință când am vrut să semnăm, nu conținea comisionul de administrare. La data semnării contractului, banca ne-a retras oferta despre care luasem la cunoștință, ne-a rupt în față hârtia ce conținea oferta și ne-a impus o altă ofertă care conținea comisionul de administrare. Sub presiune și datorită faptului că am fi pierdut avansul pentru locuință, într-un final am semnat contractul de credit.

După semnarea contractului banca a întrerupt orice comunicare cu noi. Obligația noastră era să plătim rata și să nu punem întrebări. Sucursala de unde am luat creditul s-a desființat, iar noi am fost nevoiți să ne interesăm de locația în care se află dosarul nostru de credit. Corespondența ne-a fost trimisă la o adresă la care nu mai locuiam. În 2009 creditul a fost cesionat către Credit Europe Bank N.V., fără știrea noastră, deși eram la zi cu plata ratelor. Despre cesiune am aflat abia în 2015.

Scăderea salariilor cu 25% ne-a afectat grav bugetul familiei. Așa că în 2012 am apelat la bancă pentru reeșalonarea creditului. Am plătit dobândă și comisionul de administrare timp de un an.

În 2013 am făcut reclamație către bancă unde am arătat caracterul abuziv al comisionului de administrare și al modului în care acesta ne-a fost impus. Răspunsul băncii este unul general, impersonal și arată ignoranța față de nevoile noastre – „comisionul de administrare credit este stabilit prin manualele de produse notificate BNR". Ulterior am reclamat acest comision de administrare către ANPC. Răspunsul a fost, de asemenea, general, standardizat și fără rezultat.

În ianuarie 2015 valoarea CHF a crescut de la 3,7 la 4,3 lei/CHF. Am participat alături de AURSF (Asociația Utilizatorilor Români de Servicii Financiare) la demersul colectiv de negociere cu banca. Din păcate, acest proces îndelungat nu a dus la niciun rezultat deoarece banca, deși a participat la întâlniri, nu a negociat absolut nimic.

Comportamentul abuziv continuă. În fiecare lună trebuie să așteptăm la plata ratelor "negocierea cursului CHF" aproximativ o oră. Ni se oferă un franc mai aproape de cotația BNR față de cursul mult mai ridicat la vânzare practicat de bancă. În prezent achităm o rată de 950 CHF, aproximativ 3800 ron.

Am plătit lună de lună rata la bancă cu foarte mari sacrificii. În schimb ni s-a oferit dispreț, superioritate și o atitudine de tip stăpân-sclav!

#053

Povestea unui medic.
Știți ce este cel mai tragic? Senzația unei vieți trăite degeaba, fără speranțe, fără să te simți protejat sau ajutat de stat, în care plătești până la moarte fără să te bucuri de viață. Atunci mă întreb, de ce nu plec din România? Probabil o voi face! Aici nu am nimic, nici măcar o urmă de speranță!

Sunt medic și sunt unul dintre cei înșelati de banca Bancpost, căruia i s-a vândut un credit ipotecar în CHF ca fiind cel mai bun credit, în cea mai stabilă monedă. Eu am dorit un credit în euro sau în lei. Așa mi se părea corect în 2007 - să iau creditul în moneda națională sau în moneda Uniunii Europene - dar banca mi-a spus că nu mă încadrez decât la CHF. Pentru mine și astăzi este un mister faptul că nu mă încadram decât la CHF, deoarece mi-au acordat aceeași sumă de bani, dar în CHF. Cineva ar trebui să investigeze aceste fapte…

Toată viața mea am muncit, am mâncat când am avut și ce am avut, ca să pot să-mi cumpăr cărți și să învăț, să ajung medic. Am ajuns medic, mi-am luat rezidențiatul, am mai învățat 5 ani și am ajuns medic specialist. Am decis că a venit momentul să-mi iau o garsonieră, deoarece mă săturasem de gazde ordinare, prețurile chiriilor fiind în creștere, iar condițiile din ce în ce mai puțin bune. Decizia am luat-o în urma unor întâmplări de genul: a) „domnișoara doctor ne place de dumneavoastră, dar știm că medicii sunt prost plătiți și ne este teamă că nu veți putea plăti întreținerea"; b) în casă, învățând să-mi susțin specialitatea, gazda bagă cheia în ușă și începe să-mi care mobila în garsonieră, mobilă dintr-un apartament vândut, mi-o rezeamă de toți pereții și-mi spune ca o să vină să o monteze peste câteva zile, că-mi schimbă mobila. Bineînțeles că gazda știa de la mine că învăț. Mi-a distrus acea zi de învățat. Nu a mai venit niciodată să monteze mobila pe perioada în care eu am mai locuit în acea garsonieră transformată în depozit.

Nesimțirea gazdei a culminat cu anunțul făcut la câteva zile după depozitare, când mi-a spus că a crescut chiria cu 100 de euro și mi-a cerut diferența și pentru luna anterioară, pentru că uitase să-mi spună. Cam ăsta este tratamentul și umilințele pe care trebuie să le îndure un medic în România.

Atunci am decis că decât să plătesc o chirie pe un depozit de lemne cât o rată la bancă, mai bine încerc să-mi iau o garsonieră. Agenții imobiliari, la acea vreme, în 2007, îți vindeau o garsonieră cu 75.000 euro, culmea, în Ferentari, că este super amenajată și nu mă mai costă niciun ban renovarea ei. După scandal cu vreo 3 agenți imobiliari am decis să-mi iau un apartament de 2 camere, prețul fiind apropiat de cel al unei garsoniere. Bineînțeles că nu aveam banii de avans, dar murise mama și tata a decis să își vândă apartamentul din Buzău și să se mute la fratele meu, ca să poată să îmi dea mie 15000 euro avans. De la bancă am luat 63000 euro, echivalent în franci elvețieni. După 9 ani de zile, mai am de plată 85000 CHF din sold plus dobânzile imense, ceea ce echivalează cu aproximativ 79000 euro. Vă reamintesc că vorbim de un apartament de 2 camere pe 54 mp în Dristor. De la o rată de 1500 lei în 2007 am ajuns în 2016 la o rată de aproximativ 3000 lei.

În ianuarie 2015, când s-a ridicat pragul de 1.2 euro/CHF, de către Banca Națională a Elveției, ratele au luat-o razna și am plătit aproximativ 3200 lei. Vă reamintesc că liberalizarea francului a dat voie băncii Bancpost să crească 1 CHF la 6 lei. Încă o astfel de creștere și ne execută pe toate cele 55000 de familii, în aceeași zi. Băncile nu au negociat niciodată cu noi, ofertele lor au fost „de prost gust". Spre exemplu, oferta Bancpost era o bătaie de joc prin

care încercau din nou, în mod fraudulos, să ne încarce datoriile și mai mult, să ne pună să semnăm contracte noi prin care ei erau puși „la adăpost".

Într-o țară europeană riscul valutar se împarte între client și bancă. La noi nu există așa ceva, doar jigniri și umilință. BNR nu a protejat deloc cetățeanul român de înșelătoria și fraudele băncilor străine, ba din contră, pe unele bănci le-a ajutat cu bani, iar pe cetățenii români îi hulește, de parca noi am fi străini în țara noastră. Toate țările europene și SUA au credite ipotecare cu dobânzi de 1,5-3%. În România dobânzile la aceste credite sar de 6,85% și se folosesc marje ale băncilor despre care nu știe nimeni cum se calculează. BNR se face că nu vede și nu pricepe.

Concluzia: în România plătesti un credit ipotecar în CHF până mori și nu ai cum să plătești anticipat având în vedere cotația francului elvetian. Dacă la un împrumut de 63000 euro, eu mai am de plată 79000 euro după 9 ani, fară să adaug dobânzile plătite, în valoare de 60000 CHF, până în acest moment, ce șanse am să nu fiu executată înainte de pensie? Nu cred că voi putea plăti până la pensie. Nu cred că mai pot suporta creșterile cursului leu-CHF.

Știți ce este cel mai tragic? Senzația unei vieți trăite degeaba, fără speranțe, fără să te simți protejat sau ajutat de stat, în care plătești până la moarte fără să te bucuri de viață. Și mai este ceva, mult mai tragic, nu am facut un copil de teamă să nu ajungă pe străzi sau la orfelinat, în cazul în care banca ne-ar executa. Atunci mă intreb, de ce nu plec din România? Probabil o voi face! Aici nu am nimic, nici măcar o urmă de speranță!

#054

Acum am 36 de ani și lupt, cu greu, alături de soțul meu, în fiecare zi, pentru a supraviețui!

Numele meu este E. B. și împreună cu soțul meu am făcut un credit ipotecar la Credit Europe Bank, în anul 2008, în valoare de 160.000 CHF (echivalent 95.000 euro la acel moment), pe o perioadă de 30 de ani.

Pentru a nu exista suspiciunea că trăim într-un penthouse, vorbim de un apartament construit în anul 1989, cu o suprafață de 73 mp, în Vitan, București, care a costat nici mai mult nici mai puțin de 156.000 euro (avansul l-am avut din vânzarea garsonierei tatălui meu).

Știu! Ne puteți judeca, au fost mulți binevoitori care au făcut asta, cum am putut fi atât de proști să ne luăm case scumpe. Realitatea este că ne-am dorit, când va veni copilul în viața noastră, să aibă camera lui. Așa vedeam prin filmele din lumea civilizată și ni se părea ceva normal. Aveam și eu, și sotul, salarii bune, 28 de ani, și mai aveam încredere în viitor. Ne-am înșelat sau mai degrabă am fost induși în eroare de bancă.

Acum am 36 de ani și lupt cu greu, alături de soțul meu, în fiecare zi, pentru a supraviețui și pentru a putea să ne creștem copilul de aproape 3 ani. Sună patetic și pare profilul tipic al românilor în general, însă destinul familiei noastre ar fi fost altul dacă rata pentru locuința noastră nu s-ar fi dublat. Nu am găsit soluții din nicio direcție pentru a continua viața în altă condiție decât cea de sclav al băncii (iar a fi sclav nu consider a fi o condiție umană). Ni s-au respins toate încercările de a renegocia condițiile contractului pentru că banca CEB a preferat să încaseze în tot acest răstimp profit dublat în baza avantajului de curs valutar.

În schimb, acum 8 ani banca a avut grijă să ne direcționeze numai către francul elvețian, tocmai pentru că are cursul mai safe decât euro și dolarul, prezentându-ne atât grafice, cât și exemple ale stabilității. Cât reprezintă acum cei 95.000 euro împrumutati în franci elvețieni?

Pentru că a crescut an de an cursul CHF (mai ales de la 15.01.2015) și pentru că nicio instituție din România nu a luat nicio măsură să ne protejeze (din contră, BNR-ul ne umilește și mai tare, iar ANPC-ul este total ineficient), valoarea împrumutului echivalează cu aproximativ 160.000 euro (de la 95.000 euro). Repet, este vorba de valoarea creditului luat, nu vorbim de scadențarul cu tot cu dobândă și comisioane care este mult mai mare.

În anii 2007-2008 nu a existat niciun program (așa cum este „Prima Casă") care să ne ajute să ne luăm o casă, iar băncile, prin politica de creditare, au făcut ca prețurile locuințelor în acea perioadă să crească artificial.

Totodată, în martie 2009, la 1 an de la acordare, banca a decis să ne cesioneze creditul la un IFN în Olanda (să evite impozitarea din România?!), fără ca la acel moment să existe întârzieri de plată care să determine banca să ne includă la categoria „credite neperformante".

Vă rog să analizați un aspect: cred că niciun creditat în CHF nu a văzut vreun CHF la data împrumutului, ci doar euro sau lei. Nu cumva băncile se folosesc de denumirea acestei valute pentru a încasa ratele la o valoare dublată, neexistând niciun moment o creditare în moneda CHF, ci doar în

lei sau euro?

Nu suntem nici leneși, nici șmecheri (după cum a zis dl. Borc), nici rău platnici! Cum să fiu rău platnic când am plătit lună de lună, timp de 8 ani, aproape 60.000 CHF, iar soldul s-a micșorat doar cu 5000 CHF?!

#055

(...) Singura noastră motivație de a ne mai trezi dimineața.

Mă numesc C.M., am 34 de ani, 2 copii și un credit de nevoi personale garantat cu ipotecă, în CHF, contractat în anul 2008 de la OTP, cu o rată inițială de 850 lei, respectiv 1950 lei în prezent. Suntem cu ratele plătite la limita celor 90 zile.

Am luat acest credit în anul 2008 (71500 CHF) pentru un apartament cu 2 camere, semidecomandat, 49 mp, bloc cu bulină. Creditul a fost garantat cu apartamentul părinților.

De atunci au apărut și cei 2 copii în viața noastră. Ei reprezintă singura noastră motivație de a ne mai trezi dimineața, dar așa cum au crescut copiii noștri înalți și frumoși, așa au crescut și ratele.

Din 2008 și până acum nu am fost plecați din orașul nostru, decât la țară la bunici. Nu am fost nicăieri în concediu cu copiii. Ca să nu mai spun că sănătatea mea și a soțului sunt precare.

#056

De aproape doi ani sunt în depresie, mi-am pierdut locul de muncă, am restanțe mari la rate și sunt în pericol să rămân pe drumuri. De ce singură? Pentru că au început să crească ratele, pentru că am început să avem probleme financiare, pentru că am început să ne certăm, pentru că nu

ne-am permis să ne căsătorim, pentru că nu ne-am permis să avem un copil, pentru că francul e stabil, nu-i așa?!

Consider că legea de conversie ar fi fost singura noastră șansă pentru a nu rămâne pe drumuri și pentru a nu muri de foame. Și pentru a nu mai vedea oameni care se sinucid…

Numele meu este O.N. și aceasta este povestea mea.

Mi-am dorit o casă în manipularea generală din 2008, când am crezut că este șansa vieții să am „căsuța mea". Împreună cu prietenul meu am mers pe la bănci și am fost sfătuiți să ne alegem ce ne place, că de restul se ocupă ei. Ni s-a recomandat CHF pentru că „e cea mai stabilă monedă" și, în plus, putem lua ce sumă dorim, veniturile fiind mai mult decât suficiente la acel moment.

Am pornit în doi la drum cu rate de 3300 lei și am ajuns singură acum cu rate de 6500 lei pe lună!

De ce singură? Pentru că au început să crească ratele, pentru că am început să avem probleme financiare, pentru că am început să ne certăm, pentru că nu ne-am permis să ne căsătorim, pentru că nu ne-am permis să avem un copil, pentru că francul e stabil, nu-i așa?! Și, în toamna lui 2014, logodnicul meu m-a părăsit, sătul fiind de rate și probleme, și de atâta..."stabilitate". Mi-a lăsat casa... De fapt mi-a lăsat niște rate uriașe și o frică enormă să nu cumva să îmi las pe drumuri părinții pensionari. Știți ce ar fi însemnat legea conversiei pentru mine? O șansă ca părinții mei să aibă o bătrânețe cât de cât liniștită, pentru că de pretenții la mâncăruri alese și la haine nu poate fi vorba, așa că își vor da toată pensia să plătească rata.

De ce să plătească ei? Pentru că eu de aproape doi ani sunt în depresie, mi-am pierdut locul de muncă, am restanțe mari la rate și sunt în pericol să rămân pe drumuri. Știți ce ar fi însemnat pentru mine legea conversiei? Șansa la viață, o speranță că la 37 de ani nu rămân pe drumuri și că mai am o șansă sa îmi refac viața. Ar însemna o rată peste nivelul unei chirii, dar aș face orice să pot să-mi păstrez măcar casa, chiar dacă relația mi-a fost distrusă de datorii.

#057

Au fost multe momente în care aproape am cedat. Momente în care preferam moartea unei astfel de vieți. [...] Știu ce înseamnă să fii sclav! Am suportat totul singur. Un om!

Mă numesc H.S. și sunt născut în orașul Târgu Mureș, oraș în care am devenit licențiat în Științe Economice și Administrative. La momentul respectiv, profesorii noștri ne promiteau un viitor strălucit în administrația publică. Într-adevăr, la scurt timp după absolvire, am fost chemat la un interviu pentru un post de referent. Postul era într-o primărie de lânga orașul Târgu-Mureș. Interesându-mă despre ce era vorba, am aflat mai multe detalii despre mediul în care urma să lucrez. Nimic îmbucurător să știi că vei lucra într-un loc în care primarul și unii dintre angajații primăriei sunt implicați în comiterea unor infracțiuni în directă legătură cu activitatea lor din primărie (primarul respectiv este, în prezent, condamnat penal). Fiind un om cinstit, am ales să merg pe drumul meu și să nu lucrez în administrația publică (știam că sunt prea mic pentru a lupta cu un sistem).

Pentru că perspectivele într-un oraș mic sunt foarte puține, atunci când s-a ivit ocazia, m-am transferat, în cadrul firmei unde lucram, la București. Deși câștigul salarial era mic, m-am descurcat destul de bine cu salariul pe care îl aveam. Sunt un om cumpătat și știu să-mi drămuiesc fiecare leu. După un an am fost acceptat în cadrul unei firme internaționale, un nume recunoscut în lumea auto. Am fost repede apreciat, atât de către colegi, cât și de către șefi, iar în 2 luni aveam deja prima mărire salarială. Compania creștea zi de zi, într-un an angajând încă 300 de persoane. Totul îmi mergea foarte bine, cu excepția problemei locative.

În anul 2007, intram într-o altă lume. România era acceptată în Uniunea Europeană. Perspectivele la serviciu erau foarte bune, dar urma să rămân fără coleg de apartament. La momentul respectiv plăteam chirie 400 de euro pentru un apartament modest de 2 camere. În niciun caz, din salariul meu de 600 de euro, nu puteam plăti această sumă. Colegii de muncă începeau să ia credite pentru locuințe. Primisem promisiunea, din partea șefilor, că în anul următor salariul mi se va mări cu încă 100 de euro. Chiria pentru o

garsonieră era de 300 de euro. Aveam posibilitatea de a contracta un credit sau de a mă muta cu străini în casă (mai alesesem varianta aceasta și, de fiecare dată, s-a sfârșit prost). 300 de euro pentru o chirie mi se părea foarte mult. Interesându-mă, am aflat că o rata la banca ar fi puțin mai mică, dar aveam avantajul de a fi proprietar cu drepturi depline, la finalul creditului. M-am hotărât să iau un credit în euro. Ofițerii de credite m-au sfătuit să iau împrumutul în franci pentru că e o monedă stabilă. Mi s-a spus ca mi se va respinge dosarul pentru credit în euro, pentru că nu mă încadrez. Și, astfel, am ajuns să contractez un credit imobiliar, în franci, la Banca Românească. 78.000 de CHF pentru o garsonieră care a avut preț de achiziție 56.000 euro. Starea garsonierei era deplorabilă, dar era una dintre cele mai ieftine garsoniere din București și cea mai ieftină garsonieră din Drumul Taberei. 34 de mp, asta era palatul meu, casa mult visată pentru care urma să plătesc 35 de ani. Dar am făcut-o pentru că mi se părea cea mai bună variantă la acel moment. Si pentru că însuși domnul guvernator Isărescu recomanda această monedă „stabilă" (chiar dacă numai peste câteva luni avea să se răzgândească). Au făcut tot posibilul ca să îmi acorde creditul în franci: inclusiv evaluatorul era o cunoștință comună, a băncii și a agentului imobiliar. Am acceptat pentru că era singurul mod în care puteam să îmi iau casa, la acel moment. Cursul era de 2.3 lei/CHF, iar rata era de aproximativ 1300 lei.

În câteva luni, visul „frumos" avea să se termine. România era lovită de criză. Primele semne începuseră să apară în cadrul firmei. Comenzile uriașe de mașini trebuiau anulate. Primii oameni erau disponibilizați. În 6 luni se ajunsese la peste 300 de disponibilizați. Oamenii angajați recent erau disponibilizați unul câte unul. Nu mai aveau nevoie de oameni care să se ocupe de comenzi. Singurul criteriu de disponibilizare era ordinea în care fuseseră angajați. Cursul creștea în fiecare zi. Manager-ul departamentului a făcut tot posibilul să mă păstreze. Știam că se chinuie cu asta în fiecare lună. Cu toate acestea, am fost disponibilizat. Am trimis CV-ul meu în peste 200 de locuri. Nimeni nu mai suna pentru interviu. După o lună de coșmar, am fost recomandat de către un coleg. Noul salariu nu acoperea nici 80% din rată. Mai erau salariile compensatorii pe care le-am folosit integral pentru plata ratei. Noul job era de coșmar (fusesem avertizat de către cel care mă recomandase). Am înghițit umilințe și am suportat caracterul unor oameni mârșavi timp de 6 ani. Din anul 2009 până în anul 2015 am dorit aproape în fiecare zi să-mi dau demisia. Am acceptat să trăiesc astfel pentru că era singura firma care mi-a oferit, în cele din urmă, un salariu care să acopere rata. Încet-încet, rata ajunsese la 2300 lei (în chf, bineînțeles). Am contactat banca de mai

multe ori spunându-le că nu mai pot. I-am rugat să-mi facă conversia sau să-mi refinanțeze locuința. Locuința nu mai valora decât 30.000 de euro, aproape jumătate din valoarea soldului. Am primit mai multe răspunsuri, toate „deosebite": „nu ne interesează, creditul dumneavoastră este asigurat, noi nu pierdem nimic dacă nu mai puteți să plătiți", „găsește-ți alt job mai bine plătit", „nu credem că aveți doar acest venit". E adevărat, prietenii și familia îmi dădeau de pomană câte ceva ca să nu rămân flămând și dezbrăcat. Momentul ianuarie 2015 a fost ultimul șoc major. Rata ajunsese la 2700 lei!

După cum puteți vedea am suportat criza economică, lipsa locurilor de muncă, creșterea cursului valutar. Au fost multe momente în care aproape că am cedat. Momente în care preferam moartea unei astfel de vieți. Zile de mizerie, de înjosire, cu foarte puține momente de bucurie. Am făcut tot posibilul pentru a-mi plăti rata. Am suportat totul singur. Un om! Statul Român, prin Banca Națională a protejat în tot acest timp băncile. Banca nu s-a gândit, nicio secundă, să suporte aceste costuri în solidar, împreună cu prostul pe care l-a înrobit, deși primise tot ajutorul necesar. Mai mult, au înregistrat profit în toți acești ani! Știu ce înseamnă să fii sclav! Da, în secolul XXI am fost sclav în propria țară! Nu mai vreau! Este strigătul de ajutor al unei generații întregi. Către factorii de decizie: nu mai lăsați să fim îngenuncheați! Ajutați-ne să trăim cu demnitate! Nu vrem ștergerea datoriei. Vrem un ajutor din partea țării în care ne-am născut și în care alegem să trăim în continuare!

#058

„Știți cum e ceasul elvețian? Nu veți avea probleme cu creditul". Nu mai pot scrie pentru că îmi curg lacrimile gândindu-mă la câte zile nu aveam ce să mâncăm noi ca adulți și păstram totul pentru copii. (...) Apropo, mașina am vândut-o în 2010, totul pentru a achita rata la bancă.

În anul 2007 ni se deschideau noi orizonturi în carieră și aveam un copil pe drum. Împreună cu soțul meu ne-am gândit că ar fi bine ca banii de chirie să îi folosim în alt scop, și anume să ne luăm un apartament și să plătim ra-

tele către bancă, într-un final să avem și noi o căsuță a noastră. Și uite așa a început studiul pieței. Să vedem ce credit ne putem lua pentru a ne încadra la avans și venituri. Eu, om calculat, m-am gândit să apelez la un broker de credite. Văzusem în Europa, prin delegații, că ai mei colegi europeni folosesc acest instrument de brokeraj cu mare succes și mi-am zis să încerc. Doar suntem în Uniunea Europeană acum și avem aceleași reguli europene (m-am înșelat, fiecare țară e cu regulile ei, cu precădere țările est-europene). Broker-ul de credite a făcut o „analiză" de o săptămână și a scos din pălărie un credit în CHF la Credit Europe Bank. Împreună cu soțul am mers la sucursală pentru a cere mai multe detalii. De ce CHF și nu euro, spre exemplu. Aceasta era una dintre întrebările noastre. Nu de alta, dar de lei nici nu se punea problema. Apartamentele erau în jur de 100.000 euro. O domnișoară drăguță ne-a explicat că acum, fiind și noi în Uniunea Europeană, avem acces la aceste credite stabile și fără fluctuații. Elvețieni, ce să mai… „Știți cum e ceasul elvețian? Nu veți avea probleme cu creditul". Și….uite așa, am ajuns să contractăm un credit în franci elvețieni.

A urmat alergătura după apartament și plata unui avans. Cei de la bancă ne puneau mereu în așteptare când solicitam un model de contract. Pentru că pierdeam avansul sunam mereu în centrală și mereu mi se spunea să aștept, că este totul în regulă și tot așa până când au început să-mi expire actele de pe la cadastru, carte funciară, iar notarul plecase în concediu. În ultima zi, înainte să expire actele, am fost chemați în sucursala Credit Europe Bank Plaza, la ora 16, pentru a semna actele privind creditul de 155.000 CHF (echivalentul a 91.000 euro specificat clar în contract). Eu însărcinată în 5 luni, împreună cu vânzătoarea apartamentului însărcinată în 7 luni, mergem la bancă la ora 16, însă, surpriză, actele nu erau gata. Am stat în bancă până la ora 8 seara când au început să se miște și să înceapă să ceară să plătim taxele: 2% comision de acordare, 2% comision pentru nu mai știu ce și, bomboana de pe colivă, 2% comision de schimb valutar pentru că tranzacția se face după ora 17. Atunci soțul a explodat și a zis că nu mai luăm niciun credit. Până aici! Eram în bancă de la ora 16 și tu îmi ceri 2000 euro comision că nu am făcut schimbul valutar până în ora 17? După această ieșire au dat înapoi și ne-au făcut un „favor" și au eliminat acel comision. Am semnat actele la 9 seara fără să putem studia ce semnăm. Oricum nu puteam modifica nimic deoarece totul era standard. Am semnat ca primarii vreo 100 de pagini, iar la sfârșit, când am plecat acasă, eram atât de epuizați încât nici nu puteam să realizăm că am cumpărat o casă care să fie a noastră.

Și, uite așa, a început nebunia! În anul 2009 a început să scârțâie economia României, soțul a fost concediat și au apărut problemele. Am discutat cu banca și ne-au făcut o ofertă: să facem reeșalonare astfel încât să achităm mai puțin, și în același timp, să ni se prelungească perioada de rambursare cu 1 an, fiind strâmtorați. Am zis că „ce bancă înțelegătoare" și am semnat primul act adițional. Problemele s-au ținut scai de noi, francul creștea mereu și noi eram cu veniturile în piuneze. Soțul nu găsea un job serios. Eu, în concediu de maternitate, în 2010, a venit și al doilea copil, dar am stat acasă doar în primele 3 luni. Am mai făcut un act adițional și încă unul la care am semnat un contract de fidejusiune (adică să le permit să-mi urmărească pe viață proprietățile viitoare, să le permit să mi le ia până la închiderea creditului), altfel nu puteam beneficia de firimiturile lor de ajutor.

Următorul act de reeșalonare l-am refuzat deoarece am început să realizez că plăteam la acest credit doar dobândă și nimic din principal, iar rata pe viitor creștea cu câte 10 CHF pentru că datoria se redistribuia pe anii următori. Pentru că am refuzat a fost prima dată când mi s-a oferit o reeșalonare prin care să plătesc și din principal câte ceva.

Și a venit ianuarie 2015, când eram pe punctul de a mai face o reeșalonare. Trebuia să amân plata ratei pe luna respectivă până la data semnării actului de reeșalonare. Între timp, a venit boom-ul. Cursul a explodat. Când am vorbit la bancă, rata mea era acoperită doar pe jumătate, nu ne mai puteau ajuta. Era piața internațională. Și uite așa, de la o rată de 1300 lei în 2007 am ajuns la o rată de 3500 lei în 2015, cu restanțe pe 2 luni pe care nu le-am mai putut acoperi nici până în ziua de astăzi, la 2 ani distanță.

Am început alături de GCCC (Grupul Clienților cu Credite în CHF) să lupt pentru drepturile noastre. Am vorbit cu politicieni care la început au fost de partea noastră, dar, pe parcurs, în urma presiunilor bancherilor, au cedat și nu s-au mai implicat. Am stat 1 an în delegații peste hotare, cu 2 copii mici care când auzeau că plec iarăși în delegație plângeau mereu și trebuia să-i liniștesc seara într-o conferință web, pe skype. Nu există durere mai mare pentru o mamă decât să stea în fiecare lună departe de copii. Tot în perioada asta am avut 3 job-uri, unul cu normă întreagă și 2 part-time. Totul pentru a plăti ratele la un apartament semidecomandat de 3 camere, la etajul 10, într-un bloc vechi din Bucureștii Noi.

Pentru acest apartament în 2007 am luat un credit de 155.000 CHF (aproximativ 91.000 euro) și, astăzi, după aproape 10 ani de plată, mai am de achitat 135.000 chf (aproximativ 127.000 euro).

Asta da afacere, domnule guvernator Isărescu!

Nu mai pot scrie pentru că îmi curg lacrimile gândindu-mă la câte zile nu aveam ce să mâncăm noi ca adulți și păstram totul pentru copii, când ne rugam de părinții pensionari să ne mai ajute cu câte ceva, bani sau alimente, nemailuând în seamă concediile petrecute acasă deoarece nu ne permiteam să călătorim. Apropo, mașina am vândut-o în 2010, totul pentru a achita ratele la bancă.

#059

Viața noastră se învârte în jurul acestul credit și avem impresia că orice am face, și oricât am munci, nu mai putem să ajungem odată la liman.

Mă numesc C.C. și am contractat în anul 2006 un credit în CHF de la banca OTP în valoare de 55000 CHF. Eu sunt de profesie economist, iar soțul meu este inginer. Avem un copil în vârstă de 3 ani.

La momentul contractării creditului, în anul 2006, înainte de criza economică, aveam venituri salariale medii și ne-am hotărât să contractăm un credit pentru achiziționarea unei locuințe. Am mers la OTP Bank și am solicitat oferta de creditare. Ni s-au prezentat variantele de credit în lei, euro și CHF. Noi ne încadram să contractam în orice monedă creditul de care aveam nevoie, adică 35000 de euro, însă am fost convinși de politica agresivă de promovare a creditelor în CHF din acea perioadă. Toate pliantele de informare din bancă și toți angajații promovau creditul în CHF ca fiind cel mai sigur produs de creditare, cu o monedă stabilă - francul elvețian, cu o dobânda imbatabilă și ne-au făcut oferta pentru rata ce o vom avea de plătit lunar pentru un credit în valoare de 35000 de euro. Astfel: a) dacă luam împrumutul în lei, rata ar fi fost 1200 lei; b) dacă luam împrumutul în euro, rata ar fi fost 800 lei; c) dacă luam împrumutul în CHF, rata ar fi fost 600 lei.

În fața unei asemenea oferte, orice om care gândește logic și în spirit de economie, alege valoarea cea mai mică, nu? Dacă doriți o analogie cu achizițiile publice, și acestea se fac după același principiu - oferta cu prețul cel mai mic! Nu mă consider vinovată că m-aș fi lăcomit, după cum am fost acuzați de voci importante din BNR, ci dimpotrivă, am ales varianta cea mai

avantajoasă la momentul respectiv ca orice consumator care își chibzuiește veniturile.

În fine, am făcut împrumutul de 55 000 CHF, echivalentul a 130 000 lei în anul 2006.

După 10 ani de plătit rate lunar, am constatat că avem un sold de 46 000 CHF care reprezintă 180 000 lei! Cu 50 000 lei mai mult decât am contractat inițial. Asta în situația în care rata s-a dublat și a ajuns la 1200 lei/lună.

Repercusiuni asupra vieții noastre, în urma acestui credit și a stresului că nu vom mai termina de plătit niciodată:

- sotul care are 43 de ani a dobândit probleme cardiace - stent pe inima
- eu mi-am luat 3 job-uri pentru a avea siguranța că pot achita rata
- de ani buni nu mai discutăm în casă decât despre CHF
- viața noastră se învârte în jurul acestul credit și avem impresia că orice am face, și oricât am munci, nu mai putem să ajungem odată la liman.

Fiind economist de profesie și având o experiență cu băncile, pentru că zilnic făceam operațiuni prin bancă pentru firma la care lucram atunci, știam că în bănci există niște regulamente bine stabilite de Banca Națională a României și că băncile sunt supuse verificărilor periodice. În concluzie, tot ce se întâmplă într-o bancă comercială are avizul BNR și nu se permit abateri de niciun fel de la normele BNR. Acesta a fost un alt motiv pentru care nu m-a ingrijorat la momentul acela apariția acestui credit, în această „moneda exotică" cum este denumită acum, fiind ferm convinsă că totul se desfășoară cu girul BNR. Mai mult decât atât, băncile susțineau că inclusiv contractele de credit sunt avizate de către BNR.

Acum reprezentanții BNR ne acuză că am fost lacomi și neinformați. Eu cred ca am fost înșelați de băncile comerciale, cu îngăduința clară a BNR. Și că am fost înșelati cu bună-știință. Și că au fost interese clare pentru promovarea acestui tip de credit. Dacă nu ar fi așa, de ce nu mai sunt și acum pe piață? De ce s-a oprit vânzarea acestor tipuri de credite la un moment dat? Cine a oprit asta? Nu cumva BNR? Și atunci întrebarea noastră este: de ce a permis BNR creditarea în CHF?

Din aceste motive, fac un apel către toți factorii de decizie: vă rugam să faceți dreptate!

#060

Nu văd luminița de la capătul tunelului. (...) Oare va fi, vreodată, și pe strada mea, soare?

În anul 2008 am convins-o pe mama mea să facă un credit de nevoi personale cu ipotecă la OTP, (ipoteca fiind pe apartamentul socrilor mei) credit în franci elvețieni – pentru că așa m-a convins funcționara băncii, sub sloganul „este cea mai stabilă valută și creditul potrivit pentru dumneavoastră".

Pe atunci plăteam la bancă puțin peste 600 lei și totul era bine. Ne descurcam. Acum am ajuns să plătesc lunar peste 1260 lei. Mama mea este stresată în fiecare lună că poate să rămână fără salariu, socrii mei sunt stresați în fiecare zi pentru că ar putea rămâne fără casă. Și eu sunt stresată în fiecare zi - pentru a nu rămâne restantă la bancă, îi privez pe copiii mei de multe lucruri necesare în viața de zi cu zi.

Nu am lăsat să treacă nicio lună fără să îmi plătesc rata, pentru că știam că dacă întârzii o luna nu o să mă mai pot redresa. Am lăsat curent neplatit, copiiilor încerc să le ofer strictul necesar. M-am săturat ca de fiecare dată când merg în magazine să le spun copiilor că nu ne permitem de niciunele. M-am săturat să mă uit în ochii lor și să le spun că am greșit când am făcut acel credit. Azi am ajuns să trăiesc doar pentru a plăti acea rată în care i-am bagat pe toți din familia mea. Da, am greșit că am luat acel credit pentru a-mi achita apartamentul!

Azi ce mai pot face? Nu vreau sa mă consider învinsă, nu vreau să îi incarc pe copii cu stresul meu, nu vreau să îi las cu datoriile mele, dar simt că am ajuns la capătul puterilor.

Nu văd nicicum luminița de la capătul tunelului. Cine poate să îmi spună azi că totul o să fie bine? Cine poate să le spună copiilor mei că mâine nu le va mai fi atât de greu? Cine le poate spune copiilor mei că mama și tatăl lor nu vor mai fi triști și că poate, în curând o sa aibă bicicleta mult dorită…și poate și o pereche de role! Soțul meu o să plece în viitorul apropiat la muncă în străinătate ca să putem achita ratele. Copiii mei vor simți lipsa tatălui, iar eu a soțului. Oare va fi vreodată, și pe strada mea, soare?

#061

Muncesc la fabrică 8 ore zilnic și alte 4 ore în particular pentru a putea plăti tot. Nu mai am timp să trăiesc!

Numele meu este P.E.S. și împreună cu soțul și cele 2 fiice locuim în Timișoara.

În anul 2001 am venit din județul Mehedinți, împreună cu soțul si fetița cea mare, care atunci avea vârsta de 9 luni, în căutarea unui loc de muncă, atât pentru mine, cât și pentru soț. Toate astea pentru a putea supraviețui și pentru a ne crește copilul.

Primul loc de muncă a fost o fabrică de confecții care ne oferea, în anul 2001, un salariu de 600 lei. Totul era bine, eu aduceam în casă 600 lei, iar soțul 1200 lei. Locuiam într-o cameră de cămin de 10 metri pătrați. Cu chiria și întreținerea ne descurcam.

În anul 2006 a venit pe lume cea de-a doua fiică a noastră. Dormeam toți 4 într-un pat și mâncam pe un scaun taburet, nefiind loc și pentru o masă. Am luat decizia să facem ceva pentru noi și fetele noastre, căci zilele treceau și ele aveau nevoie de spațiu și de intimitate. Am mers la mai multe bănci pentru a face un credit, asta era singura soluție. Bancpost a fost banca care ne-a oferit creditul în CHF, fiind singura ofertă la care ne încadram cu veniturile noastre. Pornind în anul 2008 cu o rată de 700 lei, ne-am descurcat binișor, până când francul elvețian a luat-o razna și greutățile noastre au început să se intensifice.

Fetele noastre sunt eleve și au nevoi mai mari ca atunci, iar salariile noastre nu au crescut prea mult de atunci. Eu am 1000 lei pe lună, iar soțul are 1500, bani insuficienți pentru a acoperi rata de 1400 de lei, cheltuielile de supraviețuire și plata întreținerii pentru apartamentul de 48 mp achiziționat cu banii din credit.

Muncesc la fabrică 8 ore zilnic și alte 4 ore în particular pentru a putea plăti tot. Nu mai am timp să trăiesc!

#062

Banca: „nu e problema noastră, rata trebuie plătită. De ce nu vă luați un job mai bine plătit?”. Asta într-o Românie în criză, când toate posturile erau înghețate și multe firme concediau oameni, nicidecum să angajeze.

Numele meu este A.C. și sunt unul dintre cetățenii României care a picat în plasa contractării unui credit ipotecar în CHF și doresc să vă spun povestea mea, într-un moment atât de important pentru toți cei care sunt în situația mea.

Am contractat acest credit în mai 2008, de la Banca Românească. Fix în perioada de boom a pieței imobiliare, când un apartament de 3 camere într-un bloc vechi din Doamna Ghica era 150.000 de euro.

Când l-am contractat, nevoia mea era să împrumut 140.000 de euro, împreună cu soțul meu de la momentul respectiv. Nu ne încadram la un împrumut în euro, dar din cauza plafoanelor mai permisive pentru CHF și a dobânzii cu câteva puncte procentuale mai mici, ne-am încadrat la un credit în CHF - 238.000 de CHF, echivalentul a 140.000 de euro.

Banca nu ne-a făcut nicio simulare referitor la ce se întâmplă cu francul în mod obișnuit. Nu ne-a spus că să avem grijă, pentru că în perioade de turbulențe economice francul este o monedă de refugiu și se va întări mai mult decât orice monedă de circulație internațională. Singurul lucru care ne-a fost comunicat este că, în România, „toate valutele se calculează pe baza euro și au fix aceeași evoluție - crește euro, cresc și ele. Scade euro, scad și ele.” Și ca vom fi fix în aceeași situație dacă vom contracta euro sau CHF. Și am semnat contractul. Și rata a început să crească lună de lună.

În 2009, am divorțat. Din două salarii, a rămas unul singur să susțină o rată care creștea de la lună la lună.

Când m-am dus la bancă să solicit înțelegere pentru că rata reprezenta 70% din venitul meu, mi-au răspuns că „Nu e problema noastră, rata trebuie plătită. De ce nu vă luați un job mai bine plătit?”. Asta într-o Românie în

criză, când toate posturile erau înghețate și multe firme concediau oameni, nicidecum să angajeze.

În 2010, văzând că rata tot crește, m-am dus către bancă și le-am solicitat să îmi facă o conversie a creditului, în lei, la cursul zilei respective. Mi-au spus că trebuie să le mai aduc încă o garanție. De unde să o iau? Că doar nu aveam o baghetă magică. Eu, în continuare, susțineam rata cu un singur salariu și eram tot mai aproape de un blocaj financiar.

În 2011 deja am început să nu mai pot achita în întregime rata. Era imposibil.

În 2012, mi-am găsit un alt loc de muncă (în sfârșit) și mi-am achitat datoriile.

În 2014, am rămas fără job încă o dată. Și m-am dus, fiind de bună-credință, către bancă, să le solicit ajutorul. Mi-au răspuns că singurul ajutor pe care mi-l pot da este să plătesc un an întreg doar dobânda (adică să le plătesc 770 de franci/ lună în loc de 960 cât era rata întreagă). Adică, din 0 venituri, ei să facă un profit suplimentar pe spinarea mea de peste 8000 de CHF. Așa știe o bancă să te ajute.

În 2015 am condus negocierea colectivă cu băncile, în urma îndemnului BNR. Nu a existat nicio propunere din partea băncilor. Niciuna. Nu a existat nicio minimă dorință de a se întâlni la mijloc cu clienții. Deși creditarea în CHF a fost o practică comercială înșelătoare. Deși în 2010 puteau să corecteze proactiv scamatoria financiară, prin conversii la cursul zilei. Deși puteau să vină cu o soluție în 2015.

Ce fel de afacere este aceea în care doar o parte suportă toate riscurile și partea cealaltă încasează toate câștigurile? Cine să protejeze cetățenii României de furtișagurile și abuzurile băncilor? Cine să ne ajute financiar în condițiile în care un proces durează 2-3 ani și băncile, de cele mai multe ori, refuză să pună în aplicare sentințele?

Am împrumutat 238.000 de CHF. Am plătit 100.000 de CHF până acum, în rate lunare. Și mai am un sold de 210.000 de CHF. Cine fură pe cine? Cine pierde aici?

#063

Noaptea nu mai dormeam, liniștea familiei era distrusă.

Mă numesc M.A., sunt din București, am 48 de ani și sunt de profesie economist. Povestea vieții mele, de 10 ani încoace, nu prea se poate scrie în câteva cuvinte, dar am să încerc.

Pe scurt, în 2006 am facut un credit ipotecar în valoare de aproximativ 88000 CHF. Motivul: locuiam într-o garsonieră împreună cu soțul și fiica mea care avea pe atunci 12 ani. Ne-am gândit că în 1-2 ani fetița noastră va deveni adolescentă și va avea nevoie de camera ei. Pe cale de consecință, socrii mei și-au vândut apartamentul, ne-au dat avansul pentru apartamentul de trei camere găsit de noi în Drumul Taberei, iar noi am făcut împrumut la OTP Bank pentru a putea completa până la suma de 70.000 de euro. Datorită veniturilor noastre de atunci, am fost sfătuiți de directoarea filialei să contractăm creditul în franci elvețieni pentru că avea dobânda mai avantajoasă și se bucura de stabilitate.

După doi ani a început calvarul: criză, salarii înjumătățite și rata creștea văzând cu ochii - de la 1200 lei la data încheierii contractului de credit, la 2500 lei în anul 2012. Ne-am împrumutat la toate rudele, la toți prietenii, aveam datorii la întreținere, noaptea nu mai dormeam, liniștea familiei era distrusă.

În noiembrie 2012, cu durere în suflet și inima-n bucăți, m-am suit în autocar și am plecat în Sardinia, Italia. Nu știam ce o să fac acolo. Este inutil probabil să vă povestesc prin tot ce am trecut: umilințe, muncă 22/24 ore, epuizare fizică și psihică, seri la rând în care adormeam plângând, dorul de copilul meu pe care îl lăsasem acasă când avea nevoie mai mare de mine. Avea 18 ani și trebuia să dea și bacalaureatul. Dorul de soțul meu, de părinții mei, de absolut tot.Toate astea m-au măcinat cumplit și în 5 luni m-am îmbolnăvit de stomac și am slăbit 15 kg.

În aprilie m-am mutat de pe insula pe continent, dar tot nu am ajuns acasă. Acasă am ajuns anul trecut în august. Deci trei ani din viața mea i-am pierdut, nu i-am trăit, doar pentru a putea plăti rata la OTP Bank. Cu tot efortul meu, creditul a fost cesionat la OTP Factoring ZRT. Acum tot salariul meu merge la această firmă de recuperare.

#064

Vrei așa, bine! Nu? La revedere! Altul e la rând și abia așteptăm să îl prindem de fraier.

Mă numesc J.V. și împreună cu soțul meu am făcut un credit în CHF, în anul 2007, pentru achiziționarea unui apartament cu 2 camere, confort 2, semidecomandat, de aproximativ 40 mp *(nu vile cu piscină așa cum vehiculează unii cetățeni mai binevoitori)*, în care să putem duce o viață liniștită. Am împrumutat în 2007 cca 45 500 CHF *(echivalentul a 38 500 euro)* deoarece banca ne-a spus că nici nu se pune problema să luăm în euro pentru ca nu ne încadram, prin urmare ni s-a recomandat cu căldură creditul în CHF.

Am dat avans de 25% din valoarea apartamentului, iar restul a rămas de achitat prin creditul în CHF. Cursul valutar era de 2.2 lei/CHF, suma totală fiind transformată în euro și apoi în lei, diferența de curs fiind suportată tot de către noi. Exprimată în lei, suma împrumutată la acea dată a fost de 95 000 lei, pe 25 de ani, având o rată inițială de cca. 650 lei. Bineînțeles că nu ni s-a dat contractul acasă să îl studiem, ci se citea și semna la fața locului. Vrei așa, bine! Nu? La revedere! Altul e la rând și abia așteptăm să îl prindem de fraier.

Ideea e următoarea: nu doar că am avut clauze abuzive în contract, iar când scădea Libor-ul banca majora dobânda în conformitate cu politica ei pe care nouă nu ne-a adus-o la cunoștință, ceea ce înseamnă că rata nu scădea niciodată, ba din contră, francul creștea si am ajuns să plătesc 1200 lei, adică dublu față de momentul acordării împrumutului.

Am făcut o socoteală în lei și în 9 ani de zile am plătit cca 150 000 lei (echivalent CHF), deci mai mult decât am împrumutat, iar în CHF mai am de dat încă 35 000 pe care trebuie să îi rambursez în următorii 16 ani. La cursul de 4.2 lei/CHF mai trebuie să rambursez încă aproximativ 147 000 lei. Făcând un calcul total ajung până la sfârșit să plătesc creditul de 3 ori. Să mă ierte Dumnezeu, dar ce mi-am luat?! In niciun caz o vilă cu piscină dupa cum insinuează unii binevoitori.

Ca să plătesc ratele băncii am ajuns să fac sacrificii enorme, să privez copilul de o copilărie normală, viața noastră se învârte in jurul ratelor nesimțite ale băncilor care au vândut înșelător produsul de creditare în franci elvețieni *(dovadă fiind pliantele băncilor care prezentau francul elvețian drept monedă stabilă)* și care nu se mai satură de atâta profit injust.

#065

Fiți sigur că nu făceam pasul acesta dacă aveam informațiile necesare!

Suntem M.S și T.S, oameni muncitori și strângători, ca majoritatea ardelenilor, și care ne-am străduit de-a lungul anilor să trăim frumos, într-o căsuță a noastră, alături de cei dragi.

Știți bine că acum 30 de ani era foarte greu să aduni bănuț cu bănuț din două salarii de bugetari, pentru că nu existau bănci care să acorde credite pentru construcții de locuințe, nici facilități pentru tinerii căsătoriți, ne-am descurcat doar cu CAR-ul sau cu Cooperativa de Credit, care dădeau sume foarte mici, motiv pentru care prima noastră casă a fost construită în exact 10 ani. În timp, pentru că am construit-o la țară, naveta s-a dovedit obositoare și costisitoare, determinându-ne să revenim la oraș unde valoarea casei vândute la prețul de sat s-a dovedit mult prea mică pentru a cumpăra o altă locuință a noastră.

Nicio problemă, eram deja în anul 2003, apăruseră tot felul de bănci cu oferte de creditare, mai mult sau mai puțin avantajoase, așa că ne-am tot împrumutat. Ba la BCR, ba la Carpatica, apoi la Banca la Țiriac. Am tot făcut refinanțări care ne-au ajutat să înaintăm cu finisările casei, le-am tot sucit și învârtit ca să putem face față cheltuielilor (aveam deja copilul student). A fost greu și frumos în același timp, dar se contura o casă așa cum am visat-o și niciun efort nu părea prea mare. Poate am greșit?! În aceste condiții, este evident că oferta creditării în CHF, pe care BNR-ul a agreat-o ca alternativă la creditele mai puțin accesibile clasei de mijloc, a venit ca o gură de oxigen pentru noi. Am accesat încrezători acest tip de credit despre care se spunea că este mult mai sigur decât cele în euro sau dolari, dată fiind stabilitatea francului și economia prosperă a Elveției. Și, uite așa, ademeniți de reclama agresivă din mass-media și pentru că aveam încredere în bănci, doar lucraserăm deja ani buni cu ele, am devenit „fericiții" posesori ai un credit de nevoi personale cu ipotecă, refinanțând alte două credite anterioare, în lei și euro. În sfârșit, ne puteam liniști, aveam resurse financiare să terminam casa (era deja în 2007) și puteam trăi decent, pentru că rata era doar 370 lei, la un curs de 1,99 leiCHF. O rată „cuminte" care ne permitea un respiro dupa atâția ani, lăsând loc și pentru alte cheltuieli. Nu-i bai că între timp, tâmplele

ni s-au albit și viata a cam trecut pe lânga noi, și nu-i bai că 25 de ani aveam de dat lunar „socoteală" băncii. Aveam o căsuță faină și numai a noastră. Ne vedeam visul implinit!

Am greșit oare?! Fiecare cuplu pornește în viață cu speranțe și vise, cu toții ne dorim să evoluăm, să prosperăm, iar cei care luptăm pentru ele, e normal să le avem! De ce simt un gust amar totuși, de ce trebuie să-mi fie rușine că am îndrăznit să fac alegeri care să-mi înlesnească drumul în viață, de ce trebuie să fim arătați cu degetul pentru că am îndrăznit să transformăm visele în realitate?! Avem 52 de ani, muncim de la 18 și construim casa viselor noastre de la 26. E mult sau e puțin ?! Judecați dumneavoastră! E mult să-ți dorești o casă ipotecată, ce-i drept sau este neavenit să-ți doresti un confort financiar în schimbul unui contract care te obligă pe 25 de ani?! Noi ne-am asumat aceste obligații, dar în condițiile de la vremea respectivă. Am semnat pentru a rambursa 125.000 CHF care însemnau 250 000 lei, și pe care deja i-am rambursat aproape integral (226 000 lei). Nu ne-am asumat rambursarea unei sume dublate, pentru că la cursul CHF de acum mai am de dat băncii, în următorii 18 ani, încă 180 000 lei. Fiți sigur că nu făceam pasul acesta dacă aveam informațiile necesare!

De aici, povestea devine identică cu a celorlalți împrumutati în franci. Cert este faptul că băncile nu vor negociere, deși au vândut niște produse îndoielnice și doar pe hârtie, deși legea prevede respectarea bunei-credințe în derularea contractelor, deși au profituri uriașe de pe urma noastră, asta în timp ce noi ne zbatem în greutăți financiare din cauza ratei dublate. Nu cerem milă, vrem doar dreptate. Dreptate din partea statului în care am avut încredere și care are datoria să ne protejeze prin legi pertinente. Dreptate și bună-credință din partea băncilor care au uitat de obligativitatea unei informări corecte și concrete, ba mai mult, aruncă toată povara pe umerii noștri. Ne consideră speculanți și oportuniști care și-ar merita soarta.

#066

La situația mea financiară, evident că nu am fost capabilă să pot pune deoparte 1 leu, darămite să pot achita un cost al operației de 3500 euro. Noi

muncim și am muncit, și ce ne-a ținut pe picioare a fost Dumnezeu și speranța, credința că până la urmă se va face dreptate.

În anul 2007 am îndrăznit să îmi doresc să am propria locuință, o garsonieră, pentru a nu mai fi în situația de a mă muta de fiecare dată din chirie când proprietarul vindea apartamentul sau majora chiria. La acel moment, când am contractat împrumutul de la banca Raiffeisen, am fost îndrumată de angajații băncii spre moneda CHF, promovată ca fiind cea mai stabilă, dar fiind și singura monedă accesibilă mie, la venitul și suma de care aveam nevoie. Era vorba de 50.000 CHF, echivalentul a 33.000 euro. Evident că banca nu mi-a dat CHF, ci euro, și am plătit și un comision pentru schimbul valutar. Rata mea era undeva la 750 lei atunci, urmând să scadă în anii următori, fiind acel gen de grafic de rambursare cu rate descrescătoare.

Odată ce CHF a început să crească, am început să merg la bancă în speranța că împreună am putea găsi o soluție. Nimeni, din păcate, din partea băncii, nu mi-a dat niciun ajutor, nu au dat doi lei pe ce spuneam eu acolo. Mi s-a propus în două rânduri reeșalonarea creditului, pe care a trebuit să o accept pentru că nu mai făceam față, și, în speranța că ceva se va întâmpla bun și pentru noi debitorii în această perioadă.

După 9 ani de rate, 4 ani de reeșalonare în care am plătit toate dobânzile, încă mai datorez băncii peste 50.000 CHF, la o rata de 1.400 RON. Aceasta rată nu e de azi, de ieri. Mă străduiesc să trăiesc cu ea de câțiva ani. În ianuarie 2015 rata mea ajunsese chiar undeva la 1.700 RON. Acestea toate s-au tradus în nopți nedormite, stres acumulat, lipsa oricărui concediu. În perioada în care nu am avut loc de muncă am acumulat, pentru a rămâne pe linia de plutire, datorii de 20.000 RON pe cardul de credit.

Ce e și mai trist pentru mine, ce mă doare cel mai rău e că la vârsta de 36 de ani, pentru a supraviețui trebuie să primesc bani de la părinții mei pensionari. Într-o lume așa cum ar trebui să fie, eu ar trebui să fiu cea care le sprijină bătrânețile, nu ei să își facă griji dacă am ce mânca mâine. Am fost pusă în ipostaza de a spune și băncii problemele mele financiare, pentru că ajunseseră să mă hărțuiască. Mă sunau de mai multe ori pe săptămână, chiar și sâmbătă dimineața. Așa că a trebuit să le spun și lor detalii din viața mea privată. Că am avut o problemă de sănătate, medicii recomandându-mi masectomia pentru a evita orice suspiciune. La situația mea financiară, evident

că nu am fost capabilă să pot pune deoparte 1 leu, darămite să pot achita un cost al operației de 3500 euro.

Dacă am menționat aceste probleme nu este pentru că mă „laud" cu ele, dar vreau să înțelegeți că, noi, împrumutații în CHF, nu vrem pomana băncilor. Noi muncim și am muncit, și ce ne-a ținut pe picioare a fost Dumnezeu și speranța, credința că până la urmă se va face dreptate.

#067

Răspunsul băncii a fost uluitor! Întreb: este normal să suport costurile ce decurg din riscul de țară al Greciei?

Numele meu este I. M. și am contractat un credit de nevoi personale cu garanție imobiliară, în august 2008, de la Piraeus Bank sucursala Pitești. Suma de 70.000 de CHF a fost utilizată pentru renovare și consolidare casă de locuit, naționalizată, veche de aproape 100 de ani, dar și pentru achiziție teren curte, revendicat de către moștenitor de la instituțiile statului, în suprafață de 100 metri pătrați.

Leul nu era pentru mine: cu un venit de 3.400 de lei nu am putut achiziționa un credit de 150.000 lei. Piraeus Bank mi-a oferit această sumă în franci elvețieni. Interesant de precizat că puteau oferi chiar și dublul sumei în franci elvețieni.

Argumentele băncii au fost următoarele: moneda elvețiană este o monedă stabilă, susținută de economia Elveției. Riscul valutar nu este unul cu fluctuații problematice (mai mult de 2.5 lei nu va crește cursul de schimb). Dobânda este cu mult mai mică decat la lei: 7.5% pentru CHF, 16.4% la lei. Rata lunară este de 950 lei pe lună pentru franci elvețieni și 1.252 pentru lei.

Ce nu mi-a spus banca? Faptul că francul este o monedă de refugiu și, astfel, riscul valutar este unul uriaș. Am contractat franci, dar am primit lei, astfel că în data de 5 august 2008 am tras prima sumă din credit la un curs de 2.1110 lei/franc.

Din 2008 și până în prezent am restituit băncii 43.200 CHF, dintre care doar 9.000 CHF sunt din sold. După 9 ani de plată mai am de restituit 61.000

CHF. Convertiți în lei am dat înapoi băncii ceea ce am contractat.

Relația cu banca: în mai 2009 Piraeus Bank mă informează că "datorită condițiilor economice globale banca se împrumută mai scump pe piața interbancară" și îmi mărește marja care intră componența dobânzii cu 2 pp., de la 4.9 la 6.9 pp., în condițiile în care indicele LIBOR scăzuse de la 2.75% la sub 0.3%. În 2010 prima de risc a României a scăzut considerabil după semnarea acordului cu FMI și atrag atenția băncii că se împrumută pe piață mai ieftin iar nu mai scump, și solicit reducerea marjei contractuale. Răspunsul băncii a fost uluitor, citez: "nu poate susține o scădere a nivelului marjei din componenta dobânzii creditului datorită creșterii masive a nivelului riscului de țară asociat Greciei".

Deși condițiile pieței românești din acel moment permiteau o scădere a marjei și implicit a dobânzii creditului, banca a transferat costurile ce decurgeau din prima de risc a Greciei asupra mea, cetățean român și client al Piraeus Bank pe teritoriul României, iar nu al Greciei. Întreb: este normal să suport costurile ce decurg din riscul de țară al Greciei? Repet, sunt cetățean român. Consider că acest lucru a reprezentat un abuz din partea băncii.

În ianuarie 2015 francul a sărit de 4.5 lei. BNR, prin vocea guvernatorului Mugur Isărescu, susține că nu are cum să intervină, soluția recomandată fiind negocierea directă client-bancă. Merg la bancă pentru negociere. Nu a existat nicio intenție de negociere din partea băncii. Soluția băncii a fost următoarea: plătiți 60 de euro pentru a vi se analiza dosarul de credit și, în termen de o lună, vă transmitem dacă sunteți eligibilă pentru a accesa restructurarea sau reeșalonarea creditului.

Banca nu negociază, banca "își rezervă dreptul" de a modifica dobânda după bunul plac, de a vinde CHF doar pe hârtie, de a insera în contract diverse comisioane și clauze abuzive.

Timp de 8 ani am plătit ratele la timp. De la explozia francului, cu bunăvoință și cu eforturi considerabile, nu mai reușim să fim la zi.

#068

Creditul în franci elvețieni este o povară care (...) nu ne permite să ne asigurăm hrana zilnică.

Mă numesc Cătălina, sunt consultant SSM și locuiesc în Sibiu. În anul 2007 am fost la banca Bancpost, agenția Piața Mică, pentru a contracta un credit în vederea achiziționării unui apartament dintr-un bloc vechi, în euro sau lei, însă banca ne-a spus că nu ne încadrăm și ne-a prezentat creditul în franci elvețieni, argumentând că francul elvețian este o monedă stabilă, iar Elveția o țară dezvoltată. Cum nu am avut bani de avans, așa cum se cerea pentru un credit ipotecar, banca a venit cu soluția unui credit de nevoi personale cu ipotecă. Prin urmare, am ipotecat casa părinților și am contractat un credit de 75000 CHF, echivalent în anul 2007 cu 43000 EURO. Banii i-am primit în cont în euro.

După 9 ani de plată, cu multe sacrificii, în care tot salariul nostru se ducea la bancă, am achitat 58000 CHF dintre care numai 7000 CHF din sold, diferența de 51000 CHF reprezentând „profitul" băncii. Menționez că am plătit o rată inițială în cuantum de 1100 lei, iar în prezent achit lunar circa 2300 lei.

Creditul în franci elvețieni este o povară care nu ne dă dreptul la o viață normală în țara noastră, care nu ne permite să investim în educația copiiilor noștri, nu ne permite să ne asigurăm nevoile de zi cu zi, nu ne permite să ne îngrijim sănătatea, nu ne permite să ne asigurăm hrana zilnică.

Din cauza acestui credit suntem niște „sclavi liberi" care muncesc numai pentru a plăti rata la bancă. Nu mai dorim să ne refuzăm copilul atunci când acesta își dorește o jucărie sau niște dulciuri, pe motiv că acum nu este momentul ori că nu avem bani sau că acel produs costă mult prea mult. Nu mai vrem să ne neglijăm propria sanatate spunând „lasă că acum nu este momentul". Ne-am dori să ne permitem câteva zile de concediu pe litoralul romanesc. Ne-am dori să nu mai fim nevoiți să consumăm gazul și curentul cu măsură pentru a nu plăti facturi uriașe. Ne dorim, pur și simplu, o viață normală! Vrem să ne achităm ratele, însă cineva trebuie să plătească pentru modul în care au fost promovate creditele în franci elvețieni. Doar noi am plătit suficient! Vrem să nu mai auzim de oameni care au căzut în depresie

ori care au ajuns să se sinucidă din cauza acestui credit nenorocit. Vrem să evităm situațiile în care copii cu talente sau abilități deosebite nu pot fi susținuți material de părinți pentru a se dezvolta, împiedicând astfel formarea unui om de calitate pe care să îl dea societății.

#069

Îmi doresc ca statul român să mă apere în fața acestor hoți!

Sunt un cetățean al României în vârstă de 39 ani, căsătorit și cu doi copii, care a îndrăznit să viseze că poate avea un cămin pentru familia sa! Muncesc și plătesc taxe de 19 ani!

În anul 2006, când am aflat că soția mea este însărcinată, am decis că este momentul să avem un cămin al nostru. Am fost la Bancpost și am contractat un credit ipotecar în lei. Totul a fost nemaipomenit până în 2008, când, în urma insistențelor angajaților Bancpost, m-am prezentat la sediul băncii, unde am fost convins cât de bun este creditul în CHF și cât de avantajos este să îmi refinanțez creditul contractat în lei. Timp de o săptămână mi-au fost prezentate grafice și calcule care aveau menirea de a întări discursul angajaților băncii care prezentau francul elvețian ca fiind o monedă stabilă. „Rata ar urma să vă scadă, iar francul este o monedă stabilă", asta mi-au transmis angajații băncii, alături de diverse grafice pe care acum le cataloghez a fi mincinoase!

În mai 2008, din păcate, am cedat și am refinanțat creditul, făcând greșeala vieții mele! Creditul s-a modificat din ipotecar în credit de nevoi personale garantat cu ipotecă. Cursul era de 2.25 lei pentru 1 CHF. Astăzi, cursul este 4.2 lei pentru 1 CHF. Astfel, rata a crescut de la 968 lei la 1806 lei.

Nu înțeleg de ce în România cetățenii sunt puși pe locul doi. Nu înțeleg cum BNR își face griji pentru două bănci, dar nu își face griji pentru cel puțin 50.000 de familii de români.

Nu înțeleg cum numai în România apare apocalipsa bancară, crește inflația, crește cursul euro etc…

Vreau să trăiesc și să pot să îmi cresc copiii în țara mea. În România!

Vreau să îndrăznesc să visez din nou! Să îmi recapăt viața de altădată…
Nu vreau pomană, vreau dreptate! Vreau să plătesc corect ratele și îmi doresc ca statul român să mă apere în fața acestor hoți.

#070

S-a ajuns în situația absurdă în care nu poți contracta 30.000 euro, însă ești eligibil pentru un credit de 60.000 euro, echivalent în franci elvețieni!

Sunt un client al băncii Bancpost care a contractat un credit de nevoi personale cu ipotecă, în anul de grație 2008. Banca ne-a convins să luăm creditul în CHF, spunându-ne că este cea mai stabilă monedă de pe piața valutară și că va fi creditul cu cele mai mici costuri. Vă voi prezenta în continuare cât de „sigură" a fost moneda CHF și cât de „mici" au fost costurile creditului meu în cuantum de 150.000 CHF.

Valoarea CHF la momentul acordării creditului a fost de 1 CHF = 2.269 Lei, rezultând un echivalent în lei al creditului de 340.350 Lei. Până în momentul de față, deci în 8 ani, am rambursat suma de 323.250 lei, echivalentul a 93.205 CHF (am calculat valoarea în lei la cursul BNR din data efectuării fiecarei plăți a ratei, în realitate costurile au fost mai mari pentru că niciodată nu am schimbat lei în CHF la cursul BNR). S-ar putea crede că ne apropiem de finalul rambursării soldului, după cum spun cifrele în lei, dar după cum spune scadențarul în CHF, rezultă că mai avem de înapoiat imensa sumă de 111.050 CHF, echivalentul în lei la cursul BNR (1 CHF= 4.125 lei) de 458.172 LEI. Acesta este soldul actual, bineînțeles valoarea rămasă de rambursat va fi și mai mare.

Deci după 8 ani de achitat ratele la zi, din cauza diferenței enorme de curs valutar a „celei mai stabile monede", mai avem de rambursat valoarea soldului, plus încă 134%, în condițiile în care s-a achitat deja 93% din valoarea împrumutului în lei. Am făcut aceste comparații cu valoarea în lei deoarece Bancpost nu ne-a dat efectiv niciun franc elvețian, ci ne-a calculat valoarea creditului în lei, motivând că în România tranzacțiile se efectuează în moneda națională.

În toți acești ani, dar în special după explozia valorii francului elvețian în ianuarie 2015, ratele au devenit tot mai apăsătoare, aducând prejudicii grave nivelului de trai al familiei noastre și mai ales al copilului nostru, elev la unul dintre cele mai bune licee din București. Valoarea inițială a ratei era de 1900 lei, iar în prezent este de 3300 lei. BNR – supraveghetorul activităților bancare din România – a găsit ca soluție la situația noastră negocierea directă dintre clienți și bănci, dar banca la care avem împrumutul – Bancpost – nu a fost dispusă la niciun fel de negociere, întreaga povară a creșterii cursului valutar revenindu-ne nouă, clienților.

Se tot vorbește despre pierderile băncilor, dar de fapt este doar o diminuare de profit, nicidecum o piedere, în condițiile în care am luat 340.000 lei împrumut, am rambursat 323.000 de lei și mai avem de plătit rate încă 17 ani de acum incolo.

În circa 30 de zile francul elvețian s-a apreciat cu 10 bani! Într-adevăr, este o monedă „stabilă". Minciuna băncilor continuă! Atât președintele țării, cât și parlamentarii sunt aleși de cetățeni, pentru binele acestei țări, iar băncile desfășoară o activitate economică (care se dovedește, de multe ori, a fi ilicită) cu scopul de a-și asigura binele lor în detrimentul cetățenilor. Creditarea în CHF este o dovadă în acest sens, pentru că nu toate băncile au apelat la acest tip de activitate. Aceste din urmă bănci au știut că această activitate va genera probleme mari în România, chiar de stabilitate. Din păcate, deși avea pârghiile necesare, Banca Națională a Băncilor (că a României, din păcate, nu mai este de 25 ani) nu a supravegheat piața suficient de prudențial pentru a interveni în sensul interzicerii/limitării creditării în franci elvețieni, ba mai mult decât atât s-a ajuns în situația absurdă în care nu poți contracta 30.000 euro, însă ești eligibil pentru un credit de 60.000 euro, echivalent în franci elvețieni!

#071

Am avut ani în care lucram în trei locuri, doar să o pot scoate cumva la capăt. Economist, cenzor la o asociație de proprietari și, cu toate că am terminat o facultate (ASE București), în weekend mergeam ca ospătar la diverse evenimente.

Mă numesc L. A., am 32 de ani, sunt din Brăila, am o fetiță de 5 ani și aș vrea să vă împărtășesc, pe scurt, calvarul pe care îl trăiesc de 8 ani, de când am hotărât că „trebuie să intru în rând cu lumea" și să am locuința mea, achiziționând un credit în CHF de la Raiffeisen Bank.

Ca orice tânără care încearcă să ia viața în piept, m-am căsătorit la 23 de ani, iar în anul următor, nemaiputând locui în apartamentul soacrei mele (eram trei familii într-un apartament cu două camere, iar soacra mea dormea în bucătărie) am luat un credit cu ipotecă în valoare de 48.800 CHF la cursul de 2.2 RON. Ofițerul de credite mi-a comunicat că nu mă încadrez pentru un credit în lei sau euro și că singura mea soluție este cel în CHF cu o super dobândă de 4.8% (după care s-a ajuns și la 11.4%) și o stabilitate a francului, „că doar e vorba de Elveția".

Fiind în perioada de boom imobiliar, am achiziționat un apartament de 36 mp (cu ipotecă pe un alt apartament al unui unchi), confort 2, supraevaluat la valoarea de 60.000 de CHF, și cu promisiunea că voi schimba gajul apartamentului după renovare. Între timp, valoarea creditului meu s-a dublat, iar valoarea apartamentului a scăzut, banca solicitându-mi două apartamente pentru schimbarea gajului. După trei restructurări și opt ani de plată am ajuns ca soldul creditului meu să fie mai mare decât în momentul acordării.

Am înțeles că din momentul în care am împrumutat niște bani trebuie să îi înapoiez, dar să ajung să plătesc o rată dublă și soldul să se mărească în loc să scadă, deja nici de cămătărie cu acte nu mai poate fi vorba. De la rata de 232 CHF menționată în contract, am ajuns să plătesc 350 CHF, iar de la 770 ron la începutul contractului la 1450 este o diferență enormă. Am avut ani în care lucram în trei locuri, doar să o pot scoate cumva la capăt. Economist, cenzor la o asociație de proprietari și, cu toate că am terminat o facultate (ASE București), în weekend mergeam ca ospătar la diverse evenimente.

#072

Sacrificiul este unul enorm: să îți vezi familia două săptămâni pe an nu este un lucru deloc ușor!

Mă numesc L. L. și am 37 de ani. Sunt cetățean român, dar momentan locuiesc în Anglia.

Totul a început acum 9 ani când am cumpărat o locuință modestă, de 48 mp, printr-un credit ipotecar în franci elvețieni la Banca Românească. Era singura variantă pe care băncile mi-au oferit-o! În acel moment rata era una suportabilă (600 lei), iar venitul familiei era în jur de 2500 lei.

Între timp, în familia noastră a apărut și Alex, băiețelul nostru, iar rata a ajuns la 1250 lei. Acum 2 ani am ajuns la limita răbdării și am plecat în Anglia în speranța unui job mai bine plătit. Momentan ne putem descurca cu rata, dar sacrificiul este unul enorm: să îți vezi familia două săptămâni pe an nu este un lucru deloc ușor!

Tot ce îmi doresc este să mă întorc acasă la copil și la soție! Am mulți prieteni aici în situația mea, cu toții avem familii în România și cu toții suferim pentru că am dorit un acoperiș deasupra capului pentru familiile noastre. Îmi iubesc țara! Vreau să mă întorc și să pot trăi decent alături de copilul meu și de soția mea!

#073

Este greu de descris ce calvar a devenit viața noastră odată cu creșterea cursului leu-CHF.

În anul 2007, după 10 ani de stat cu chirie într-o garsonieră de 18 mp în București, cu o chirie de 230 de euro pe lună și cu un copil mic, eu și soțul meu am decis să facem un credit. Bineînțeles că nu ne încadram „decât" la creditul în „cea mai stabilă monedă" - francul elvețian – pentru un apartament cu două camere în cartierul Berceni din București.

Este greu de descris ce calvar a devenit viața noastră odată cu creșterea cursului leu-CHF. Cu greu am reușit să plătim lună de lună… Cu reeșalonări care ne-au împovărat și mai tare. Cu bani strânși cu greu din pensia părinților și a bunicilor. La momentul semnării contractului rata însemna jumătate din salariul meu. Cu timpul nu am mai putut face față nici cu două salarii.

Creditul a fost contractat de la Credit Europe IFN S.A. pe 30 de ani și cesionat în 2009, fără ca eu să fiu notificată și fără să fi avut vreo zi întârziere la plata ratei. Rata lunară era la început de 900 franci elvețieni, împărțită astfel: 500 CHF dobânda, 200 CHF comisionul lunar de administrare, 200 CHF. Acum am o rată de 815 franci/lună. Băncile nu vor să renunțe la clauzele abuzive din contracte, iar noi nu vrem să ne pierdem locuința după ce am plătit deja valoarea ei reală.

Situația debitorilor în franci elvețieni este una tragică: familii destrămate, sănătate distrusă, unii oameni au cedat psihic și au renunțat la orice speranță, iar copiii noștri suferă cel mai mult!

#074

Am realizat că nu vom avea nicio șansă să putem plăti toate aceste sume muncind chiar și în somn.

Mă numesc D. L., am 43 de ani, sunt căsătorită și am 3 copii. Sunt absolventă a Universității Politehnice București și am lucrat în domeniul construcțiilor și tehnologiilor verzi, până în anul 2011.

Am contractat un împrumut ipotecar de la Bancpost în anul 2008, la un curs de 2.18 lei/CHF. Am pornit de la o rată de 589 CHF (1284 lei). În prezent rata a ajuns la 643 CHF (2784 lei). Menționez că acest împrumut a fost prezentat ca fiind singurul produs bancar la care aveam acces în acel moment, într-o perioadă în care băncile promovau această valută ca fiind una stabilă.

În 2012 domeniul construcțiilor a fost afectat major de criză și, brusc, venitul meu și toate posibilitățile mele și ale familiei mele s-au diminuat. Nu am mai găsit de lucru în domeniul pentru care mă pregătisem la prima facultate și atunci am decis o schimbare. Am început o a doua facultate, UMF Carol

Davila - Facultatea de moaşe şi asistenţă medicală.

Pot să menționez că am intrat cu medie de peste 9.50 și am finalizat în această toamnă licența cu 9.55. Am urmat cursul de zi timp de 4 ani, lucrând part-time. Am căutat soluții de supraviețuire ca să pot pune copiilor mei pâine pe masă. Ei sunt elevi și au nevoie de ajutor ca să reușească.

În 2014, pentru diferența neplătită, deși mergeam lunar și duceam tot ce aveam, banca s-a grăbit să ne execute. Și a început calvarul. Aveam nevoie de bani de procese, de bani pentru bancă și am realizat că nu vom avea nicio șansă să putem plăti toate aceste sume muncind chiar și în somn. Așa că singura soluție este să plecăm să muncim afară ca să ne salvăm casa, viața și pentru a nu ne transforma în sclavi, noi și copiii noștri, pentru o bancă!

Sper ca nimeni să nu mai facă un împrumut în franci elvețieni în România. Nimeni. Niciodată! Avem nevoie de dreptate! Și avem nevoie de o șansă în țara noastră. Nu este normal să considerăm că plecarea, respectiv stabilirea într-o altă țară, ar reprezenta o soluție. Nu este normal să privim această posibilitate ca pe o „mântuire!"

#075

Vrem să se facă dreptate! Înainte de a ajunge precum cei care s-au sinucis deja!

Numele meu este C. A. și am un credit în franci elvețieni luat de la Volksbank în 2007. Cu o parte din banii aferenți creditului mi-am ajutat copiii să acopere cheltuielile cu nunta, iar restul de bani au fost destinați achitării avansului necesar achiziționării unei mansarde de 30 mp.

Sunt la limita disperării. Mai am puțin și împlinesc 60 de ani. Am devenit pensionar pe caz de boală pentru că m-am îmbolnăvit de inimă din cauza problemelor cu banca. Și soția mea este tot pensionară. Și ea a fost operată de cancer la sân în această perioadă, boală ce s-a declanșat tot din cauza stresului cu banca.

Bineînțeles că pensia este mult mai mică față de salariul cu care am luat creditul. Mai exact am 500 lei pensie, iar soția mea 900 lei, iar rata este 1400 lei. Plăteam 670 lei la începutul contractului și acum plătim 1400 lei. Din

fericire sau din nefericire, ne ajută copiii și cuscrii să achităm rata lunară… Pot proba oricând cele menționate mai sus, cu documente!

Vrem să plătim ratele la un curs corect. Am vrut credit în lei, dar m-au înșelat spunându-mi că francul elvețian este cea mai stabilă monedă. Vrem să se facă dreptate! Înainte de a ajunge precum cei care s-au sinucis deja!

#076

Cu toate că nu am rămas niciodată restanțieri, ne îndatorăm în alte părți pentru a onora plata ratei.

Pentru început vreau să vă spun povestea creditului pe care eu l-am contractat în anul 2008, în franci elvețieni.

La acel moment eu și soția am vrut să ne cumpărăm un apartament deoarece la acea dată chiriile erau mari și am zis că ar fi mai bine pentru noi să ne luăm ceva care va rămâne al nostru.

Zis și făcut, am mers la vreo cinci bănci pentru a ni se face oferte de creditare, iar până la urmă ne-am oprit la Otp Bank. Cei de la bancă ne-au făcut oferta, dar ne-au zis că la suma pe care am solicitat-o nu ne încadrăm. Era vorba de circa 40.000 euro. Nu ne încadram decât dacă luam în franci elvețieni. De lei nici nu putea fi vorba, dobânzile fiind la un nivel extrem de ridicat. Țin să precizez faptul că apartamentul pe care l-am luat era de 3 camere, în niciun caz vreo vilă sau un căsoi.

Deci, până la urmă am luat acel credit în franci în următoarele condiții: dobândă variabilă de 5.7% pe 30 de ani, la un curs de vânzare de 2.35 lei/CHF. Toate bune și frumoase la început, ca în orice parteneriat, dar după numai 3 luni suntem înștiințați că ni se mărește dobânda la 6.9%, fără nici cea mai mică explicație. După ce s-a majorat dobânda, treptat începe să crească cursul leu-franc într-un ritm amețitor. Se ajunge efectiv la dublarea cursului față de situația inițială.

Am mers la bancă să vedem ce se poate face, deoarece în 2009, când a venit criza, mie mi-a scăzut salariul cu 40%, iar soției cu 25%, fiind bugetară. Având și doi copii în întreținere nu mai făceam față ratei care ajunsese la

80% din veniturile noastre. Banca a găsit soluții favorabile ei deoarece ne-a păsuit o perioadă plătind doar dobândă, iar diferența s-a adăugat la perioada rămasă.

Până la urmă, această soluție nu ne-a fost favorabilă pentru că ulterior am plătit o rată și mai mare, francul ajungând în ianuarie 2015 la o valoare de circa 4.6 lei/CHF.

Cu toate că nu am rămas niciodată restanțieri, ne îndatoram în alte părți pentru a onora plata ratei. Banca nu ne-a făcut nicio concesie, ba mai mult decât atât, ne-a fost externalizat creditul la o societate cu sediul în Olanda. În condițiile în care Banca Națională a României, prin specialiștii săi, cereau băncilor comerciale să împartă din riscul aprecierii francului, băncile nu au fost dornice să țină cont de absolut nimic.

#077

Am ajuns la mila părinților pensionari care lună de lună ne ajută să nu ajungem în stradă cu copiii de mână!

Suntem M. C. si M. A. și am contractat în anul 2007 un credit garantat cu ipotecă de la Piraeus Bank. Ambii soți fiind bugetari nu ne-am încadrat nici la creditul în lei, nici la cel în euro. Așadar, Piraeus Bank ne-a îndrumat cu succes către creditul în franci elvețieni. Am pornit de la o rată de 860 lei, iar în prezent plătim o rată de 2070 lei. Aproape triplă.

În anul 2010, când ne-au fost diminuate salariile cu 25%, am avut trei restructurări la Piraeus Bank deoarece am fost în imposibilitatea de a ne mai plăti rata și eram în situația de a ajunge cu copiii în stradă.

Atunci, banca, fiind „binevoitoare" în a ne ajuta, ne-a scutit de plata ratelor, dar ne-a impus comisioane de restructurare de trei ori. Asta pentru că restructurarea se făcea doar pe câte 6 luni. Am plătit comisioane 0.01 % pe toată perioada creditului (25 ani: aceasta însemnând 8.95 CHF lunar, adica 107.40 CHF anual ori 25 ani este egal cu 2685 CHF comision pentru prima restructurare de 6 luni), 400 euro pentru cea de-a doua restructurare pe 6 luni și 300 CHF pentru cea de-a treia restructurare pe 6 luni.

Tot în anul 2010, pe fondul scăderii prețurilor la imobiliare, banca ne majorează dobânda cu 2 puncte procentuale ca să putem dormi mai „liniștiți". Mare ajutor ne-a oferit banca impunând comisioane mai mari decât rata! Am ajuns la mila părinților pensionari care lună de lună ne ajută să nu ajungem în strada cu copiii de mână!

#078

Au trecut 8 ani...8 ani în care nu am mai trăit, 8 ani în care am fost umilit, 8 ani în care am fost obligat să muncesc numai pentru bancă. Să nu mai spun că întreaga mea familie s-a îmbolnăvit din cauza stresului.

Numele meu este C. C. I. și sunt un împrumutat în franci elvețieni, client al băncii OTP Bank România.

Nu am știut de existența creditelor în franci elvețieni pe piață până nu am ajuns la ghișeul băncii Otp Bank. Am dorit un credit în moneda națională, dar pentru că nu mă încadram nici în lei, nici în euro, ofițerul de credite m-a sfătuit să contractez un credit în franci elvețieni, cu o dobândă mai mică, asigurându-mă că oricum voi primi lei, exact ceea ce aveam eu nevoie. M-a asigurat că nu există niciun risc, că moneda elvețiană este una foarte sigură și că foarte multă lume beneficiază de aceste credite. După studierea pe piață a acestor credite în franci elvețieni, după vizualizarea tuturor pliantelor băncilor de la vremea respectivă cu privire la creditele în franci elvețieni, am decis să fac acest pas și să contractez un astfel de credit. Până la urmă erau niște credite acordate cu girul Băncii Naționale a României, nu? Iar băncile erau și sunt supravegheate de BNR, nu? Nu aveam vreun dubiu că aș putea să fiu înșelat. Ca cetățean al României, am considerat că pot să am încredere în BNR și în sistemul bancar din România, ideea era doar să aleg ce era mai avantajos pentru mine la momentul acela, deci un credit în franci elvețieni. Riscuri nu erau, pentru că banca așa m-a asigurat, plină de încredere și dornică să mă ajute. Și așa am pus capăt unei vieți liniștite când am avut încredere în sistemul bancar...

În anul 2008, având încredere în sistemul bancar din România și bazându-mă pe informațiile obținute din sistemul bancar românesc, cum că francul elvețian este o monedă foarte stabilă, am contractat un credit în valoare de 76.000 CHF, echivalentul atunci a 160.000 RON, în vederea construirii unei case.

La momentul contractării creditului, rata mea era în jur de 1.000 RON, iar în momentul de față ajunge la 2.000 RON, din cauza creșterii exponențiale a cursului leu-CHF. Până în momentul de față, am plătit 48.500 CHF (40.000 CHF dobânzi + 8.500 CHF din principalul creditului), adică 180.000 RON și mai am de plată, după 8 ani, 67.500 CHF, adică 280.000 RON.

Este normal să platim atât de mult doar pentru că ne-am dorit o casă, pentru că am avut încredere? Oare trebuie să plătim cu viața această înșelătorie? Toate băncile care au vândut credite în această monedă au prezentat francul elvețian ca fiind o valută stabilă. Am avut încredere în sistemul bancar din România, iar acum plătim scump pentru această încredere!

După o perioadă, cursul francului a tot început să crească, rata devenea mai mult decât puteam duce, moment în care am încercat să negociez cu banca, să transform acest credit în lei. Atunci am realizat că am fost înșelat. Banca nu mai era atât de prietenoasă și dornică să mă ajute, ba chiar mi s-a râs în nas, arogant, că mi-am asumat, am semnat, iar creditul nu se poate transforma în lei. Atunci când cursul francului a început să crească alarmant, unde era BNR-ul? Unde erau cei care au lăsat să funcționeze pe piață aceste produse înșelătoare? Unde erau cei care ar fi trebuit să ne apere pe noi,cei care am fost înșelați?

Au trecut 8 ani... 8 ani în care nu am mai trăit, 8 ani în care am fost umilit, 8 ani în care am fost obligat să muncesc numai pentru bancă. Să nu mai spun că întreaga mea familie s-a îmbolnăvit din cauza stresului. Avem încă zâmbetul pe buze și încredere în ziua de mâine doar datorită fetiței noastre de 3 anișori, care ne dă putere să luptăm și să avem încredere că se va face dreptate, deși sănătatea nu ne-o va mai da nimeni înapoi și nici anii pierduți, ani din tinerețea noastră...

Vă menționez că acest credit a fost cesionat în Olanda, la 2 săptămâni după ce am semnat, fără ca eu să fiu înștiințat, deși băncile aveau această obligație legală. Totuși, în aceste condiții, cum a vegheat BNR asupra sistemului bancar din România? O întrebare la care poate, cândva, vom avea și un răspuns!

#079

Am mers de nenumărate ori și am depus diverse cereri către bancă. Am fost ignorată și tot timpul întrebată: „Acum ce mai depuneți, doamnă? Ce mai vreți?”.

Sunt C. D., mamă a doi copii, soție și de curând bunică. Sunt o româncă plecată printre străini, departe de țară, de peste opt ani. Am cutreierat lumea în căutarea banilor pentru a umple vistieria celor mai însetați bancheri! Acest credit în CHF, luat de la Bancpost, mă ține departe de ai mei și de tot ceea ce iubesc. Am lăsat în țară pe cei ce mi-au dat viață, pe bătrânii mei părinți, care vedeau în mine un sprijin la bătrânețe.

Aceste hiene cu chip de oameni mi-au răpit liniștea și speranța și au pus în jurul gâtului nostru un jug greu de purtat.

Am lipsit din viața copiilor mei care au crescut fără mine! Am lipsit de la aniversările lor! Am lipsit de sărbători atunci când toate familiile se reunesc și mamele fac pregătiri după datina străbună! Am lipsit de lângă fiica mea atunci când a devenit la rândul ei mamă! Am ratat bucuria de a fi bunică, să îți ții nepoțica în brațe, primul zâmbet, și lista continuă…

Am fost înșelați și cei vinovați trebuie să plătească pentru că așa cere dreptatea! Unde este dreptatea, dreptatea din țara lui Cuza Vodă?

Am luat creditul în franci elvețieni de la banca Bancpost, în anul 2007. Am încercat de nenumărate ori să purtăm un dialog, să deschidem o negociere pentru a găsi o soluție care să mă ajute să ies din impas. Am mers de nenumarate ori și am depus diverse cereri către bancă. De fiecare dată răspunsul lor venea la fix 30 de zile și era același răspuns tip de fiecare dată. Am fost ignorată și tot timpul întrebată: „Acum ce mai depuneți, doamnă? Ce mai vreți?”.

În 2007 cursul era 1.9 lei/CHF, iar astăzi…4.25 lei/CHF! Unde este stabilitatea care ne-a fost vândută de bancheri? Ce piață a supravegheat BNR-ul? Ne dorim ca cineva să audă strigătul nostru de disperare, să ne vadă necazurile și să ne facă dreptate!

#080

Am ajuns să ne aducă părinții mâncare, pentru că noi toți banii din salariu îi folosim pentru a achita rata la bancă.

Sunt una dintre zecile de mii de persoane cu credite în franci elvețieni. În anul 2008 ne-am dorit să achiziționăm un apartament pentru că urma să avem un copil și ne gândeam să fim o familie fericită.

Am mers la Credit Europe Bank și am solicitat un credit în euro (de credit în lei nu te puteai apropia la vremea aceea, dobânzile fiind de 17-18%), dar ofițerul de credite ne-a spus că nu ne încadrăm, punându-ne în vedere achiziția unei credit în franci elvețieni, aceasta fiind, după spusele dumnealor, cea mai stabilă monedă.

Am contractat un credit ipotecar de 122.500 franci elvețieni pentru un apartament cu 2 camere în București, pe o perioadă de 30 ani. Banca a virat banii în lei, nu am văzut niciodată franci.

La vremea aceea 1 franc elvețian era 2.2 lei. Rata era suportabilă, în jur de 1300 lei, dar acum, după explozia cursului, am ajuns să plătim 3100 lei/lună!

Este peste puterile noastre! Eu și soțul meu lucram doar pentru a achita rata. Avem și o fetiță de 7 ani care merge la școală. Nu știu cum să îi explic că nu îi pot cumpăra ceea ce are nevoie, că trebuie să dăm toți banii la bancă pentru a plăti casa, altfel ajungem să locuim în stradă. Povara acestui credit nu este doar pe umerii familiei mele, este și pe cei ai părinților noștri, care în loc să fie liniștiți la bătrânețe trebuie să lucreze suplimentar pentru a ne ajuta pe noi. Am ajuns să ne aducă părinții mâncare, pentru că noi toți banii din salariu îi folosim pentru a achita rata la bancă. Cu mare dificultate, totuși, reușim să fim la zi! Până acum am plătit 25% din valoarea creditului.

#081

Înțelege cineva senzația?

Povestea mea e simplă și poate fi spusă în câteva cuvinte. Însă încărcătura interioară a ultimilor 8 ani o puteți simți doar prin empatie. Am plătit fiecare rată. Am lucrat mult, mi-am neglijat sănătatea, iar timpul la care copiii aveau dreptul a fost redus... asta doare cel mai tare! Am făcut toate astea pentru că așa am înțeles eu că trebuie să faca un tânăr pentru copii, soție și părinți.

Vreau doar să am șansa să continui câte zile mi-o mai îngădui Domnul! Să-mi cresc copiii, să-i pregătesc pentru viață, să am grijă de părinți la bătrânețe, să călătoresc pe Pământ!

Am contractat în august 2008 un credit de 123.000 CHF, echivalent 78.000 euro. Am achitat până în prezent 40.000 euro. Am pornit cu o rată de 1300 de lei, iar în prezent achit 2600 lei.

Înțelege cineva senzația? Ceea ce a trebuit să fac în acești ani pentru a putea duce această rată, timp în care tu plătești, iar datoria ta față de bancă crește constant? Au trecut anii și se simte! Încep să se „clatine" răbdarea, inima… capul!

#082

Televiziunile, radio-ul și internet-ul vuiau de reclame la aceste credite, fiind prezentate ca cele mai sigure și avantajoase împrumuturi.

În anul 2008, având casa ridicată „în roșu" (cu banii primiți ca dar de nuntă și cu ajutorul părinților) și dorind să finalizăm lucrările și să ne mutăm în locuința proprie, am decis că este necesar să ne împrumutăm la o bancă.

Prin urmare ne-am prezentat la banca Volksbank, sucursala Alba-Iulia, pentru a solicita informații despre modalitatea în care putem lua un credit pentru a finaliza locuința amintită. În perioada aceea primeai fluturași și

pliante cu ofertele extraordinare de creditare la colț de stradă...

În cadrul discuțiilor ni s-a transmis că, la salariul pe care îl avem, singura monedă în care „ne calificăm/încadrăm" era francul elvețian, în acestă monedă fiind cel mai avantajos împrumut. Francul, despre care nu știam absolut nimic, ne-a fost prezentat ca o monedă stabilă, care de mult timp a rămas la valoarea de 2 lei, fiind mai stabil chiar decât euro. Televiziunile, radio-ul și internet-ul vuiau de reclame la aceste credite, fiind prezentate ca cele mai sigure și avantajoase împrumuturi.

Fiind în luna iulie a anului 2008, ni s-a spus să ne grăbim deoarece în scurt timp nu va ma fi posibilă creditarea în această monedă... Prostuții de noi, fără să ne gândim la motivele pentru care nu mai era posibilă creditarea în franci elvețieni, ne-am grăbit cât am putut pentru a finaliza actele care aveau să ne asigure o sclavie lungă și sigură la stăpânul numit bancă.

Am împrumutat aproximativ 65.000 CHF care reprezenta echivalentul a 40.000 euro (de fapt toate calculele se raportau la euro și nu la franc). Practic, la acel moment, am împrumutat 140.000 lei.

La sfârșitul anului 2012 am avut inspirația să solicit (prin proces) băncii eliminarea comisionului de risc care reprezenta 1/3 din valoarea ratei, astfel încât plata ratelor a devenit din nou suportabilă. A venit fatidicul 15 ianuarie 2015 când cursul valutar a explodat. Iar rata a crescut din nou.

Între timp, Banca Transilvania, care a cumpărat Volksbank-ul, a venit cu o ofertă prin care creditul existent în CHF ar fi putut fi transformat în LEI sau EURO. La momentul mai 2015, când Banca Transilvania a venit cu o astfel de ofertă, valoarea ratelor plătite împreună cu soția era de aproximativ 100.000 LEI.

Oferta Băncii Transilvania, cu reducerile mult trâmbițate în presă, suna cam așa:

- pentru conversia creditului în euro, valoarea propusă era de aproximativ 40.000 euro.
- pentru conversia creditului în lei, valoarea propusă era de aproximativ 170.000 lei

Ambele oferte veneau la pachet cu o serie de articole/amendamente care nu aveau nici o legătură cu un contract de credit (ex: renunțare la orice pretenții/litigii trecute, prezente sau viitoare; un alt articol spunea că clauzele contractului au fost negociate în condițiile în care nimic nu a fost negociabil).

Sincer, după ce am plătit în 7 ani 100.000 de lei nu mi s-a părut echitabil să semnez un nou contract care să mă aducă în aceeași situație cu cea din 2008 (de a împrumuta 40.000 euro). Practic, banca îmi cerea să renunț la 7 ani de rambursare. Prin urmare am refuzat această ofertă.

Acum ne aflăm în anul 2017. La acest moment am achitat aprox. 140.000 lei. Conform calculelor băncii, și aplicând cursul valutar al Băncii Transilvania din data curentă, aș avea un sold de aproximativ 210.000 LEI. Dacă însă calculez suma totală pe care o voi rambursa la sfârșitul perioadei de creditare aceasta ajunge la aproximativ 400.000 lei. Totuși, să iei un credit de 140.000 de lei pentru ca apoi să înapoiezi 400.000 lei este mult prea mult. Numai gândul acesta și ajungi să dai în depresie.

Noi suntem oameni simpli care ne-am dorit doar să realizăm finisajele la casă, cu instalații și izolare etc., să ne mutăm și să trăim în tihnă în căminul nostru. Acum stăm și ne uităm la toate acestea care încet-încet se degradează și își arată vârsta. În paralel, însă, realizăm cum în fiecare zi plătim tot mai mult și mai mult... iar acest „mai mult" parcă nu se mai sfârșește.

#083

Pentru mine fiecare zi care trece e încă o zi în care mă gândesc cum să fac, ce să mai încerc sau de unde să mai tai ca să pot strânge banii pentru rata lunară!

Sunt din Ploiești și în anul 2008 am contractat un credit de la Banca Românească în cuantum de 92.000 CHF pentru cumpărarea unui apartament.

Pentru mine fiecare zi care trece e încă o zi în care ma gândesc cum să fac, ce să mai încerc sau de unde să mai tai ca să pot strânge banii pentru rata lunară! Inițial plăteam aproximativ 1200 lei, iar în prezent achităm 2200 lei rata lunară pentru apartamentul în care locuim eu, soțul și copilul.

Nimeni nu se gândea că o să ajungem la ceea ce este astăzi: o povară!

Banca ne tratează ca pe ultimii oameni. Nu o interesează absolut nimic, nu stă la discuții, nu acceptă amânare! Nu mai găsesc nicio soluție!

#084

Pentru a achita creditul lunar fac eforturi deosebite, diminuând frecvent rația copiilor. Pe întreaga perioadă contractuală, relația mea cu banca a fost una aproape inexistentă.

Am contractat în anul 2007 un credit în franci elvețieni de la banca OTP Bank, sucursala Focșani, în valoare de 90.000 CHF (aproximativ 160.000 lei) pentru achiziționarea unui apartament cu 4 camere în aceeași localitate. La data contractării a fost stabilită o rată de 500 CHF (aproximativ 1000 lei).

Ulterior, francul a crescut, iar în prezent am ajuns să achit aproximativ 2000 lei, în condițiile în care venitul familiei este de 4000 lei și am în întreținere 3 copii cu vârste cuprinse între 1-6 ani. Pentru a achita creditul lunar fac eforturi deosebite, diminuând frecvent rația copiilor. Sunt manager pe partea de resurse umane și țin să vă menționez că în prezent am un sold de 82.000 CHF, adică peste 80.000 euro.

Pe întreaga perioadă contractuală, relația mea cu banca a fost una aproape inexistentă. Deciziile unilaterale ale băncii de modificare a dobânzii numai în sens crescător, lipsa de disponibilitate la renegociere a condițiilor contractuale, lipsa de disponibilitate în aplicarea unor decizii erga omnes obținute în instanță, externalizarea creditului către entități financiare din străinătate fără ca eu să am restanțe și fără a fi notificat, sunt numai câteva exemple!

Aduc în discuție lipsa de discernământ și compasiune a băncilor care, în loc să își renegocieze creditele cu clienții și să susțină astfel țara în care își derulează afacerile și care le-a adus un profit considerabil, sunt dispuse foarte ușor să vândă creditul la diverși recuperatori de creanțe pe sume reprezentând, cel mai adesea, doar 5-10% din valoarea soldului.

Toate aceste nedreptăți au erodat în timp sănătatea personală și șansa la o viață normală, respectiv posibilitatea de a-mi trata corespunzător unul dintre copii care suferă de sindromul Williams.

#085

(...) aducând familia subsemnatului în pragul falimentului, al depresiei și al resemnării.

Sunt, alături de alte mii de români, unul dintre cei care au optat, în vara lui 2008, pentru un credit în franci elveţieni. Sunt titularul unui credit de 56.000 de franci elveţieni luat de la Bancpost şi ţin să menţionez că, alături de mine, codebitori sunt soţia şi părinţii. Prin urmare, toţi membrii familiei ne-am pus vieţile gaj pentru un credit de nevoi personale cu ipotecă pe 30 de ani, pentru un scop cât se poate de simplu și de normal – mi se părea la momentul acela - de a avea o casă a noastră, o familie aflată la început de drum, cu un copil care avea la acea vreme vârsta de doi ani.

Povestea a început ca a oricărui alt tânăr entuziasmat că va avea un cămin pentru el și familia lui, dar cu posibilităţi materiale care nu-i permit să facă achiziţia mult dorită cu banii jos: cu alergături de la o bancă la alta, întâlniri și simulări cu ofiţerii de credit, în căutarea ofertei celei mai avantajoase. Neam oprit la Bancpost care ne-a prezentat produsul bancar îmbrăcat în culori roz, creditul beneficiind și de nişte condiţii avantajoase: fără avans, fără comision de acordare, cu o perioadă de graţie de trei luni, plus că era singura bancă la care suma acordată ne permitea achiziţia apartamentului.

Nu suntem speculanţi imobiliari, nu am căutat că cumpărăm vreo vilă cu piscină, ci am făcut acest credit pentru a ne permite un apartament într-un bloc ceaușist, la ultimul etaj, construit în anul 1978. Nici suma nu ne permitea altceva, cei 56.000 de franci elveţieni fiind, la acea vreme, echivalentul a aproximativ 35.000 de euro, la o paritate euro/franc de 1,6, la acea dată.

Nimeni nu anticipa atunci criza financiară care avea să izbucnească peste doar câteva luni, niciun ofiţer de credit nu ne spunea despre creditul în franci că ar fi vreun produs „defectuos", ci dimpotrivă, ne era prezentat ca soluţia cea mai avantajoasă și singura în care ne încadram ca nivel de venituri și grad de îndatorare. Ne-am lăsat convinși și am semnat contractul de credit pe 30 de ani, la o rată de 310 franci elveţieni, echivalentul a aproximativ 800 lei, la un curs de acordare de 2,6 lei. Am semnat conștienţi că va fi o povară, dar una suportabilă și asumată, așa cum stăteau lucrurile la acea dată.

Au trecut câteva luni de plată, după care, la începutul lui 2009, a venit anunțul făcut de fostul președinte Traian Băsescu, la oră de maximă audiență: România intra oficial în recesiune. Întâmplător, în aceeași zi voiam să plătesc rata, iar cursul o luase razna. Nicăieri nu mai găseai franci elveţieni la vânzare, ci doar la cursul băncii, care în acea zi trecuse de la 2,7 la peste 4,5 lei, întrecând până și moneda euro. Nu am văzut atunci pe nimeni care să oprească această speculă: nici Președinția, nici BNR, invocând regulile capitalismului și ale apartenenței noastre la Uniunea Europeană.

De atunci, visul unei tinere familii de a avea o casă s-a transformat într-un adevărat coșmar. De la o rată de aproximativ 800 de lei, aceasta a sărit brusc la peste 1.100, cursul stabilizându-se o perioadă pe la 3,9 lei.

Au urmat ani de chinuri, de cereri de restructurare, după care a venit cel deal doilea șoc: anunțul Băncii Naționale a Elveției de a lăsa cursul liber, după o perioadă în care îl plafonase la un curs de 1,2 franci pentru un euro. Rata, și așa insuportabilă, a urcat din nou, de la cca 800 la 1380 lei.

Astfel, de unde negociasem un credit la o dobândă de 6%, am ajuns să plătim o rată cu 70% mai mare, aducând familia subsemnatului în pragul falimentului, al depresiei și al resemnării.

Spun doar atât: dacă un singur român are de suferit de pe urma unei crize, de orice fel, autoritățile au datoria să intervină. Iar evoluția unei valute, în sensul aprecierii cu cel puțin 70 la sută față de nivelul contractat, într-o perioadă relativ scurtă, poate fi considerată o astfel de situaţie de forță majoră. Aceasta pune în pericol nu doar viețile miilor de împrumutați, ci și ale familiilor acestora, codebitori de drept sau de nevoie, doar pentru că povara riscului valutar este suportată în totalitate de debitori și în nicio măsură de către bănci.

#086

Am realizat atunci că nu le pasă, că pot să mor sau să trăiesc, ei trebuie să încaseze. Punct.

În anul 2004, după 6 ani de căsnicie, am divorțat. Prin sentința de divorț mi-a fost încredințată spre creștere și educare fiica mea. Am plecat cu copilul meu în brațe considerând că pentru evoluția ei ulterioară liniștea și stabi-

litatea constituie piloni esențiali în formarea personalității viitoare. Lucram într-o instituție publică, am închiriat un apartament, am zis că ne putem găsi liniștea. Dar viața cu chirie este grea în România pentru o femeie singură. În perioada aceea proprietarii creșteau chiriile de la trimestru la trimestru, o femeie cu un copil nu se muta din casă în casă bătând din palme. Bugetul era limitat, nu puteam accepta creșterile tot timpul. În plus, copilul trebuia să aibă un loc stabil pentru că începea școala....

În contextul acesta, au apărut reprezentantele Bancpost în cadrul instituției noastre (prin această bancă ni se virau salariile) și au început să ne povestească despre minunatele lor oferte: cât de ușor îți iei o casă prin ei, câte facilități ne pot oferi dată fiind calitatea pe care o avem de clienti ai lor etc.

Am îndrăznit să visez că pot să îi ofer copilului meu stabilitatea unui cămin. Un apartament confort 2, cu 2 camere în Ploiești, 40 mp. Eram în anul 2007. Era singura mea variantă: erau extrem de amabili, îmi luau în calcul al 13-lea salariu, tichete de masă, erau „prietenii mei". Au făcut orice ca să mă prindă în această capcană: nu mi-au făcut nici măcar asigurare de viață.... Ulterior am înțeles că dacă eu mor, copilul meu rămâne pe drumuri și cu datorii pe cap. Din acest motiv m-am bucurat când s-a adoptat legea dării în plată....

Nu vă pot exprima în cuvinte cât de mult m-au „ajutat" ca să-mi acorde acest credit. Au venit cu un evaluator care mi-a supraevaluat apartamentul astfel încât ei să îmi ofere credit în cuantum de 75%. Nu au solicitat nici măcar avans pentru acest credit. Într-un final, mi-au acordat 59.000 CHF. Am crezut că visez când am putut să-i spun copilului meu că avem și noi un cămin, că putem spune că suntem acasă. Nu îmi trebuiau franci. Antecontractul cu doamna de la care am cumpărat apartamentul este în lei, am consemnat cu banca acest antecontract în lei, contractul de vânzare-cumpărare cu ipoteca pentru Bancpost a fost încheiat în lei. Doar creditul meu era în CHF. Pot susține cu documente ceea ce vă scriu.

Am achitat constant creditul, cu responsabilitate maximă. Însă, vine anul 2010. Guvernul Boc ne diminuează salariile: fără tichete de masă, fără al 13-lea salariu, cu 75% din salariul meu. Greu, extrem de greu. Prin Ordonanța 50/2010, Bancpost îmi face o „ofertă" ca urmare a implementării ordonanței care, surpriză, genera o rată mai mare decât cea de dinainte.

Am purtat discuții, am încercat să le prezint situația: în opinia mea eram doi parteneri pe termen lung în acest contract. Am realizat atunci că nu le pasă,

că pot să mor sau să trăiesc, ei trebuie să încaseze. Punct.

Am plecat în sistemul privat. Am luptat să pot să achit rata și să pun pe masa copilului meu o masă caldă. M-au ajutat părinții din pensiile lor, m-au ajutat prietenele cu hăinuțe de la copiii lor. Greu, extrem de greu și asta doar pentru că am vrut să asigur copilului meu un spațiu numit „acasă".

Am muncit și muncesc pe rupte și, în acest timp, copilul meu creștea singur. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a binecuvântat cu un copil de excepție, care are rezultate foarte bune la școală, care a intrat la liceu cu 10, care mă motivează să lupt. Dar este un copil care nu are satisfacțiile normale vârstei, care trăiește cu frustrări. Despre asta este povestea mea, despre copii care își văd părinții cum se luptă în țara lor, cum sunt sclavi în țara lor. Și știți care vor fi consecințele: vor pleca unde vor vedea cu ochii. Asta să fie oare soarta acestei țări? Eu încă sper că nu așa va fi.

#087

Abia mai supraviețuim.

Nu mă gândeam vreodată că o să ajung să vă scriu. Întotdeauna mi-am rezolvat problemele fără să deranjez pe cineva, însă de această dată nu am altă soluție. Sunt un debitor în franci elvețieni și vreau să vă expun succint situația creditului meu.

În anul 2008 am contractat un credit de nevoi personale garantat cu ipotecă, în valoare de 140.000 CHF, pentru o perioadă de 360 luni. Adică pe viață! Pentru a avea o rată cât de cât rezonabilă care să ne permită să și trăim. Însă, în situația de față, după aproape 9 ani de rate, de 2 ani încoace dublate, abia mai supraviețuim. Da, pot să-mi imaginez reacția voastră (pentru că am auzit-o și de la șeful meu): „Și ce să îți fac? Te-am pus eu să iei credit?". Nu m-ați pus nici dumneavoastră, nici șeful meu și nici nimeni altcineva să iau acest credit, însă nu am vrut decât un cămin pentru copilul pe care ni-l doream. Și nu aveam altă soluție. Părinți bogați nu aveam. Activități ilegale nu desfășurăm.

La momentul acordării creditului, cursul de schimb era 2,3175 lei/CHF. La un sold de 140.000 CHF, asta înseamnă că am împrumutat 325.000 lei echivalent în franci elvețieni. Până în prezent am achitat către bancă cca.

250.000 lei, iar la cursul actual aș mai avea de plată cel puțin 510.000 lei. Prima rată era de aproximativ 1600, astăzi rata este de 2800 lei.

Cu toate acestea, nu am întârziat decât cu o singură rată. Ne privăm de aproape tot ca să putem plăti, însă ne-am zis: „am împrumutat o sumă de bani, suntem conștienți că trebuie să ne achităm datoria". Dar cât să mai plătim? În momentul de față, după ce am achitat către banca 75% din datorie, mai avem de achitat încă o dată și jumătate din cât am primit.

#088

Când am solicitat băncii sprijinul, prin numeroase cereri...

În cele ce urmează vă voi prezenta situația mea, în calitate de debitor al OTP Bank, folosind o scurtă paralelă între anul de grație 2008 și prezent.

Astfel, în anul 2008 eram angajata de succes a unei companii multinaționale, cu un salariu bun, fără copii și alte obligații. Am achiziționat un teren și am accesat un credit în CHF pentru a începe construcția unei case (casă pe care nu am terminat-o). Menționez că, la acel moment, cursul de schimb era 2.10 lei/CHF, iar eu mai aveam un credit în derulare, de aproximativ 15.000 euro. Cei de la OTP, ca niște rechini ce miros sângele, ne-au ademenit să refinanțăm și acel credit, expunându-ne cu argumente ce păreau credibile pentru omul non-finanțist, stabilitatea monedei elvețiene. Prin urmare, nu am luat un credit de 120-130.000 franci elvețieni, după cum aveam nevoie, ci am făcut și o refinanțare pentru creditul pe care îl aveam în euro, ajungând la aproximativ 170.000 CHF care aduceau cu sine o rată de 1000 CHF/lună (aprox. 2000 lei) - mai mult decât rezonabilă la acea vreme.

Lucrurile s-au schimbat între timp și, odată cu dublarea francului elvețian, am ajuns să trăim 4 persoane (eu, soțul meu și cei doi copii) din 1000 lei, în timp ce din veniturile noastre de 5000 lei am ajuns să achităm 4000 lei rată lunară către bancă. Fără a intra în detalii referitoare la dificultățile și frustrarea de a vira către banca 80% din venituri, refuzându-le multe copiilor, pe care am reușit să îi creștem doar cu sprijinul părinților, am reușit cu greu să facem față aproape 2 ani de zile acestei situații.

Când am solicitat băncii OTP sprijinul prin numeroase cereri, mi-au oferit fantastica reducere de 1% a dobânzii, care însemna să platim cu câțiva franci mai puțin dintr-o rată de 1100 CHF și, cu sfidarea tipică celui ce se știe cu spatele asigurat, mi-au spus că în OTP nu se va obține mai mult de atât și că aș face bine să „profit" de oferta lor.

Între timp, creditul a fost transferat către o firmă de recuperare tot din trustul lor (OTP Faktoring), în niște condiții pe care mintea mea de absolventă de drept și masterand în Economie nu le poate înțelege. Dintr-un credit de 170.000 CHF din care am achitat 7 ani ratele lunar, mă mândresc în prezent cu un credit de 190.000 CHF.

Pe scurt, pentru noi cei „prostiți" cu eleganță de bănci, speranța de a reveni la o viață normală și decentă poate să provină doar din două direcții: un câștig aberant și stupid la Loto pe care cu ochii închiși l-aș folosi pentru a scăpa de credit (varianta complet nerealistă) sau dintr-o soluție la nivel legislativ.

#089

Nu vă cer decât să închideți ochii și să vă imaginați un film: vă dau lacrimile?

În anul 2008, pentru că locuiam în casa soacrei mele (construită în anii'70), casă în care crăpaseră pereții și tavanul, iar pe la tocul geamurilor intra ploaia și zăpada, am hotărât să facem un credit de nevoi personale pentru a o renova – condiții decente, nu vă imaginați cine știe ce lux. Așa că am mers pe la mai multe bănci care nu ne dădeau mai mult de 40.000 lei – această sumă nefiind suficientă pentru a acoperi următoarele: consolidare 5000 lei, tencuit exterior-interior 7500 lei, izolație 2500 lei, acoperiș 20000 lei, geamuri și uși 10000 lei, centrală termică 6500 lei – extrem de necesară, având un copil de 3 ani foarte bolnăvicios, cu probleme la plămâni, astm bronșic, cu care ajungeam la 2-3 săptămâni la spital cu mașina altora (ce să zic, calvar, nu vă puteți imagina) - și o amărâtă de Dacia Nova (din 2001), 10000 lei, necesară, deci nu un lux.

Singura bancă care ne oferea mai mulți bani era Piraeus Bank – ne ofereau 63 000 lei – numai că oferta era valabilă doar în franci, în lei nu ne ofereau decât suma amintită mai sus. Așa că am luat un credit de nevoi personale în

valoare de 32000 CHF cu o rată de 950 de lei pe lună (425 CHF).

Ne-a lovit blestemul. La nici un an a crescut dobânda și rata a ajuns până la 1200 lei. Mai mult, în 2010 ne-au fost reduse cu 25% salariile: eu – cadru didactic, soțul – pompier, bugetari amândoi și deci gaură în buget de 500 de lei, iar rata a explodat la 1800 lei, în condițiile în care noi câștigam amândoi 3000 de lei. Rata 1800 lei plus lumină, apă, lemne, telefon și net, probleme de sănătate cu copilul, alte probleme grave de sănătate ale mele (celule precanceroase pe col uterin care presupuneau analize, intervenție, tratament, vizite dese la doctor din provincie la oraș – navetă, iar analizele nu sunt ieftine: 300-500 lei o analiză etc. A durat vreo 3 ani chinul acesta).

Între timp mi-am pierdut și tatăl – cancer – nu am reușit să-l salvez, neavând bani nici pentru deplasarea la spital, darămite pentru tratamente pentru a-i lungi sau salva viața.

Am trăit ani de calvar, ani în care plângeam noaptea să nu ne vadă copilul și ne întrebam cu ce am greșit. Pentru că nu ne descurcam cu toate, am mers la bancă pentru o rearanjare a ratelor, singura ofertă era restructurare pe 6 luni. Adică le dădeam 220 CHF pe lună (doar dobânda) fără să ne spună alte urmări, deși în disperarea noastră nu o dată am întrebat care sunt acestea.

Am făcut 3 restructurări în 2011-2012, la ultima așa-zisă păsuire a băncii aflând cu stupoare că ne-au lungit nu numai perioada cu încă 3 ani, dar ne-au și adăugat 3000 de franci la sold, așa că în ianuarie 2013 aveam de plată 31000 de franci, adică în 5 ani nu achitasem decât 1000 de franci din principal. Ani în care aș fi vrut să am un al doilea copil, dar nu s-a putut pentru că am crescut banca – așa cum îmi place mie să spun – sarcastic, bineînțeles. Cum vi se pare dacă ar fi povestea dumneavoastră?

Nu vă cer decât să închideți ochii și să vă imaginați un film: vă dau lacrimile?

Semnează o mamă (38 ani) obosită și disperată că nu-i poate oferi copilului, foarte bun în toate privințele, un trai decent și bine meritat.

#090

Este mult și să numeri anii de când suntem striviți de această povară, dar să-i mai și trăiești?!

Scriu cu speranța că se va restabili dreptatea, cinstea și adevărul.

Creditarea populației în franci elvețieni a fost facută fără ca băncile să atenționeze asupra dimensiunii riscului valutar, mult mai mare decât în cazul altor valute în care se acordau credite. Ne-au ademenit prin dobânda mică la aceste credite, fără a ne avertiza că dobânda mică ascunde un risc valutar imens. Din contră, aveau argumentul stabilității acestei valute, lucru care s-a dovedit a fi un neadevăr. Nu a fost îndeajuns că ne-au vândut această valută, dar au avut grijă să împăneze contractele de credit și cu o mulțime de clauze ce îi făceau imuni la riscuri, toate fiind puse în cârca noastră.

Prin mecanismul creditării în franci elvețieni am ajuns să plătim o rată ce a crescut de la 1900 lei la 3800 lei în decurs de câțiva ani. Dacă la acordarea creditului munceam o lună să ne achităm rata la bancă, acum muncim 2 luni pentru a ne achita aceeași obligatie. Ce face banca să merite o sumă dublă pentru același serviciu? Nimic! Vă răspund eu. A făcut în 2006-2008 când a acordat aceste credite. Ne-au spus că este cea mai bună variantă pentru creditul ipotecar. Da! Așa este! Însă a omis să spună că este cea mai bună variantă pentru bancă, nicidecum pentru client.

Cât de mârșav trebuie să fii să crești dobânda la credit în timp ce valuta creditului se hipervalorizează? Cât de mârșav trebuie să fii să ceri o dobândă de 7% la creditele în franci elvețieni și să acorzi astăzi credite în lei cu dobândă de 4%?

Aceste credite în franci elvețieni ne-au făcut sclavi în țara noastră, muncim numai pentru a plăti rate duble la bancă, de ani de zile. Este mult și să numeri anii de când suntem striviți de această povară, dar să-i mai și trăiești?!

A ajunge lună de lună să aduni bani de la toată familia - părinți, socri, frați - ca să poți plăti ceea ce în urmă cu 8 ani plăteai fără probleme, ar trebui să ridice multe semne de întrebare.

#091

Am preferat să stăm în frig, în cele mai vitrege condiții, ne-am împrumutat la rude numai să reușim să achităm rata la bancă.

În anul 2006, deoarece la 40 ani ne-am dorit, ca familie, să ne facem o casă, am cerut tuturor băncilor oferte de credit pentru a-l alege pe cel și cea la care ne puteam încadra ca plafoane (în funcție de venituri, tip de credit, monedă, perioadă de rambursare) și așa am ajuns să fim acceptați de OTP Bank, cu oferta lor de credit nevoi personale garantat cu ipotecă, în valoare de 93.000 CHF, pe o perioadă de 15 ani, cu o rată lunară de 840 CHF (aproximativ 1700 lei).

În anul 2008, când a lovit criza, atât eu cât și soțul meu am rămas fără serviciu și, cu toate acestea, deși avem un copil, am preferat să stăm în frig, în cele mai vitrege condiții, ne-am împrumutat la rude numai să reușim să achităm rata la bancă. În acele timpuri grele pentru țară, știți cum ne-a tratat banca? În condițiile în care dobânda era de 7% (3.13% marja + 3.87% Libor), scăzând Libor-ul la -0.2%, ei și-au mărit marja de la 4% la 6.8% și au profitat de clauzele abuzive stipulate în contractele emise de ei și avocații lor, împotriva noastră, oameni de bună-credință și fără o pregătire financiară, oameni care nu am fost lăsați la acea vreme nici să consultăm un avocat.

De-a lungul celor 10 ani, am tot contactat banca pentru a găsi o metodă de a schimba creditul din această valută ucigătoare în lei. N-am avut niciodată un răspuns din partea lor. Am încercat să aflăm dacă ne-au externalizat creditul: niciun răspuns. Am recurs la ajutorul unui expert contabil și avocat pentru a da banca în judecată (deși toate acestea duc la costuri suplimentare). Constrânși de situația foarte grea pe care o avem, într-un final, șantajați de termenul limită la care aplicau clienților săi o nouă formă de contract cu novație și tranzacție (și aceasta având clauze abuzive), am semnat acel nenorocit de contract prin care s-a modificat rata lunară din 838 CHF în 2727 lei.

Înainte de a semna contractul am cerut sprijinul avocatului, ANPC-ului (instituție a statului care a câștigat procesul cu efecte erga omnes împotriva OTP Bank), Avocatului Poporului, BNR-ului, trăgând semnale că încă o dată băncile își bat joc de noi, clienții. Nu au acționat.

La vârsta de 50 ani să rămâi fără nimic...acest gând duce la demoralizare, chiar și mai rău! Noi, oameni simpli și cinstiți, care ne chinuim să lăsăm în urma noastră un bun copilului ca să știe că nu am trăit degeaba pe lumea asta...

#092

Nu trăim într-o țară în care contează doar capitalismul salbatic. Suntem cu toții cetățeni care avem dreptul la un trai mai bun, fără a fi forțati de un sistem să ne vindem viața doar pentru că am semnat și, apoi, ei, în baza unui contract, au făcut orice au vrut. Există bun simț. Există Dumnezeu.

Numele meu este D. B., sunt din București și mă număr printre cei care au credite în franci elvețieni.

Vă prezint povestea mea pentru a vă aduce la cunoștință experiența noastră de viață din ultimii 9 ani în relația cu băncile.

În mai 2007, căsătorită recent și urmând a avea un copil, am făcut un credit ipotecar pentru un apartament cu 2 camere semi-decomandat în București (bloc din 1969) la prețul de 70 000 euro. Raiffeisen, banca cu care am decis să semnăm contractul, ne-a informat că suma de care aveam noi nevoie (52 500 euro) o putem avea doar în CHF. Restul de bani erau strânși de noi.

Creditul ne-a fost acordat pentru 25 de ani cu o dobândă de 4.9% (la vremea respectivă nu erau defalcate Libor-ul și marja băncii; era cunoscut însă că Libor-ul era în jur de 2,4%).

Cursul în mai 2007 era de 2.1 lei/CHF. Rata în lei la vremea respectivă era de aproximativ 1300 lei (incluzând și comisionul anual de administrare care trebuia plătit anual și îl depuneam lunar în cont, în mod fracționat, cu titlu de economisire).

În 2010 a apărut OUG 50/2010 care a «reglementat» dobânzile contractuale

prin defalcarea marjei băncii de Libor, vizibil clar în contract și indexat la 3 luni. Nu am semnat acel act adițional, de altfel nu m-a chemat nimeni la bancă pentru modificarea contractuală, ci a fost considerat ca acceptat tacit. În același timp, banca a decis unilateral să crescă marja la valoarea de 6.21% la care s-a adăugat indicele Libor la valoarea din 2010 (0.2%). Per total, rata dobânzii a ajuns la 6.4%. În ce bază a crescut banca marja de la 2,4% la 6.2% este o întrebare la care nu am primit răspuns.

În anii care au urmat cursul a crescut progresiv, iar rata dobânzii s-a micșorat doar datorită scăderii nivelului indicelui Libor la valori negative. În acest moment, rata mea lunară este 2500 lei, dublu față de momentul semnării contractului.

În 2015 am încercat în nenumărate rânduri să găsim o cale de negociere cu banca. Toate au fost soldate cu un refuz categoric de a împărți cumva povara creșterii cursului și a dobânzii. Am trimis nenumărate adrese și sesizări la bancă, nu mi s-au acceptat decât notificări scrise. În agenție mi se spunea că nu sunt ei în măsură să negocieze contracte și trebuie să depun totul în scris.

BNR spune că a încurajat cetățenii să negocieze contractele cu băncile – situație ce urma a fi tratată diferit de la caz la caz. M-am înscris într-o asociație de protectie a consumatorilor și am participat la negocierea de grup soldată cu un refuz unanim de negociere din partea băncilor.

Din nefericire (iar acest lucru nu poate fi imputat băncilor), valoarea imobilelor pe piață a scăzut iar astăzi, dacă vreau să îmi vând apartamentul pentru un nou start, mă vad nevoită să vin cu 20000 de euro de acasă pentru a-mi achita creditul. Așadar, sunt prinsă într-un laț din care nu pot ieși. Desigur, veți spune că nimeni nu a anticipat criza și evoluția pieței imobiliare. Așa este! Dar, în egală măsură, am fost forțată să iau acest credit ca singură alternativă posibilă pentru mine. În egală măsură mi s-a spus de către ofițerii băncii că francul este o monedă stabilă și că nu sunt riscuri pe termen lung. Vă întreb pe dumneavoastră: este corect?

Nu trăim într-o țară în care contează doar capitalismul sălbatic. Suntem cu toții cetățeni care avem dreptul la un trai mai bun, fără a fi forțati de un sistem să ne vindem viața doar pentru că am semnat și, apoi, ei, în baza unui contract, au făcut orice au vrut. Există bun simț. Există Dumnezeu.

#093

Cum ne explicăm atunci că doar 7 bănci din cele aproximativ 35 au acordat astfel de împrumuturi, celelalte refuzând acest produs?

În anul 2008, pentru a-mi satisface cea mai simplă nevoie locativă – achiziția unei garsoniere într-un oraș din zona Moldovei - am contractat de la Raiffeisen Bank un credit în franci elvețieni.

Motivele pentru care am ales să mă împrumut în franci au fost determinate de costurile inițiale ale creditului (dobândă mai mică față de euro sau lei), gradul maxim de îndatorare mai mare (pentru un credit în euro sau lei nu eram eligibil pentru a obține suma dorită) și încrederea pe care am avut-o că banca îmi vinde un produs sigur. Cel din urmă aspect s-a dovedit a fi o mare înșelătorie din partea băncii care a promovat un produs extrem de riscant ca fiind unul sigur.

Dovada stă pliantul băncii din perioada 2007-2008 în care francul elvețian era descris drept o monedă stabilă. E greu de crezut că departamentul de risc și conducerea băncii nu erau conștienți de riscurile uriașe la care își expun clienții creditati în CHF. Așa cum timpul a demonstrat-o, creditarea în franci s-a dovedit a fi o înșelătorie din partea Raiffeisen Bank.

Cum ne explicăm atunci că doar 7 bănci din cele aproximativ 35 au acordat astfel de împrumuturi, celelalte refuzând acest produs? Cum am ajuns să avem astăzi mii de procese între împrumutați și bănci dacă nu pe considerentul „înșelătoriei" bancare?

Ceea ce s-a întamplat începând cu 2009 este deja bine cunoscut: explozia cursului de schimb și dublarea ratelor. Și pentru că acestea nu erau îndeajuns, odată cu adoptarea OUG nr. 50/2010, marjele de dobândă din contractele de credit, până atunci variabile după bunul plac al creditorilor, au devenit fixe, însă la nivele maximale. De pildă, marja de dobândă pe care o plătesc la creditul curent a fost fixată la 6,7% (s-a determinat din dobândă practicată de bancă la momentul intrării în vigoare a OUG 50/2010 din care s-a scăzut indicele Libor de la acel moment), care este uriașă față de maximum 2% cât este la un credit luat prin Prima Casă.

Am încercat să negociez cu banca, asemenea altor împrumutați, o reducere a poverii, fără succes însă. Cu siguranță vă amintiți de negocierile demarate de o asociatie de protecție a consumatorilor în 2015 și finalizate cu un mare refuz din partea băncilor. Iată, deci, cum băncile au dat dovadă de rea-credință atunci când li s-a oferit ocazia de a corecta o eroare de management din trecut. Răspunsul lor a fost, aproape unanim, „NU!".

Legea dării în plată nu este recunoscută de către băncile comerciale care, în mare parte, refuză să o aplice voluntar. Se întâmplă și în cazul meu care, într-o ultimă încercare de negociere cu banca, am fost din nou refuzat, ceea ce m-a împins să inițiez procedurile de dare în plată a imobilului adus în garanție. Transmiterea notificării de dare în plată a fost o măsură disperată, însă singura variantă de a mă elibera de povara ratelor în franci...

#094

Cu siguranță nu voi mai rezista în acest ritm. Copilul meu are nevoie de haine, mâncare, căldură, operație dacă se agravează boala (Doamne ferește!). Banca mi-a pus piciorul pe grumaz și nu mă lasă să respir!

În anul 2008 am contractat un împrumut garantat cu ipotecă de la Bancpost. Ofițerul de credit mi-a spus că nu mă încadrez la împrumutul în lei sau în euro, dar mă poate ajuta cu un împrumut în franci elvețieni. Mi s-a transmis că este cea mai stabilă monedă, Elveția este o țară puternică, neutră. Ce să mai…o întreagă pologhie!

Am împrumutat 62.000 CHF pe care i-am primit în euro (cam 40 000). În fapt, nu am primit niciun franc în mână. Am plătit comisionul de acordare credit, apoi am suportat conversia din franci în euro și ulterior i-am schimbat în lei (am dat și o „șpagă" ofițerului de credit pentru că așa era atunci la modă, dar asta nu se spune!).

Împrumutul a fost luat pentru a consolida și mobila casa părinților care-și vânduseră apartamentul pentru a cumpăra o casă în județul Constanța. Rata inițială era de 330 CHF, adică 670 lei. Odată cu creșterea cursului de schimb și a dobânzilor, am început să am dificultăți la plata ratelor.

Între timp, am născut un băiețel care acum are 2 ani și jumătate și care s-a născut cu o malformație la rinichi. Copilul suferă de hidronefroză de gradul doi spre trei. Rata mea de la 670 lei a ajuns la 1300 lei. Salariul meu se duce pe ecografii, cistografii, urografii, drumuri la spitalul Marie Curie. Copilul poate pierde un rinichi dacă face infecție urinară și dacă nu urmează tratamentul. Părinții mei, a căror casă este ipotecată, plătesc rata la bancă din pensia lor. Iarna ne prinde adesea fără lemne sau cărbuni, ne încălzim la aragaz când facem mancare.

Banca nu dă doi bani pe suferința mea. În anul 2015 am încercat o negociere cu banca. Banca nu a negociat absolut nimic cu noi (atunci rata mea ajunsese la 1500 lei). Azi sunt în aceeași situație: plătesc 1300 lei cu maaaare greutate, sunt hărțuită cu telefoane ori mesaje atunci când întârzii cu plata ratei, iar calvarul aceasta va mai continua până în mai 2030! Cu siguranță nu voi mai rezista în acest ritm. Copilul meu are nevoie de haine, mâncare, căldură, operație dacă se agravează boala (Doamne ferește!). Banca mi-a pus piciorul pe grumaz și nu mă lasă să respir!

#095

Când m-am trezit din operație primul lucru a fost să întreb cum se simte copilul meu, iar al doilea „ce s-a întâmplat și ce soluții există în privința creditelor în franci elvețieni”.

În decembrie 2006 am luat un credit ipotecar, împreună cu fostul soț, de la OTP Bank, în valoare de 74 000 CHF, pe o perioadă de 25 de ani. Cum nu ne încadram cu veniturile noastre cumulate la a contracta un credit în lei sau euro, ofițerul de credite ne-a propus „cel mai bun produs de pe piață”, un credit în chf, singura soluție pentru a ne putea cumpăra un apartament cu două camere în Buzău. Ni s-a spus că francul elvețian este cea mai stabilă monedă și că vom fi foarte mulțumiți.

În 2010 am divorțat, iar în urma partajului am preluat singură apartamentul la pachet cu creditul respectiv, banca neavând nicio problemă în acest sens, asta deși veniturile mele de profesor erau mult mai mici decât rata lunară. Cu ajutorul părinților pensionari, cu pensii de muncitori în fabrică, am reu-

șit să târâi în fiecare lună plățile.

În 2014 am rămas însărcinată și tot cu susținerea părinților am decis s-o am pe fiica mea, deși tatăl fetiței nu și-a dorit-o.

Pe 16 ianuarie 2015, când francul elvețian a crescut enorm peste noapte, am avut un șoc. Am petrecut o jumătate de zi la bancă pentru a cere explicații, dar niciun angajat al băncii, inclusiv directorul nu mi-au putut da o soluție pentru a putea continua plata ratelor către bancă. Câteva ore mai târziu, deși mult mai devreme decât data stabilită, s-a născut fiica mea. Când m-am trezit din operație primul lucru a fost să întreb cum se simte copilul meu, iar al doilea „ce s-a întâmplat și ce soluții există în privința creditelor în franci elvețieni". S-au făcut multe promisiuni la data respectivă. Din păcate, au trecut mai mult de 2 ani, iar noi încă trăim un calvar. Ni s-a luat dreptul la o viață decentă! Când fiica mea a împlinit 4 luni le-am lăsat-o în grija părinților și am plecat la muncă în Italia. Am realizat că nu-i pot oferi nimic copilului meu! N-am auzit-o când a rostit primele cuvinte, n-am văzut-o când a făcut primii pași. Părinții mei, la 65 de ani, au devenit mamă și tată pentru copilul meu. Am văzut-o două luni adunate într-un an și jumătate. Trăiesc cea mai mare dramă alături de familiile care se găsesc în aceeași situație cu mine.

#096

Toate acestea ne-au determinat să vindem din bunuri (mașina, aurul cu valoare sentimentală, verighetele, aurul primit la botezul copiilor), am consumat inclusiv descoperirile de card ale amândurora și am ajuns nu la zero, ci la -10 sub linia de plutire. Am avut luni când nu ne rămânea nimic din salariu.

Mă încearcă multe sentimente în momentul în care trebuie să „vorbesc" despre această viață de coșmar pe care am avut-o de când am semnat „ca directorii" (o vorbă din popor) un contract de credit ipotecar. Nu știam ce înseamnă (și nici acum nu mă pricep prea bine) unii termeni bancari. Știam că ne dorim o locuință mai mare datorită faptului că ne-am mărit familia, o

familie frumoasă cu doi copii.

Contractul l-am semnat în februarie 2008 cu Credit Europe Ipotecar IFN SA, un credit ipotecar pentru achiziția unui apartament cu 4 camere într-un bloc vechi, în cuantum de 65 000 CHF. Durata creditului este de 360 luni. Am început cu o rată de 375 CHF, respectiv 885 echivalent lei. În perioada martie-aprilie 2008 cursul de schimb era de 2.33 lei/CHF. În momentul de față, în 2017, achităm către bancă o rata de 1600 de lei la un curs de schimb de 4,25 lei/CHF.

După ce am semnat contractul în 2008, a urmat o perioadă de normalitate în viața noastră. Munceam, plăteam rate, taxe și impozite la timp. A venit criza financiară în 2010 și ne-au tăiat 25% din salariu, atât mie cât și soțului meu, amândoi fiind bugetari (eu asistent medical, iar soțul pompier). Cursul creștea, mâncarea din ce în ce mai scumpă, taxe peste taxe, apă, gaz, curent, pe care, dacă nu le plătești, te trezești cu ele tăiate. Toate acestea ne-au determinat să vindem din bunuri (mașina, aurul cu valoare sentimentală, verighetele, aurul primit la botezul copiilor), am consumat inclusiv descoperirile de card ale amândurora și am ajuns nu la zero, ci la -10 sub linia de plutire. Am avut luni când nu ne rămânea nimic din salariu. Trist, foarte trist. Cel mai mult m-a întristat când copilul îți cere și trebuie să-i explici că nu poți luna aceasta și îi promiți printr-o minciună că luna următoare îi cumperi ceea își dorea. Și nu își dorea nimic exagerat sau scump...

Cu mare speranță am apelat la „bunătatea" băncii pentru eliminarea comisionului de administrare de 0,15 % din sold (adică aproximativ 90 CHF/lună) sau măcar reducerea acestuia. Nicio clintire din partea lor. Ne-au oferit doar o reeșalonare pe un an, pe care am și acceptat-o, pentru că nu mai aveam ce face. Am plătit timp un an doar dobânzi și comisioane. Din sold nimic.

Am ajuns în 2013-2014 în imposibilitatea de a mai plăti integral rata și am decis să plătim cât putem, și anume 200-250 franci elvețieni. Singura bucurie care ne-a luminat viața a fost nașterea celui de-al treilea copilaș. Sigur că banca nu a rămas indiferentă și au urmat o serie de scrisori tip somație și telefoane în fiecare lună.

În 2015 ne-au făcut o altă ofertă de reeșalonare pe 10 luni pe care am acceptat-o pentru că s-a adunat o restanță de 1500-1600 de CHF. Am plătit rate reduse la 250 de franci care bineînțeles erau doar comisioane și dobânzi. Cea mai bună ofertă a băncii în 2016 a fost o reducere de 12-13 CHF, adică cca 40 lei la o rată de 1600 lei.

#097

Debitorul, banca și soluțiile aberante.

În ianuarie 2008 am luat un credit ipotecar de la Banca Românească, în franci elvețieni, în valoare de aproximativ 145.000 CHF (echivalentul a 90.000 euro), în vederea achiziționării unui imobil cu 2 camere la un preț de 118.000 euro. La vremea respectivă, un apartament cu 2 camere, în funcție de zonă, valora între 115-145.000 euro.

Aveam un venit bun în perioada respectivă, dar insuficient pentru un credit în lei, nici măcar în euro. Am fost la multe bănci și până la urmă m-am oprit la Banca Românească. Nu voi uita simularea în care mi s-a spus „nu vă încadrați la această sumă în euro". Mi-am zis: „ei, asta este! O să stau cu mama și cu tata până la adânci bătrâneți". Însă consilierul de credit a continuat discuția și mi-a transmis că au o ofertă mult mai bună, cu dobândă mult mai mică și la care, surprinzător, mă încadram. „Putem chiar să mergem mai sus cu gradul de îndatorare", mi-a transmis consilierul. În acel moment, am solicitat un calcul și, surpriză-surpriză, mă încadram. Fericită nevoie mare întreb totuși de ce în această monedă este mai accesibil. „Păi, pentru că vorbim de Elveția, o țară stabilă, cu o economie puternică etc", spuse consilierul.

Semnez contractul, cumpăr apartamentul cu 2 camere (nu aș vrea să credeți că este vilă cu piscină, așa cum a afirmat dl. Bogdan Olteanu) și încep să plătesc ratele. Și le-am tot plătit. Francul elvețian, ca prin minune, creștea cu câțiva bani de la lună la lună. „Ei, las', că 1000 de lei pot plăti". A ajuns la 1500, apoi 1700, 1800, 2550 lei pe lună unde s-a și oprit. Voi explica de îndată de ce s-a oprit.

Între timp, locul meu de muncă l-am pierdut (vorbim de perioada 2009-2010) și, cu toate acestea, am reușit să mă angajez la o altă companie. Salariul bun, dar nu la fel de bun precum cel de la momentul semnării contractului de credit. Ulterior, compania a fost restructurată și încă o dată am fost nevoită să îmi caut un loc de muncă. Mi-am găsit un nou job, comparabil ca venit cu precedentul loc de muncă. Dar venitul meu era 2600 lei, iar rata 2550. Am fost la bancă și am „beneficiat" de două restructurări. Așa de tare m-a ajutat banca, împovărându-ma chiar un pic mai mult. Fiind disperată și nefăcând față cheltuielilor, am acceptat.

Vine anul 2015, ianuare, fatidica zi de 15 când cursul de schimb sare de 4

lei și ceva….și acolo a înțepenit. M-am dus la bancă, la avocat, la biserică, la al doilea job (din păcate, între timp am obosit și renunțat). Rata era reală, eu nu aveam bani nici de pastă de dinți. Am încercat să vorbesc cu banca. „Banca nu negociază. Nu este în politica băncii sa facă acest lucru". „Nu mai puteți beneficia de restructurări. Aveți deja două". „Dar de ce nu vă măritați?". „Dar nu are cine să vă ajute? Mama, tata?". Acestea au fost „soluțiile" oferite de bancă. Mai bine spus, aberațiile băncii. În fine, mai departe de directorul de agenție nu am reușit să ajung.

Apoi apare legea dării în plată. Ducă-se casa că prea mi-a mâncat viața. Între timp, cam în perioada în care francul a crescut pe la 4 lei, am făcut și psoriazis – o boală autoimună în care practic corpul luptă împotriva ta.

Și am dat casa cu toată durerea pe care o purtam în suflet împreună cu 27.000 euro avans și peste 56.000 de franci elvețieni. Am uitat să menționez că nu am văzut în viața mea această monedă. Fizic nu am simțit-o în mâini să văd dacă este într-atât de „caldă".

Nu are rost să intru în polemici și să caut copitele de cai morți. BNR este principalul vinovat, în frunte cu guvernatorul. Nu este adevărat, deci nu veți găsi pe nicăieri faptul că în perioada 2006-2008 guvernatorul ar fi ieșit să avertizeze în privința riscului creditării în franci elvețieni ori de faptul că francul elvețian este o monedă de refugiu/exotică. Undeva în 2009-2010 a început timid să spună că „noi am zis", însă cui ați spus, pentru că nu v-a auzit nimeni. Nici marii directori din BNR nu au spus nimic, cu atât mai mult să ia vreo măsură. Banca Națională a României este vinovată pentru că a avizat acest produs. După BNR intră băncile comerciale avide de cote de piață. Răsăreau agențiile ca ciupercile după ploaie. Și, abia apoi, noi cei „lacomi și proști". Îmi cer scuze că tot repet aceste două cuvinte, dar nu le pot uita și nu îl pot uita pe domnul care le-a pronunțat public, cu dispreț împotriva noastră, a celor mici și insignifianți.

În ciuda celor afirmate, nu mă consider un om prost. Am urmat o facultate, lucrez de la 20 de ani (acum am 34), sunt corectă, îmi plătesc taxele până la data de 15 martie, facturile imediat cum se emit, dar rata mea de 2550 lei nu am efectiv cum să o mai suport.

Ceea ce s-a întâmplat cu această creditare, din punctul meu de vedere, poate intra la noțiunea de genocid. Oamenii și-au pus capăt zilelor, au rămas pe drumuri, au înnebunit și îmbolnăvit. Pentru ce?! Pentru un loc al lor!

#098

Să plângi când vezi că la salariu patronul ți-a tăiat din el, cu toate că ai stat ore suplimentare și tu aveai banii aceia programați pentru facturi, cum lună de lună trebuie să te gândești că iar nu rămâi cu bani de mâncare și trebuie să te duci la părinți ori la frați ca să mănânci.

Numele meu este I. N., de profesie inginer în industria alimentară, și sunt una dintre miile de persoane care are un credit în franci elvețieni. Vă scriu pe scurt povestea noastră pentru a vă face cunoscută situația prin care trecem în momentul de față.

Ca orice familie la început de drum ne doream o casă a noastră, nu aveam suficienți bani pentru a cumpăra un apartament, așa că am apelat la un credit ipotecar de la banca Raiffeisen. Am vrut un credit în lei, dar la momentul respectiv banca ne-a zis că nu ne încadrăm, nici la lei, nici la euro, cu toate că aveam salarii de 4000 de lei.

Convinși de bancă precum că moneda elvețiană este una foarte stabilă și nu poate crește decât în cazuri excepționale, cum ar fi un război, am luat creditul în franci elvețieni în valoare de 73.859,67 CHF, echivalent atunci cu un miliard șase sute de lei. Pe apartamentul de două camere, de 47 metri pătrați, am dat două miliarde o sută milioane lei vechi, dintre care 500 de milioane au constituit avans din banii noștri. Rata pe lună era 1000 de lei în anul 2008, iar în momentul de față, ca urmare a creșterii cursului valutar, rata ajunge la 1900 de lei, în condițiile în care salariile au scăzut semnificativ și avem un venit de 2600 de lei pe lună. Pe lângă rată trebuie să plătim facturi la apă, lumină, gaze, etc., iar din acești bani nu ne mai rămâne nimic pentru mâncare sau pentru a ne îmbrăca. De plecat în concediu sau ieșit în oraș nu mai discutăm.

Anul acesta a mai apărut și un copil, un copil care are nevoie de multe - medic, haine, scutece. Astfel, dintr-un venit de 2600 de lei nu știm ce să facem mai întâi, efectiv rata ne sufocă, suntem în urmă cu plata la bancă pentru că

nu mai facem față. Mi se rupe sufletul că nu pot să îi ofer copilului cele necesare, am ajuns să ne ajute părinții care și ei, ca și noi, muncesc de dimineața până seara pentru a putea să facem cât de cât față.

Puneți-vă doar o secundă în locul nostru și imaginați-vă cum ar fi să mergi în magazin și să îți dorești un lucru, pentru tine sau pentru copilul tău, și să ieși cât mai repede pentru că nu îți permiți să îl cumperi. Să plângi când vezi că la salariu patronul ți-a tăiat din el, cu toate că ai stat ore suplimentare și tu aveai banii aceia programați pentru facturi, cum lună de lună trebuie să te gândești că iar nu rămâi cu bani de mâncare și trebuie să te duci la părinți ori la frați ca să mănânci. Vă zic eu, este groaznic, umilitor și frustrant.

#099

În august 2014 soția mea a decedat și am fost nevoit să merg la bancă să cer o mână de ajutor din partea dumnealor pentru ca îmi era extrem de greu să plătesc rata. Bineînțeles, răspunsul a fost că nu mă pot ajuta.

Numele meu e I.I. și vreau să mulțumesc tuturor oamenilor minunați care au luptat pentru cauza noastră.

Mă lupt să plătesc doar cu gândul că se va face dreptate. Am și eu un credit în CHF la Banca Românească din anul 2008. Vreau să menționez că la acel moment nu am putut să accesez un credit în altă monedă. La început am avut o rata de 700 lei, iar în prezent circa 1200 lei. Nu mi-am dorit decât o casă pentru a nu fi nevoiți să stăm cu chirie. Eram proaspăt căsătoriți și la început de drum. Pe lângă necazurile din viața mea, acest credit mi-a distrus viața.

În anul 2013 am aflat că soția mea e bolnavă de cancer la vârsta de 33 de ani. În august 2014 soția mea a decedat și am fost nevoit să merg la bancă să cer o mână de ajutor din partea dumnealor pentru ca îmi era extrem de greu să plătesc rata. Bineînțeles, răspunsul a fost că nu mă pot ajuta. Am depus la ei o cerere cu număr de înregistrare și răspunsul care arată faptul că nu mă pot ajuta cu scăderea ratei. Asta deși le-am arătat ca susțin de unul singur credi-

tul, iar rata depășește 50% din salariul meu. Nu ne-a informat nimeni despre riscul real al creditării în franci elvețieni. Nu cred că dacă cineva cunoștea riscurile încă de la acel moment ar fi contractat un credit în această monedă. De aceea, eu singur nu am cum să îmi asum acest risc. Nu este corect și consider că am fost înșelați.

#100

De 7 ani de zile, în mica mea familie, cel mai important lucru este plata creditului, iar apoi banii de pâine și banii pentru educația copilului. Nu avem bani decât să ne târâm de pe o zi pe alta. Chiar se dorește să ne sinucidem în masă, așa cum au procedat atâția români îndatorați în moneda elvețiană?

Mă numesc S. I. și în iulie 2008 am contractat un credit de 41.900 de franci elvețieni de la Banca Românească.

La vremea respectivă am cumpărat apartamentul în care locuiesc prin credit ipotecar, acesta valorând pe atunci 90.000 lei. Am umblat la toate băncile pentru un credit în lei, însă ori îmi cereau 25% din valoarea casei avans ori îmi cereau să vin cu o altă casă în ipotecă. În același timp, aceleași bănci îmi ofereau creditul în franci elvețieni cu apartamentul pe care urma să îl cumpăr în ipotecă. În cele din urmă am acceptat creditul în CHF cu ipotecă pe apartamentul pe care urma să îl cumpăr, eu fiind o femeie singură, cu o fetiță acum în vâstă de 17 ani al cărei tată a decedat când copila avea doar 10 luni.

Dacă în iulie 2008 plăteam 480 lei la o rată de 220 CHF, în prezent am ajuns să achit și 1000 lei pentru o rată mai mică de 200 de franci.

Menționez că nu am văzut și nu am luat din bancă niciun franc elvețian, toate tranzacțiile au fost efectuate de bancă doar în documente, respectiv: schimbul valutar din CHF în lei, transferul celor 90.000 lei în contul vânzătorului, precum și plățile în lei pe care le-am făcut de-a lungul celor 8 ani.

De 7 ani de zile, în mica mea familie, cel mai important lucru este plata creditului, iar apoi banii de pâine și banii pentru educația copilului. Nu avem bani decât să ne târâm de pe o zi pe alta. Chiar se dorește să ne sinucidem în masă, astfel cum au procedat atâția români îndatorați în moneda elvețiană?

MESAJ PENTRU TINERI

Ne-au numit speculatori, lacomi, mincinoși, alcoolici, proști, naivi, needucați… doar pentru că am avut încredere în bănci să ne împrumute bani pentru o casă. Aceiași bancheri care ne vindeau creditele în franci elvețieni, prezentându-le ca fiind cele mai sigure și stabile soluții de creditare, au aruncat cu noroi când i-am întrebat, pe bună dreptate, mii de oameni, DE CE AU MINȚIT? De ce ne-au înșelat?

De ce au vândut produse riscante, toxice, pentru creditarea imobiliară, pe termen de 20-30 de ani, știind că francul elvețian este o monedă de refugiu? De ce au redus la sărăcie pătura de mijloc a populației care a împrumutat sume de bani pentru a-și cumpăra o casă? Doctori, jandarmi, funcționari din primării, profesori? De ce au vorbit, în mod mincinos, doar când am semnat contractele păguboase, iar acum nu acceptă nici măcar să audă întrebări? Pentru că, în goana lor după cifre de afaceri record și profituri colosale, calcă pe cadavre. Oamenii sunt doar cifre în tabele, bilanțuri și rapoarte iar banii plătiți de ei însumează profituri record pentru băncile înfometate. O foame de bani bolnavă, agresivă, care macină organismul bancar știrbindu-i iremediabil șansa de însănătoșire.

Boala lui, a sistemului bancar, afectează însă clienții de bună-credință care au ascultat sfatul bancherilor când le vindeau, cu reclame înșelătoare și sloganuri mincinoase, contracte care i-au transformat în sclavi. O semnătură a schimbat soarta fiecăreia din cele zeci de mii de familii, transformându-le viitorul în suferință, incertitudine, durere. Pentru unii împrumutați, acea semnătură a fost o condamnare la moarte.

Clienții lor, cu venituri stabile și orientați spre a întemeia o familie, sunt acum sărăciți, dezbinați, dezamăgiți de sistemul bancar și statul care trebuia să îi protejeze, dar care alege să fie mai degrabă avocatul diavolului.

Profitul mai important decât oamenii, ne spun bancherii, voalat, prin declarațiile lor „elevate". „Când semnezi un contract îți asumi", ne spune marele avocat al băncilor, guvernatorul care îi ceartă pe bancheri că nu ajung la înțelegeri cu clienții dar care le validează contractele abuzive, le validează hoția, ba chiar le încurajează demersurile. Gura vorbește, mâna încasează banul iar o țară întreagă îl admiră pentru că ține sistemul funcțional. Da, funcționează perfect sistemul în favoarea băncilor și defavoarea oamenilor. Băncile sunt prea mari ca să cadă, nu-i așa?

Ceea ce am înțeles, noi toți, cei din Grupul Clienților cu Credite în CHF, este că în această luptă pentru dreptate suntem mai puternici dacă stăm uniți, dacă acționăm împreună, dacă ne ridicăm privirea resemnată din pământ și le dărâmăm fabricile de bani. Doar acționând într-o mișcare continuă, puternică, reprezentativă pentru toate vocile mici dar de bună-credință, putem să vindecăm un sistem bolnav.

Sistemul bancar poartă o luptă în care are deja avantajul puterii financiare, fiindcă bancherii investesc în reclame mincinoase prin care vor repeta *schema* cu noile generații de clienți care le vor acorda încrederea. Noi generații de tineri înșelați, sărăciți, păcăliți doar pentru că au vrut să își cumpere o casă și care nici nu bănuiesc acum dezastrul care îi pândește.

Bancherii nu vor să își recunoască vina și nu o vor recunoaște vreodată, fiindcă a recunoaște o greșeală înseamnă a fi uman. Nu vor să repare relația cu debitorii, ci să profite de buna lor credință chiar cu prețul ruinării acestora. Băncile sunt prea mari să cadă – ne repetă bancherii permanent. Oamenii sunt prea mici să câștige, prea sărăciți să se mai opună, prea dezamăgiți să mai creadă în vindecare.

Această carte este un strigăt disperat, un semnal de alarmă pentru noile generații de clienți bancari. Este o trezire la realitate! Băncile vor profita de voi, de speranțele voastre, de dorințele voastre, de visurile voastre, de pasiunile voastre, de copiii voștri. Vor confisca și ultima fărâmă din demnitatea voastră, vă vor umili și vă vor stoarce ultima picătură de încredere în viitor.

Nu lăsați băncile să vă fure viitorul!
Noi luptăm și pentru voi.
Noi plătim prețul încrederii în sistemul bancar.
Noi luptăm ca acesta să se vindece, dar nu garantăm reușita.
Voi puteți să continuați această luptă!
#vremdreptate nu este doar un slogan.
#vremdreptate este o țintă!

Adriana Necula
Anca Spânu
Cristian N. Dan
Dorin Tănase
Ion Robu

GLASUL Maramureșului
Cotidian de informații, sport, divertisment, publicitate

RIMINI INOVA
DIVERSITATE • STOCURI • CALITATE
CONSULTANȚĂ • PROIECTARE 3D.

VINERI, 15 IANUARIE 2016
Anul XVIII • Nr. 5685 • 24 pagini • 1 leu

O FAMILIE DIN MARAMUREȘ ÎȘI TRĂIEȘTE DRAMA ÎN NORVEGIA
Cazul Nan
• Copiii au fost luați în custodie de statul norvegian

365 DE ZILE DE LA CRIZA FRANCULUI ELVEȚIAN
Românii cu credite, ÎNTRE PROTESTE ȘI SINUCIDERI
Maramureșul, codaș la pedepsirea băncilor cu clauze abuzive demonstrate

CÂTE VIEȚI MAI LUAȚI
LEGEA SĂ NE

BANCA
NATIONALA
A
ROMÂNIEI
GRUPUL CHF BRASOV
vrem BANCHERII cercetati
VINOVAȚII ARESTAȚI!

de BNR și de STAT!

Vrem BANCHERII cercetați!
Vinovații ARESTATI!

Grupul Clienților cu Credite în Chf
Suntem pe Facebook
Am depășit 8500 de membri! Mergem spre 15000!
Grupul Clienților cu Credite în Chf
Suntem pe Facebook
Am depășit 8500 de membri! Mergem spre 15000!

Chf
Grupul Client

Președintele fără glas...
La probleme spune „PAS”!
Vrem BANCHERII cercetați!
Vinovații ARESTAȚI !
Avem procurori de 2 lei.
Rât toți bancherii de ei!